

Det Islamiska Systemet

Det Islamiska Systemet

(Översättning från den arabiska boken Nidham ul Islam)

Författare: Taqiuddin an-Nabhani

Översättare: Sayed Jalabi

Hizb ut-Tahrir Skandinavien

Januari 2015

Innehåll

Vägen till tron	1
al-Qadha' och al-qadar	14
Det intellektuella ledarskapet i Islam	25
Hur man ska bära det islamiska kallet	60
Den islamiska kulturen	67
Islams system	72
Islamisk-juridisk regel	78
Adoptering av de islamiska lagarna	84
Grundlag och lag	86
Utkast till grundlagen	92
Moral i islam	128

Vägen till tron

Människan utvecklas genom den tanke som hon har om livet, universum och människan samt förhållandet mellan dessa alla och det som fanns före respektive finns efter livet. Därför ska den samtida människans tanke ändras grundligt och omfattande och en annan tanke bildas så att hon utvecklas. Det är nämligen tanken som bildar uppfattningar om sakerna samt djuprotar dessa uppfattningar. Människan betar sig i livet enligt sina uppfattningar om det; en människas uppfattning om en person som hon älskar dirigerar hennes beteende mot denna, till skillnad från en person som hon avskyr och hyser uppfattningen avsky mot, eller en person som hon inte känner och inte har någon uppfattning om. Det mänskliga beteendet är alltså knutet till människans uppfattningar. Vill vi ändra en människas degraderade beteende till ett upphöjt sådant, måste vi alltså först ändra hennes uppfattning:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُعَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُعَيِّرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ﴾ الرعد

"Allah ändrar visserligen inte ett folks situation, förrän de ändrar det som de bär på." [13:11]

Den enda vägen för att ändra uppfattningar är att bilda en tanke om detta liv, så att de korrekta uppfattningarna om livet skapas genom tanken. Tanken om detta liv kan inte djuprotas produktivt förrän tanken har bildats om universum, människan och livet; det som fanns före respektive finns efter livet; samt förhållandet mellan dem och det som fanns före respektive finns efter livet. Detta sker genom att ge den omfattande tanken om det som finns bortom universum, människan och livet, eftersom den tanken är den intellektuella grund som alla tankar om livet grundas på. Att ge den omfattande tanken om dessa saker är lösningen på människans största problem. När detta problem blir löst, löses resterande problem, eftersom dessa problem antingen är detaljer

i förhållande till eller förgreningar till det. Denna lösning leder dock inte till den korrekta utvecklingen om lösningen inte är den korrekta lösning som stämmer överens med människans natur, övertygar förståndet och fyller på så sätt hjärtat med sinnesro.

Denna korrekta lösning kan inte fås på annat sätt än genom den upplysta tanken om universum, människan och livet. Därför måste de som vill utvecklas och vandra på upphöjningens väg, först lösa detta problem korrekt genom den upplysta tanken. Den lösningen är livsåskådningen och den intellektuella grund som alla förgrenade idéer om beteendet i livet och om livssystemen grundas på.

Islam har behandlat detta stora problem och löst det åt människan på ett sätt som stämmer överens med hennes natur, övertygar hennes förstånd och fyller hennes hjärta med sinnesro, samt gjort det intellektuella erkännandet av denna lösning ett villkor för att träda in i Islam. Därför är Islam baserad på en enda grund, nämligen livsåskådningen att en skapare, Allah (den Upphöjde) existerar bortom universum, människan och livet, att Han har skapat dem alla och allting, och att denne skapare har skapat allt ur intet. Han är nödvändigtvis existerande, och således är Han icke-skapad, annars skulle Han inte vara skaparen. Han kännetecknas av skaparegenskaperna, något som omöjliggör att Han skulle vara skapad, och således är Han nödvändigtvis existerande, eftersom allt är beroende av Honom, medan Han inte är beroende av något.

Att saker måste ha skapare är på grund av att de saker som förståndet uppfattar, nämligen människan, livet och universum, är begränsade, och följaktligen svaga, bristfälliga och beroende av andra. Människan är alltså begränsad, eftersom hon växer, på alla plan, till en viss gräns som hon inte överskrider. Hon är därför begränsad. Livet är begränsat, eftersom det manifesterar sig individuellt, och det är ett faktum att det slutar hos individen. Livet är således begränsat. Universum är begränsat, för det består av himlakroppar, och var och en av dessa är begränsad. Eftersom

summan av allt som är begränsat självklart är begränsad, är universum begränsat. Således är människan, livet och universum definitivt begränsade.

När vi betraktar det begränsade ser vi att det inte är begynnelse-löst, annars skulle det inte vara begränsat. Det begränsade måste alltså vara skapat av någon annan, som är skaparen av människan, livet och universum. Denna skapare är antingen skapad av någon annan, självskapad eller begynnelselös och nödvändigtvis existerande. Att Han är skapad av någon annan är oriktigt, för då skulle Han vara begränsad. Att Han är självskapad är också oriktigt, eftersom Han i så fall skulle vara både självskapare och självskapad samtidigt. Skaparen är således begynnelselös och nödvändigtvis existerande. Han är Allah (den Upphöjde).

Alla som har förstånd inser, genom själva existensen av de saker som de uppfattar med sina sinnen, att dessa är skapade, eftersom dessa är uppenbart bristfälliga, svaga och beroende av andra, och måste sålunda oundvikligen vara skapade. Det är därför tillräckligt att rikta uppmärksamheten mot vad som helst i universum, livet och människan för att den organiserande Skaparens existens ska bevisas. En blick mot vilken planet som helst i universum och begrundan av vilken som helst av livets manifestationer som helst räcker gott och väl för att bevisa Allahs (den Upphöjdes) existens bortom allt tvivel. Därför ser vi att den heliga Koranen riktar människans uppmärksamhet mot sakerna omkring henne, och uppmanar henne att tänka över dem, det som omger dem och det som är relaterat till dem, för att på så sätt bevisa Allahs (den Upphöjdes) existens. Människan kan se hur saker är beroende av andra, och därigenom konkludera den organiserande Skaparens, Allahs (den Upphöjdes), existens på ett definitivt sätt. Hundratal verser uttrycker denna mening:

﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لآيَاتٍ
لِّأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ آل عمران

”Sannertligen, i himlarnas och jordens skapelse och i nattens och
dagens växling finns tecken för de förståndiga.” [3:190]

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافَ أَلْسِنَتِكُمْ وَأَلْوَانِكُمْ
الروم

”Till Hans tecken räknas himlarnas och jordens skapelse och
skillnaderna mellan era språk och färger.” [30:22]

﴿أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿۱﴾ وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿۲﴾
وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿۳﴾ وَإِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿۴﴾﴾ الغاشية

”Begrundar de inte hur kameler blev skapade? Och hur himlen blev
rest? Och hur bergen blev fast förankrade? Och hur jordytan blev
utbredd?” [88:17-20]

﴿فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ﴿۱﴾ خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ دَافِقٍ ﴿۲﴾ يُخْرَجُ مِنْ بَيْنِ
الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ ﴿۳﴾﴾ الطارق

”Låt människan tänka över vad hon är skapad av. Hon är skapad av
utforsande vätska som väller ut från mellan ryggraden och revbenen.”
[86:5-7]

﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْمُلْكِ
الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ
فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ
وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ البقرة

”Sannerligen, i himlarnas och jordens skapelse, i nattens och dagens växling, i de skepp som driver ute till havs, lastade med det som är nyttigt för människorna, i det regnvatten som Allah låter nedfalla från himlen, så livet uppstår därmed i den jord som varit död, i att låta djuren befolka jorden, i drivningen av vindarna och molnen mellan himlen och jorden finns tecken för de förståndiga.” [86:5-7]

Det finns andra verser som uppmanar människan att tänka djupt över sakerna, det som omger dessa och det som är relaterat till dessa, för att på så sätt komma fram till den organiserande Skaparens existens, så att hennes iman ska vara fast och orubblig, i och med att den tillkommer genom förståndet och bevis.

Att ha tron på den organiserande Skaparen är visserligen instinktiv hos alla människor, men denna instinktiva tro uppstår genom känslor. Det är en osäker väg och leder inte till fasthet i tron, om man endast följer den. Känslor lägger ju ofta till verklighetsfrämmande saker till det som man tror på. Den oundvikliga slutsatsen blir således kufr (otro) eller villfarelse. Avgudadyrkan, myter och vidskepelse är inget annat än resultat av känslornas fel. Islam har därför inte låtit endast känslorna vara metoden för att nå tro, så att de inte tillskriver Allah attribut som motsäger gudomligheten, möjliggör att Allah kan ta form i materiella saker eller inbillar sig att man kan närma sig Allah genom att dyrka materiella saker, vilket leder till kufr (otro) eller polyteism, eller illusioner och vidskepelse som förkastas av den sanna tro. Islam har sålunda gjort det nödvändigt att använda förståndet tillsammans med känslorna, och gjort det obligatoriskt för muslimen att använda sitt

förstånd när hon ska få tro på Allah (den Upphöjde). Vidare har Islam förbjudit att härma andra i livsåskådningsfrågor, och har därför gjort förståndet till skiljedomaren för att ha tro på Allah (den Upphöjde):

﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لآيَاتٍ
لِّأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ آل عمران

”Sannerligen, i himlarnas och jordens skapelse och i nattens och dagens växling finns tecken för de förståndiga.” [3:190]

Sålunda är det obligatoriskt för varje muslim att låta sin iman härledas genom tänkande, undersökning och övervägande, och att låta förståndet vara den absolut enda skiljedomaren för iman på Allah. Koranen upprepar hundratals gånger i de åtskilliga surorna kallet till att tänka över universum för att härleda dess lagar och bli vägled till iman på skaparen av det. Detta kall vänder sig alltid till människans intellektuella krafter och kallar henne till att betrakta och begrunda, så att hennes iman ska vara grundad på förstånd och bevis, och varnar henne för att följa sina föräldrars iman utan vidare undersökning, granskande och egen visshet om korrektheten i den. Detta är den iman som Islam kallar till, och den är inte vad som kallas ”gummornas tro”, utan den är iman hos den upplysta, förvissade människa som har betraktat noggrant, tänkt djupt och kommit fram, genom betraktande och begrundande, till vissheten om Skaparens, den Allsmåktiges, existens.

Trots plikten att använda förståndet för att uppnå iman på Allah är det dock omöjligt att uppfatta det som ligger bortom sinnena och förståndet, eftersom det mänskliga förståndet är begränsat, och dess styrka, oavsett utveckling och tillväxt, är likadant begränsat. Därför är hennes uppfattningsförmåga begränsad. Således är förståndet otillräckligt för att uppfatta Allahs väsen, och oförmöget att uppfatta Hans natur, eftersom Allah är bortom

universum, livet och människan, och människans förstånd inte kan uppfatta naturen av vad som existerar bortom universum, människan och livet. Därför är förståndet oförmöget att uppfatta Allahs väsen. ”Hur kan människan uppnå iman på Allah intellektuellt trots att hennes förstånd är oförmöget att uppfatta Allahs väsen?” är en fråga som inte ska ställas, eftersom iman är övertygelsen om Allahs existens, som kan uppfattas genom existensen av Hans skapelse, som är universum, människan och livet. Denna skapelse ligger inom gränserna för vad förståndet uppfattar, och blir följaktligen uppfattad av det. Förståndet har, genom att uppfatta skapelsen, uppfattat existensen av skaparen av den, nämligen Allah. Sålunda är iman på Allahs existens intellektuell och inom förståndets gränser, till skillnad från Allahs väsen, som är omöjligt att uppfatta, eftersom Hans väsen är bortom universum, människan och livet, dvs. bortom förståndet. Förståndet kan inte uppfatta vad som existerar bortom det på grund av sin oförmåga till det. Denna oförmåga ska vara ett stärkande element för ens iman, inte en faktor för tveksamhet och tvivel. Eftersom vår iman har tillkommit intellektuellt, är vår uppfattning av Hans existens fullständig. Då vår känsla om Hans existens är sammanbunden med förståndet, är vår känsla om Hans existens definitiv. Vi får genom allt detta en fullständig uppfattning och en definitiv känsla om alla de gudomliga attributen. Detta räcker för att övertyga oss om att vi inte kan uppfatta naturen av Allahs väsen trots vår starka iman på Honom, och att vi måste acceptera allt som Han har berättat och som förståndet inte klarar av att uppfatta eller ens att komma i närheten av att uppfatta. Orsaken är förståndets naturligt inneboende oförmåga att uppfatta det som är bortom förståndet på grund av sin begränsade, relativa måttstock. Ett sådant uppfattande kräver måttstockar, som varken är relativa eller begränsade; något som människan inte har och inte heller kan ha.

Angående behovet av budbärare, så är det bevisat att människan är skapad av Allah och att religiositet finns naturligt i människan, eftersom den är en av hennes instinkter, så hon, till sin natur, he-

lighåller sin Skapare. Detta helighållande är dyrkan, som är förhållandet mellan människan och Skaparen. Om det förhållandet tillåts pågå utan organisation, leder det till oordning i förhållandet och dyrkan av någon annan än Skaparen. Därför är det nödvändigt att detta förhållande organiseras genom ett korrekt system. Detta system ska inte komma från människan, eftersom hon inte kan uppfatta Skaparens natur för att kunna upprätta ett system mellan sig själv och Honom. Sålunda måste det alltså komma från Skaparen. Eftersom systemet ska förmedlas av Skaparen till människan, måste det finnas budbärare, som för Allahs *diin* (ideologi) vidare till människorna.

Ett annat bevis för människornas behov av budbärare är att människan behöver tillfredsställa sina instinkter och organiska behov. Sker tillfredsställandet utan system, leder det till ett felaktigt eller perverst tillfredsställande och orsakar människans misär. Behovet av ett system som organiserar människans instinkter och organiska behov blir sålunda oundvikligt. Detta system ska inte komma från människan, eftersom hennes förståelse av organisationen av människans instinkter och organiska behov är förenad med olikheter, meningsskiljaktigheter, motsägelser samt påverkan från den miljö hon lever i. Överläts organisationen åt människan, kommer systemet att vara förenad med olikheter, meningsskiljaktigheter, motsägelser samt leda till människans misär. Systemet måste alltså komma från Allah.

Beviset för att Koranen är uppenbarad av Allah är att Koranen är en arabisk bok som Muhammad kom med. Den måste således komma från antingen araberna, Muhammad eller Allah (den Upphöjde). Något annat alternativ kan inte finnas då Koranen är arabisk, till både språk och stil.

Att koranen skulle komma från araberna är felaktigt, eftersom den utmanade dem att framställa dess like:

﴿قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُورٍ مِّثْلِهِ﴾ هود

”Säg: ’Framställ tio suror lika den.’” [11:13]

﴿قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ﴾ يونس

”Säg: ’Framställ en sura lik den.’” [10:38]

De försökte också att framställa något liknande, men misslyckades. Den kan därför inte vara deras, eftersom de misslyckades att framställa dess like, trots dess utmaning till dem om att framställa dess like och deras försök till det. Att den skulle komma från Muhammad är också oriktigt, eftersom Muhammad är en av araberna. Ett geni, oavsett genialitet, är en människa och en del av sitt samhälle och sin ummah (samfund). Eftersom araberna inte lyckades framställa något liknande, är araben Muhammad lika oförmögen att göra det. Koranen kan därför inte vara Muhammads verk. Vi har dessutom sannolikt autentiska hadither av Muhammad och andra definitivt autentiska hadither som har förmedlats via mångfalidigt återberättande (mutawatir) och som därför omöjliga kan vara annat än autentiska. När någon av dessa hadither jämförs med vilken vers som helst, ser man att det inte finns någon stilistisk likhet. Trots att han ibland reciterade uppenbarade verser och uttalade hadither vid ett och samma tillfälle, är de stilistiskt olika. Hur mycket en människa än anstränger sig för att variera sitt tal, kvarstår dock den stilistiska likheten, eftersom hon är källan till sitt tal. Eftersom det inte finns någon stilistisk likhet mellan haditherna och verserna, kan Koranen definitivt inte vara Muhammads tal på grund av den klara, tydliga skillnaden mellan den och Muhammads tal. Araberna anklagade honom däremot för att ha fått Koranen av en kristen slav som hette Jabr. Allah tillbakavisade genom att säga:

﴿وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ
أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُّبِينٌ﴾ النحل

”Vi vet att de säger att det är en man som lär honom (Muhammad). Den person de orättfärdigt hänvisar till, talar ett främmande språk, medan denna (Koranen) är på värtalig, ren arabiska.” [16:3]

Nu när det är bevisat att Koranen varken är arabernas eller Muhammads tal, måste den följaktligen och definitivt vara Allahs tal samt ett mirakel för den som kom med den. Eftersom det var Muhammad, som kom med Koranen, som är Allahs tal och shari’ah (lagstiftning), och ingen annan än profeter och budbärare kommer med Allahs shari’ah, måste sålunda Muhammad definitivt vara profet och budbärare, genom den intellektuella bevisningen.

Detta är den intellektuella bevisningen för iman på Allah, att Muhammad är budbärare och att Koranen är Allahs tal.

Således tillkommer iman på Allah intellektuellt, för det är nödvändigt att iman måste uppnås intellektuellt. Den är sålunda grunden för iman på allt som är fördolt och allt som Allah har berättat om. Har vi uppnått iman på Honom, Upphöjd vare Han, som kännetecknas av gudomlighetens attribut, måste vi nödvändigtvis ha iman på allt som Han berättar om, just därför att det är Allah som berättar om det, oavsett om förståndet uppfattar det eller inte. Utifrån denna punkt måste man ha iman på uppståndelsen och offentliggörandet av tjänarna och deras handlingar då, Paradiset, Helvetet, räkenskapen, bestraffningen, änglarna, jinnerna, djävlarerna och allt annat som Koranen eller de definitiva haditherna berättar om. Denna iman är intellektuell till sitt ursprung även om den har tillkommit genom vidareförmedling och återberättelse (av de islamiska bevisen), eftersom dess grund är intellektuellt bevisad. Därför måste muslimens livsåskådning grundas på förståndet eller det vars ursprung har bevisats av för-

ståndet. Muslimen måste alltså ha iman på det som har bevisats genom förståndet eller den tveklösa, definitiva uppenbarelsen; Koranen och de definitiva haditherna, dvs. mutawatir. Det som inte har bevisats genom någon av dessa vägar; förståndet, Koranen och den definitiva Sunnah, är muslimen således förbjuden att ha som livsåskådning, eftersom imansatserna endast antas efter förvisning.

Tron på det som fanns före livet, nämligen Allah den Upphöjde) och det som finns efter det, dvs. Domedagen, är således obligatorisk. Eftersom Allahs befallningar är, i tillägg till skapandet, förhållandet mellan vad som fanns före livet och livet, och tillsvarsställandet av människan för hennes handlingar är, i tillägg till uppståndelsen och offentliggörandet av tjänarna och deras handlingar då, förhållandet mellan vad som kommer efter livet och livet, måste detta liv således ha ett förhållande till vad som fanns före och vad som finns efter det. Likaledes måste människans beteende bestämmas av detta förhållande. Människan måste alltså efterfölja Allahs system i sitt liv, och hon ska vara tveklöst övertygad om att Allah (den Upphöjde) kommer att ställa henne till svars på Domedagen för allt som hon har gjort i jordelivet.

Sålunda har den upplysta tanken tillkommit om vad som finns bortom universum, livet och människan, samt den upplysta tanken om vad som fanns före livet och vad som finns efter det och att livet har ett förhållande till vad som fanns före respektive vad som finns efter det. Sålunda har det största problemet fullständigt lösts, genom den islamiska livsåskådningen.

När människan slutligen har löst problemet, kan hon gå vidare till tanken om jordelivet och bildandet av de sanna, produktiva uppfattningarna om det. Lösningen själv är grunden för ideologin som antas som väg för utvecklingen; grunden för ideologins kultur; grunden som ideologins alla system härrör från; och grunden som ideologins stat grundas på. Sålunda är den islamiska livsåskådningen grunden som Islam, som både tanke och metod, grundar sig på.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَيَّ
رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ
وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾ النساء

”Troende! Håll er iman på Allah, Hans Budbärare, Boken Han har uppenbarat för Sin Budbärare och de böcker Han har uppenbarat tidigare. Den som förnekar Allah, Hans änglar, Hans böcker, Hans budbärare och Domedagen, har sannerligen farit vilse.” [4:136]

I och med att detta har bevisats, och tro på det är ofrånkomlig, blir varje muslim skyldig att ha tro på hela den islamiska shari’ah, eftersom Koranen nämner den och Budbäraren har kommit med den. Den personen skulle annars vara kafir (otrogen), eftersom förnekandet av shari’ah i sin helhet eller de detaljer som är definitivt bevisade är kufr, vare sig dessa regler rör andaktshandlingar, mellanhavanden, straff eller mat. Att förneka

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ﴾ البقرة

”Förrätta bönen” [2:43]

är som att förneka

﴿وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا﴾ البقرة

”Allah har tillåtit handel, men förbjudit ränta ” [2:275]

Att förneka

﴿وَالسَّارِقَ وَالسَّارِقَةَ فَاقْتَعُوا أَيْدِيَهُمَا﴾ المائدة

”Beträffande tjuven, manlig eller kvinnlig, ska ni hugga av hans/hennes hand” [5:38]

är som att förneka

﴿حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالِدًا وَالْحَمُّ وَالْحُنْزِيرُ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ﴾

المائدة

”Det som är självdött, blod, griskött och allt som har slaktats i någon annans namn än Allahs, är förbjudet för er.” [5:3]

Att ha iman på shari’ah är inte beroende av förståndet. Den fullständiga underkastelsen gentemot allt som har kommit från Allah är däremot ett måste:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي

أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ النساء

”Vid din Herre, de kommer inte att ha sann iman, förrän de tar dig (Muhammad) till skiljedomare i alla dispyter som uppkommer mellan dem, och inte finner någon olust inför ditt domslut och underkastar sig till fullo.” [4:65]

al-Qadha' och al-qadar

Allah (den Upphöjde) säger

﴿وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُؤَجَّلًا﴾ آل عمران

"Ingen människa får dö annat än i enlighet med Allahs vilja och vid en bestämd tidpunkt." [3:145]

﴿وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ﴾ الأعراف

"För alla är en frist utsatt, och de kan varken förkorta eller förlänga den, med ens ett ögonblick, när den har löpt ut." [7:34]

﴿مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾ الحديد

"Ingen olycka drabbar jorden och inte er själva utan att den skrivits, innan Vi sätter den i verket; detta är sannerligen enkelt för Allah."
[57:22]

﴿قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ﴾

المؤمنون ﴿التوبة﴾

”Säg: 'Ingenting kan drabba oss om det inte är förutbestämt för oss av Allah. Han är vår Herre och vår Beskyddare. Till Allah skall de troende lita!’” [9:51]

﴿لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْهُ﴾

ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿سبأ﴾

”Ingenting i himlen eller på jorden, även om det bara har ett stoftkorns vikt, undgår Honom, och ingenting finns, vare sig mindre eller större än detta, som saknas i Allahs klara bok.” [34:3]

﴿وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثْكُمْ فِيهِ﴾

لِيُقَضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿﴾

الأنعام

”Det är Han som under nattens sömn tar till Sig era själar och som vet vad ni har åstadkommit under dagen. Han låter er vakna på nytt varje morgon, för att den tid som är fastställd för er skall gå till ända. Då skall ni föras åter till Honom och Han skall låta er då veta vad era handlingar var värda.” [6:60]

﴿وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا﴾ النساء

”När något gott kommer människorna till del, säger de: ’Detta är en gåva av Allah’; men när något ont drabbar dem, säger de: ’Detta är ditt verk.’ Säg: ’Allt är från Allah.’ Hur är det fatt med dessa människor som nästan ingenting förstår?” [4:78]

Dessa och liknande verser citeras av många i ämndet al-qadha’ och al-qadar på ett sätt som får en att förstå att människan tvingas utföra de handlingar som hon utför; att hon utför handlingarna endast eftersom hon är tvingad till det av Allah vilja; och att det är Allah som har skapat människan och hennes handlingar. De försöker bekräfta sin åsikt med versen:

﴿وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ﴾ الصافات

”... fastän Allah har skapat både er och ert hantverk?” [37:96]

De hänvisar också till andra hadither som t.ex. när Profeten säger:

«نَفَثَ رُوحَ الْقُدْسِ فِي رَوْعِي، لَنْ تَمُوتَ نَفْسٌ حَتَّى تَسْتَوِي رِزْقَهَا وَأَجَلَهَا وَمَا قَدَّرَ لَهَا»

’Den helige anden har ingjutit i mig att ingen människa kommer att dö förrän hon har fått hela sin rizq (livsuppehälle), levit hela sin fastslagna tid och fått allt som har bestämts åt henne.”

Frågan om al-qadh’a och al-qadar har spelat en viktig roll i de islamiska skolorna. Ahl-us-sunnah har en åsikt som kan sammanfattas i att människan har ett valfritt förvärvande när hon handlar,

och ställs därför till svars för detta valfria förvärvande. Mu'tazilah har en åsikt som kan sammanfattas i att det är människan själv som skapar sina handlingar, och ställs följaktligen till svars för dessa eftersom det är hon som har skapat dessa. al-Jabriyyah (fatalisterna) har en åsikt som kan sammanfattas i att det är Allah, den Upphöjde, som skapar både tjänaren och hans handlingar; han är därför tvingad, inte fri, i sitt handlande, och han är som en fjäder i luften; vindarna blåser den dit de vill.

Den noggranne i frågan om al-qadha' och al-qadar ser att exaktheten gör det nödvändigt att veta grunden som frågan bygger på. Den grunden är inte tjänarens handling, utifrån perspektivet vem det är som skapar den: tjänaren själv eller Allah. Den är inte heller Allahs, den Upphöjdes, vetskap, utifrån perspektivet ifall Han vet att tjänaren kommer att handla på ett visst sätt och Hans vetskap omfattar det. Den är inte heller Allahs vilja, utifrån perspektivet att Hans vilja rör tjänarens handling, så denna måste således komma till genom den viljan. Den är inte heller det att den tjänarens handling finns nedtecknad i al-lawh al-mahfoudh och därför måste företa den enligt vad som finns nedtecknat.

Ja, grunden för frågan är inte dessa saker överhuvudtaget, eftersom de inte är relevanta för frågan utifrån ett belönings- och bestraffningsperspektiv. De är däremot relevanta för skapandet, den allomfattande vetskapen, att viljan rör allt som är möjligt och att al-lawh al-mahfoudh omfattar allting. Denna relevans är en helt annan fråga, helt skild från frågan om belöningen och bestraffningen för handlandet, dvs.: Är människan tvingad att handla gott och ont, eller har hon valfrihet? Kan hon välja att handla och avstå från att handla, eller kan hon inte det?

Undersöker man handlingarna noggrant ser man att människan lever inom två sfärer. Den ena råder hon över och är den som ligger inom ramen för hennes handlande, och inom dess gränser inträffar de handlingar som hon företar av egen vilja. Den andra sfären råder över henne, och är den som människan befinner sig inom. Inom denna sfär inträffar de handlingar som ligger bortom hennes

kontroll, vare sig hon utför eller är föremål för handlingarna.

De handlingar som inträffar inom sfären som råder över människan, har hon inget att göra med och kan inte påverka att de inträffar. Dessa handlingar är av två slag: en del som nödvändiggörs av existensens ordning, och en del som inträffar bortom hennes kontroll och som hon inte kan förhindra, och som inte nödvändiggörs av existensens ordning. För de handlingar som nödvändiggörs av existensens ordning gäller att människan är underkastad dessa och följer dem därför mot hennes vilja, eftersom hon följer med universum och livet enligt en specifik, oföränderlig ordning. Därför inträffar handlingar i denna sfär mot hennes vilja; människan är där inte fri, utan tvungen. Hon har t.ex. kommit till världen utan att vilja det och kommer att lämna den på samma sätt. Hon kan inte flyga bara med sin kropp, gå i sitt normala tillstånd på vatten eller skapa sig egen ögonfärg själv. Hon har inte heller format sitt huvud eller bestämt sin kroppsvolym. Allt detta har Allah (den Upphöjde) skapat utan att människan har haft någon som helst inverkan på eller roll i det alls, eftersom det är Allah som har skapat existensens ordning, gjort dem organiserande för existensen och gjort så att existensen följer dem utan att kunna avvika därifrån.

De handlingar som hon varken råder över eller kan hindra och som existensens ordning inte nödvändiggör, är de handlingar som utförs av eller mot människan mot hennes vilja och utan att hon överhuvudtaget kan förhindra dem. Exemplet är när en person faller från ett tak ner över en annan person och dödar denna; när en person skjuter mot en fågel men träffar en människa som han var omedveten om och dödar henne; eller när ett plötsligt fel som inte har kunnat förhindras leder till att ett tåg spårar ur, en bil kör av vägen eller ett flygplan kraschar, och avåknigen, urspårningen och kraschen resulterar i döda passagerare, och liknande händelser. Dessa handlingar som utförs av eller mot människan mot hennes vilja, även om dessa inte nödvändiggörs av existensens ordning, utförs av eller mot människan och ligger inte inom

ramen för hennes kontroll. Dessa handlingar ingår därför i sfären som råder över henne. Alla dessa handlingar som inträffar i sfären som råder över människan är de som ska kallas qadha', eftersom det är endast Allah som har bestämt dem. Därför ställs människan inte till svars för dessa handlingar, oavsett om nyttan eller skadan i dem eller om hon tycker om dem eller inte; med andra ord, bortsett från det goda eller onda i dessa handlingar enligt människans tolkning av dem. Det är endast Allah som vet om det goda eller onda i dessa handlingar, eftersom människan inte har någon som helst inverkan på dem, inte vet något om dem eller om hur hon åstadkommer dem. Hon kan inte heller förhindra dem eller få dem till stånd. Därför ska människan ha iman på denna al-qadha' och att den kommer från Allah (den Upphöjde).

al-Qadar är däremot att de handlingar som inträffar, vare sig i sfären som råder över människan eller sfären som människan råder över, inträffar av och mot saker av samma materia som utgör universum, människan och livet. Allah har skapat specifika egenskaper för de sakerna: Han har skapat i elden bränningsegenskapen, i trät brinnande-egenskapen och i kniven skärningsegenskapen, och gjort dessa egenskaper nödvändiga enligt existensens ordning, så de uteblir inte. När det visar sig att de har uteblivit, har Allah då berövat saken dess egenskap, och detta är en extraordinär händelse. Detta är vad som händer i profeternas fall och utgör deras mirakler. På samma sätt som Allah har skapat i sakerna vissa egenskaper, har Han skapat i människan instinkter och organiska behov, och gett dessa specifika egenskaper, som sakernas egenskaper. Han har således skapat i artsinstinkten den sexuella åtråns egenskap, och i de organiska behoven egenskaper som hunger, törst och liknande. Allah har gjort dessa egenskaper nödvändiga för instinkterna och de organiska behoven enligt existensens ordning. De specifika egenskaper som Allah har skapat både i sakerna och i instinkterna och de organiska behoven i människan är vad som kallas qadar, eftersom det endast är Allah som har skapat sakerna, instinkterna och de organiska behoven, och bestämt i dem deras egenskaper. Dessa egenskaper kommer inte

från dem, och människan har ingen som helst inverkan på egenskaperna. Vidare måste människan ha iman på att den som har bestämt i sakerna dessa egenskaper är Allah. Dessa egenskaper kan användas av människan för att utföra en handling enligt Allahs påbud; den handlingen är därför god. Människan kan också bryta mot Allahs påbud, vilket är ont. Detta gäller både när hon använder sakerna och deras egenskaper eller lyder sina instinkter och organiska behov. Sker en handling i överensstämmelse med Allahs påbud och förbud, är den god. Bryter den däremot mot Allahs påbud och förbud, är den ond.

Följaktligen kommer de handlingar, som sker i den sfär som råder över människan, från Allah, på gott och ont. De egenskaper som finns i sakerna, instinkterna och de organiska behoven kommer från Allah, vare sig de leder till något gott eller ont. Därför är det oundvikligt för muslimen att ha iman på att al-qadha', på gott och ont, kommer från Allah, dvs. hon ska ha den bergfasta övertygelsen att alla handlingar hon inte har kontroll över kommer från Allah, och att al-qadar, på gott och ont, kommer från Allah, dvs. hon ska ha den bergfasta övertygelsen att de egenskaper som sakerna har i sin natur kommer från Allah, vare sig resultatet blir gott eller ont, och att människan inte har någon inverkan som helst på dem. Således människans livslängd, rizq (livsuppehälle) och hennes själ kommer alla från Allah. Hennes sexuella åtrå och ägandedragningen som båda finns i arts- respektive överlevnadsinstinkten, och hungern och törsten som finns i de organiska behoven kommer likaså i sin helhet från Allah.

Detta gäller för de handlingar som finns i sfären som råder över människan och för alla sakers egenskaper. Den sfär som människan däremot råder över är den sfär inom vilken människan lever med fri vilja enligt det system som hon väljer, vare sig det är Allahs lagstiftning eller någon annans. Den sfären är den sfär där handlingar utförs av eller mot människan av hennes vilja: hon går, äter, dricker och reser när hon vill det, och hon avstår från dessa handlingar när hon så vill. Hon bränner med elden och skär

med kniven som hon vill, och hon tillfredsställer arts-, ägande- eller magsäckshungern hur hon vill. Hon handlar av egen vilja, och avstår från handling av egen vilja, och ställs därför till svars för de handlingar som hon utför inom denna sfär.

Även om de egenskaper som Allah har nedlagt i och gjort nödvändiga för sakerna, instinkterna och de organiska behoven, är det som har spelat roll för handlingens resultat, utför dessa egenskaper ingen handling, utan det är människan, genom sin användning av dessa, som utför en handling. Den sexuella åtrå som finns i artsinstinkten har potential för både det goda och det onda, och törsten som finns i det organiska behovet har potential för både det goda och det onda. Den som däremot handlar gott eller ont är människan, inte instinkten eller det organiska behovet. Detta eftersom Allah har skapat för människan det förstånd som kan urskilja; nedlagt i detta förstånds natur förmågan till uppfattande och urskiljande; och lett människan till det godas och det ondas väg:

﴿وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ﴾ البلد

”... och Vi har visat henne de två huvudvägarna?”[90:10]

Allah har nedlagt i detta förstånds natur förmågan att uppfatta syndfullhet och gudsmedvetenhet:

﴿فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا﴾ الشمس

”... och Han har nedlagt i henne både syndfullhet och gudsmedvetenhet.”[91:8]

När människan lyder sina instinkter och organiska behov enligt Allahs påbud och förbud, har hon handlat gott och vandrat på gudsmedvetenhetens väg. När hon däremot lyder sina instinkter och organiska behov genom att avvika från Allahs påbud och

förbud, har hon handlat ont och vandrat på syndfullhetens väg. Människan är i allt detta den som har handlat gott eller ont, och har varit föremål för det goda eller det onda. Hon är också den som lyder sina hungersformer enligt Allahs påbud och förbud och handlar därför gott, eller lyder sina hungersformer genom att avvika från Allahs påbud och förbud och handlar därför ont. På den grundvalen ställs hon till svars för handlingarna inom den sfär som hon råder över, och belönas eller bestraffas för dem, eftersom hon har handlat av egen vilja utan något tvång som helst. Trots att instinkternas och de organiska behovens egenskaper kommer från Allah, och potentialen i dem för det goda eller det onda kommer från Allah, har Han inte gjort egenskaperna tvingande på något sätt, vare sig i det som behagar eller misshagar Allah, dvs. vare sig i det goda eller det onda. Bränningsegenskapen t.ex. är inte formad på ett sätt att den är tvingande till att bränna, vare sig när bränningen behagar eller misshagar Allah, dvs. det goda eller det onda. Egenskaperna är nedlagda i sakerna, instinkterna och de organiska behoven och på så sätt att de kommer till uttryck när en person hanterar dem på rätt sätt. När Allah skapade människan och skapade för henne instinkterna, de organiska behoven och det urskiljande förståndet, gav Han henne valfriheten att handla eller att avstå från att handla. Han tvingade henne inte att handla eller att avstå från att handla. Inte heller nedlade Han i sakernas, instinkternas och de organiska behovens egenskaper vad som tvingar människan att handla eller att avstå från att handla. Människan har därför valfrihet att utföra en handling eller att avstå från den på grund av att Allah har rustat henne med det urskiljande förståndet och att Han har gjort det till en förutsättning för shar'i-mässig ansvarsplikt. Således belönas hon när hon handlar gott, eftersom hennes förstånd då har valt att handla efter Allahs påbud och att avstå från Allahs förbud. Likaså bestraffas hon när hon handlar ont, eftersom hennes förstånd då har valt att bryta mot Allahs påbud och har, genom att lyda sina instinkter och organiska behov på annat sätt än det som Allah har föreskrivit, utfört vad Han har förbjudit. Resultatet av hennes

handling är därför rätt och rättvist, eftersom hon har valfriheten när hon handlar och inte är tvingad. al-Qadha' och al-qadar har inte varit inblandade. Frågan är kort och gott att människan har utfört en handling av egen fria vilja, och är därför ansvarig för sina handlingar:

﴿كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِيْنَةٌ ﴿ۙ﴾ الْمَدْر

"Varje människa är sina handlingars fånge."[74:38]

Allahs vetskap tvingar inte människan till att handla, eftersom Allah vet att hon kommer att handla av egen vilja. Hennes handlande har alltså inte byggt på vetskapen, utan den begynnelselösa vetskapen har varit att hon kommer att utföra en viss handling. Nedteckningen i al-lawh al-mahfoudh är inget annat än ett uttryck för att Allahs vetskap omfattar allt.

Allahs (den Upphöjde) vilja tvingar heller inte tjänaren till att handla, utan den manifesterar sig i att ingenting händer i Allahs kungarrike om inte Hans vill det, dvs. att ingenting inträffar i existensen mot Allahs vilja. Utför en tjänare en handling utan att Allah vare sig hindrar henne från den eller tvingar henne till den, utan låter henne utföra den av egen vilja, är denna handling enligt Allahs vilja, inte mot den. Tjänarens handling är då av hans vilja, och Allahs vilja har inte varit tvingande till den.

Detta är frågan om al-qadha' och al-qadar, och den motiverar människan till att göra det goda och att avstå från det onda när hon vet att Allah övervakar henne och ställer henne till svars, och att Han har gett henne valfriheten att handla eller att avstå från att handla. Hon vet också att om hon inte väljer sina handlingar rätt, väntar henne elände och ett hårt straff. Vi ser därför den sant troende som är medveten om realiteten av al-qadha' och al-qadar och som är på det klara med att Allah har skänkt henne förståndets och valfrihetens gåva, vi ser hur mycket denna har

Allah i åtanke, och fruktar Allah stort. Hon anstränger sig för att handla efter Allahs påbud och avstå från Hans förbud, av rädsla för Allahs straff, i önskan om Hans paradiset och av längtan efter att vinna det som är större än allt detta, nämligen Allahs (den Upphöjde) gunst.

Det intellektuella ledarskapet i Islam

När tänkandet degraderas, uppstår patriotismens band bland människor på grund av att dessa lever i ett och samma land och är känslomässigt bundna till det. Överlevnadsinstinkten fattar då grepp om dem så att de försvarar sig själva, och driver dem till att försvara både det land och den mark där de lever. Sålunda uppstår det patriotiska bandet, vilket är det svagaste och mest degraderade av alla band. Det återfinns hos både djuren och fåglarna, liksom det finns hos människorna, och tar sig alltid uttryck i den känslomässiga manifestationen. Patriotismens band är ett måste då yttre aggression mot landet, genom angrepp eller ockupation, äger rum, men är helt och hållet obehövligt när landet är fredat mot aggression. Tvingas fienden tillbaka eller drivs den ut ur landet, är detta bands roll till ända. Därför är det ett degraderat band.

När tänkandet är trångsynt bland människor, uppstår det nationalistiska bandet, som är familjebandet om än i en utvidgad form. Detta beror på att människans överlevnadsinstinkt är djupt rotad i henne och får till stånd maktlystnad hos henne. Den är individuell hos den intellektuellt degraderade. Ju vidare hennes medvetande blir, desto vidare blir hennes maktlystnad: hon ser sin släkts och familjs ledning. Breddas hennes horisont och växer hennes uppfattning, börjar hon se sitt folks ledning i sitt land först. När denna ledning väl är förverkligad, börjar hon se sitt folks ledning av resten av mänskligheten. Därför uppkommer lokala fejder mellan familjemedlemmarna om ledningen i familjen. När denna ledning väl är upprättad till förmån för den ena familjemedlemmen genom dennes seger över de andra, uppstår fejder mellan denna familj och andra familjer om ledningen. När ledningsfejder väl är till ända till förmån för en viss familj eller en viss gruppering av olika familjer, leder detta till fejder mellan dessa och andra om ledning och förnämhet i livet. Därför råder

blind partiskhet bland människor sammanknutna genom detta band. De utmärks också av nycker och sammansvärjningar mot andra. Det är därför ett inhumant band, och detta förblir föremål för interna fejder, om inte de inblandade hålls sysselsatta genom externa fejder.

Sälunda är det patriotiska bandet oriktigt av tre anledningar. Det är för det första ett degraderat band som inte lämpar sig för att sammanknyta människor när de vandrar på utvecklingens väg. För det andra är det patriotiska bandet ett känslomässigt band som härrör från överlevnadsinstinkten och manifesterar sig genom självförsvar. Känslomässiga band är föremål för förändring, hel eller delvis, och kan därför inte tjäna som grund för bestående sammanknytning människor emellan. För det tredje är det ett tillfälligt band som uppstår i försvarssituationer. I stabilitetstider däremot, och det är normaltillståndet för människor, är det bandet obefintligt, och är därför olämpligt som ett band människor emellan.

Det nationalistiska bandet är likaså oriktigt av tre anledningar. Det är för det första ett stamband, som inte är lämpligt för att sammanknyta människor när de vandrar på utvecklings väg. För det andra är det ett känslomässigt band som härrör från överlevnadsinstinkten och resulterar i maktlystnad. Det är för det tredje ett inhumant band, eftersom det orsakar fejder om ledning människor emellan, och är därför olämpligt som ett band människor emellan.

Bland de oriktiga band som inbillas existera som sammanknyttande band, återfinns egenintressebandet och det andliga bandet utan ett därifrån härrörande system. Egenintressebandet är ett tillfälligt band, och är inte lämpligt för att sammanknyta människor för det är föremål för kompromisser till förmån för större intressen och upphör därför när ett annat intresse prioriteras. Eftersom ett sådant band dels upphör och skiljer människor åt när intressen skiljer sig åt, dels upphör när intressen väl är tillvaratagna, är det bandet en fara för de inblandade.

Det andliga bandet, utan ett därifrån härrörande system, ger sig till känna, inte i livets alla avseenden, utan endast i religiositet. Därför är det ett partiellt, opraktiskt band, som inte är lämpligt som band för hela mänskligheten i livets angelägenheter. Kristendomen var därför inte lämpligt som band mellan de europeiska folken trots att alla dessa var kristna, eftersom kristendomen är ett andligt band utan ett eget system.

Därför är inget av de tidigare nämnda banden lämpliga för att sammanknyta människor i livet, när de vandrar på utvecklingens väg. Det korrekta bandet för att sammanknyta människor i livet, när de vandrar på utvecklingens väg, är den intellektuella livsåskådningen med ett därifrån härrörande system. Detta är det ideologiska bandet.

En ideologi är en intellektuell livsåskådning med ett därifrån härrörande system. En livsåskådning är en allomfattande tanke om universum, människan och livet; det som fanns före och det som kommer efter jordelivet; och deras förhållande till vad som fanns före och vad som finns efter jordelivet. Systemet som härrör från denna livsåskådning är behandlingar av människans problem, samt ett klargörande av hur behandlingarna ska genomföras, livsåskådningen skyddas och ideologin spridas. Klargörandet av hur genomförandet, bevarandet och da'wahs spridning ska vara är metoden, medan allt annat, nämligen livsåskådningen och behandlingarna, tanken. En ideologi är sålunda en tanke och en metod.

Ideologin måste uppstå i en persons medvetande: antingen genom Allahs uppenbarelse och befallning om förmedlingen av den eller genom en genialitetens ingivelse hos denna person. Den ideologi som uppstår i en människas medvetande genom Allahs uppenbarelse är den korrekta ideologin, eftersom den kommer från Skaparen av universum, människan och livet, nämligen Allah. En sådan ideologi är definitivt korrekt. Den ideologi som uppstår i en människas medvetande genom en genialitetens ingivelse är en inkorrekt ideologi, eftersom dess ursprung är ett begränsat för-

stånd som inte kan omfatta existensen till fullo, och eftersom människans förståelse av organisationen är föremål för olikheter, förändring, motsägelsefullhet och påverkan av den miljö som hon lever i, vilket producerar ett motsägelsefullt system som leder till människans misär. Således är den ideologi, som uppstår i en människas medvetande, inkorrekt till både livsåskådning och det system som härrör därifrån.

Därför är grunden för ideologin den allomfattande tanken om universum, människan och livet. Metoden som realiserar och genomför ideologin är också en nödvändighet för denna tanke så att ideologin realiserar. Att den allomfattande tanken utgör en grund beror på att den är livsåskådningen, den intellektuella grunden och det intellektuella ledarskapet. På den grunden vilar människans intellektuella orientering och hennes livssyn. Alla tankar bygger på den grunden, och ur den härrör alla behandlingar till livsproblemen. Att metoden är en nödvändighet beror på att om systemet som härrör från livsåskådningen inte innefattar ett klagörande om hur behandlingarna ska genomföras, hur livsåskådningen ska skyddas och hur kallet till ideologin ska bäras, är tanken utopisk, hypotetisk filosofi, som förblir nedtecknad och böckernas fånge, utan någon som helst inverkan på livet. Det är därför livsåskådningen, behandlingarna till problemen och metoden är nödvändiga för att ideologin ska bli till. Att både tanken och metoden finns i en livsåskådning med ett system som härrör från den betyder inte att ideologin är korrekt, utan enbart att den är en ideologi, inget mer. Det som avgör ideologins korrekthet eller inkorrektthet är ideologins livsåskådnings korrekthet eller inkorrektthet, eftersom livsåskådningen är den intellektuella grund på vilken alla tankar bygger, bestämmer livssynen, och ur den härrör varje behandling och varje metod. Om den intellektuella grunden är korrekt, är ideologin korrekt. Är den felaktig, är ideologin felaktig från grunden.

Om den intellektuella grunden stämmer överens med människo- naturen och bygger på förståndet, är den en korrekt grund. Står

den däremot i motsättning till människonaturen eller bygger den inte på förståndet, är den en felaktig grund. Att den intellektuella grunden stämmer överens med människonaturen innebär att den bekräftar människonaturens inneboende bristfällighet och beroende av den organiserande Skaparen; att den med andra ord stämmer överens med religiositetsinstinkten. Att grunden ska bygga på förståndet innebär att den inte bygger på materien eller kompromisslösning.

När vi granskar världen i dag, hittar vi bara tre ideologier: kapitalism, socialism med kommunism härrörande därifrån och islam, den tredje ideologin. De två första ideologierna bärs i dag av en eller flera stater. Den tredje ideologin bärs däremot av individer i olika folk, men den finns globalt över hela jordklotet.

Kapitalism bygger på grundvalen att skilja religionen och livet åt. Denna tanke är ideologins livsåskådning, intellektuella ledarskap och intellektuella grund. Med utgångspunkt i denna grund är det människan som upprättar sitt system i livet. Det är nödvändigt att bevara människans friheter: trosfrihet, åsiktsfrihet, ägandefriheten och den personliga friheten. Ägandefriheten producerade det kapitalistiska ekonomiska systemet. Således är kapitalism det mest framträdande i denna ideologi och det mest framträdande som denna ideologis livsåskådning har producerat. Därför kallas denna ideologi den kapitalistiska ideologin, då man kallar saker efter deras mest framträdande drag.

Demokratin, som denna ideologi adopterar, är ett resultat av att människan upprättar sitt eget system. Därför är det nationen som är makternas ursprung; den upprättar systemen, anställer statsöverhuvudet för styrningen, berövar honom styrningen närhelst den vill och fastställer åt denne systemet den önskar, eftersom styrandet är ett anställningsavtal mellan folket och statsöverhuvudet så att denne ska styra folket efter det system som folket har upprättat för det ändamålet.

Trots att demokrati utgör en del av ideologin är den inte mer

framträdande än det ekonomiska systemet, vilket bevisas genom att det ekonomiska systemet påverkar styrningen och underkastar den kapitalägarna så till den graden att kapitalägare nästan kan betraktas som de verkliga styrande i de länder som adopterar den kapitalistiska ideologin. Dessutom är inte demokrati reducerad till enbart denna ideologi, då kommunister åberopar demokrati likaså och gör gällande att styrningen tillhör nationen. Mot den bakgrunden är det mer precist att benämna denna ideologi som den kapitalistiska ideologin.

Ursprunget till denna ideologis uppkomst återfinns i Europas och Rysslands kungars respektive tsarers användning av religion som ett redskap för att exploatera, förtrycka och plundra sina respektive folk, med hjälp av prästerskapet. Detta gav upphov till en otäck kamp, i vilken en grupp filosofer och tänkare förkastade religionen helt och hållet, medan en annan erkände den, men förespråkade skiljandet av den från livet. Den åsikt som antogs av majoriteten av filosoferna och tänkarna var den senare; ett naturligt skiljande mellan religion och stat följde. Den opinion som kom att dominera var att religionen inte skulle undersökas, vare sig för att förkasta eller erkänna den, utan diskussionen skulle reduceras till att religionen och livet måste åtskiljas. Denna tanke är en kompromiss mellan kyrkomännen å ena sidan, som ville underordna sig allting i religionens namn, och filosoferna och tänkarna å andra sidan, som förkastade religionen och kyrkomännens auktoritet. Denna tanke varken förkastade religionen eller åsidosatte den helt; utan den skiljde religionen från livet, så att den livsåskådning som hela västvärlden kom att adoptera blev detta skiljande av religionen från livet. Denna livsåskådning utgjorde den intellektuella grund på vilken alla tankar skulle byggas och människas intellektuella orientering samt livssyn bestämmas och alla livsproblem behandlas genom. Den är det intellektuella ledarskap som västvärlden bär och kallar resten av världen till.

Livsaskådningen att skilja religion från livet är ett implicit erkännande av religion, dvs. existensen av universums, människans och

livets Skapare och uppståndelsedagen, då dessa är grunden till all religion som sådan. Detta erkännande är att erbjuda en tanke om universum, människan och livet, om det som fanns före och det som kommer efter jordelivet, då kapitalism inte förkastade religionens existens, utan har, i och med tanken om dess skiljande, erkänt den implicit. Denna livsåskådning har därmed bekräftat religionens existens samt erjudit tanken om att detta jordeliv inte har något samband med det som fanns före och det som kommer efter jordelivet genom att förespråka skiljandet av religionen från livet och att religionen uteslutande är ett förhållande mellan individen och hennes Skapare. Således är livsåskådningen om skiljandet av religionen från livet, genom sin allsidiga uppfattning, en allomfattande tanke om universum, människan och livet. Sålunda är kapitalism, såsom vi har klargjort, en ideologi såsom alla andra ideologier.

Socialism, med kommunism härrörande därifrån, anser att universum, människan och livet endast är materia och att materia är alltets upphov. Genom dess utveckling, kom ting till existens; bortom det existerar ingenting. Materia är begynnelös, evig och icke-skapad, dvs. den är nödvändigtvis existerande. Därför förnekar kommunister att ting skulle vara skapade av en Skapare, dvs. de förnekar den andliga aspekten i saker och ting, och betraktar erkännandet av denna en fara för livet. Följaktligen betraktar de religionen som ett folkens opium, som bedövar det och hindrar det från arbete. För kommunister existerar inget annat än materia: även tankar är materiens reflektion på hjärnan. Materia är således tankens och alltets upphov; genom dess utveckling blir saker och ting till. Det är varför de förnekar Skaparens existens, och betraktar materia som begynnelös, då de förkastar vad som fanns före och vad som kommer efter jordelivet, och erkänner inget annat än livet.

Trots rådande skillnader mellan de två ideologiernas grundläggande syn på människan, universum, och livet, är de överens om att människans höga ideal är de som hon själv listar, samt att

lyckan är det optimala tillfredsställandet av sina fysiska lustar, då dessa är vägen till lycka; nej, dessa är lyckan själv. De två är också överens om att ge människan hennes personliga frihet så hon handlar som hon vill och på det sätt som hon själv önskar, så länge hon ser sin lycka ligga i det handlandet. Detta ledde till att det personliga beteendet eller den personliga friheten kom att vara en del av vad de två ideologierna helighåller.

De två ideologiernas syn på individen och samhället skiljer sig däremot. Kapitalism är en individualistisk ideologi som betraktar samhället som bestående av individer och ser på samhället som något sekundärt. Kapitalismens syn är koncentrerad till individerna; därför måste individernas friheter garanteras. Mot den bakgrunden kom trosfriheten och den ekonomiska friheten att vara en del av det som ideologin helighåller. Inga frihetsbegränsningar bygger på dessas filosofi, men begränsningar lagstiftas däremot av staten för att garantera friheterna. Dessa begränsningar genomförs av staten med maktens tyngd och lagens stränghet. Staten är emellertid ett verktyg och inget självändamål. Därför tillhör auktoriteten i slutändan inte staten, utan individerna. Den kapitalistiska ideologin bär det intellektuella ledarskapet att skilja religionen från livet, tillämpar sina system på den som grund, kallar till dessa och försöker tillämpa dessa överallt.

Socialism, med den därifrån härrörande kommunismen, är en ideologi som anser att samhället är en allmän samling som består av människor och dessas förhållanden till naturen; dessa förhållanden som de underkastar sig oundvikligt och mekaniskt. Hela denna samling är en enda sak: naturen, människan och förhållandena är alltihop, inte från varandra skilda delar, utan en enda sak. Naturen betraktas som en sida av människans personlighet; den är den del hon bär inombords. Människan kan därför inte utvecklas avskilt från denna sida av sin personlighet, nämligen naturen, eftersom hennes förhållande till naturen är sakens förhållande till sig själv. Samhället betraktas också därför som en enda helhet som utvecklas på samma gång, och där individen följer med som

ett kugg i hjulet. Det är därför de inte har trosfrihet eller ekonomisk frihet för individen. Livsåskådningen är begränsad till det som staten vill, ekonomin likaså. Staten var följdriktigt bland det som ideologin kom att helighålla. Ur denna materialistiska filosofi härrörde livssystemen och det ekonomiska systemet gjordes till den första grunden och den allmänna manifestationen för alla system.

Den socialistiska ideologin, med den därifrån härrörande kommunismen, bär ett intellektuellt ledarskap, nämligen materialismen och den materialistiska utvecklingen. På den som grund bygger denna ideologi sin tillämpning av sina system, kallar till dessa och försöker genomföra dessa överallt.

Islam klargör däremot att bortom universum, livet och människan existerar en Skapare som har skapat dessa, nämligen Allah. Därför är islams grund förvissningen om Allahs existens. Denna livsåskådning kom att definiera den andliga aspekten att människan, livet och universum är skapade av en Skapare. Det är varför universums förhållande såsom skapad till Skaparen, Allah, är den andliga aspekten i universum. Det skapade livets förhållande till Skaparen, Allah, är den andliga aspekten i livet. Den skapade människans förhållande till Skaparen, Allah, är den andliga aspekten i människan. Andlighet är därför människans uppfattande av sitt förhållande till Allah.

Tron på Allah måste åtföljas av tron på Mohammads profetskap och budskap och att Koranen är Allahs tal, man måste således tro på allt den innehåller. Därför fastslår den islamiska livsåskådningen att det existerade innan jordelivet någon man måste tro på, nämligen Allah. Den fastslår tron på vad som efterföljer jordelivet, nämligen Domedagen. Människan är alltså bunden i detta jordeliv till Allahs påbud och förbud. Detta är livets förhållande till vad som kom före det. Hon är likaså bunden i och med tillsvarsställandet för att ha iakttagit det påbudna och avstått från det förbudna, och detta är livets förhållande till det som efterföljer det. Sålunda är det oundvikligt för muslimen att uppfatta sitt

förhållande till Allah när han är i färd med att utföra handlingar, så alla dessa handlingar dirigeras enligt Allahs påbud och förbud. Att sammanblanda materia med ande är innebörden av det föregående, och syftet med att dirigera sina handlingar enligt Allahs påbud och förbud är Allahs gunst. Det syfte som eftersträvas vid handlandet är det värde som handlingen förverkligar.

De höga idealen för att bevara samhället är därför inte bestämda av människan, utan härrör från Allahs påbud och förbud och varken förändras eller utvecklas: att bevara den mänskliga arten, förståndet, den mänskliga värdigheten, människans liv, privat egendom, din , säkerheten och staten är konstanta, höga ideal i syfte att bevara samhället och som varken förändras eller utvecklas. För att bevara dessa ideal har stränga straff fastställts: oföränderliga och föränderliga straff ska besvara dessa konstanta mål. Att se till att bevara dessa mål är alltså en plikt, då dessa är påbud och förbud från Allah, inte för att dessa förverkligar materiella värden. Således utför muslimen och staten alla handlingar enligt Allahs påbud och förbud, då det är dessa som organiserar alla människans angelägenheter korrekt. Att utföra handlingen enligt Allahs påbud och förbud är det som skänker sinnesro hos muslimen, vilket vill säga att lycka inte är att tillfredsställa kroppens behov och att tillgodose dess sökande efter njutningar, utan är att behaga Allah.

Instinkterna och de organiska behoven har islam organiserat på sådant sätt att alla dessas hungersformer tillfredsställs vare sig det är magsäcks-, arts-, själshunger eller någon annan dito. Inte så att den ena hungern ska tillfredsställas på den andras bekostnad eller genom att undertrycka en del och frisläppa andra eller genom att frisläppa dem alla. Islam har samordnat och tillfredsställt dem alla genom ett precist system, vilket erbjuder människan livsglädje och välstånd, och hindrar henne från att sjunka till djurnivån genom en instinkternas anarki.

För att säkra denna organisation, ser islam på gruppen som en odelbar helhet och på individen som en oskiljbar del av denna

grupp. Individens delhet är emellertid inte kuggens delhet i hjulet, utan som en del av en helhet såsom handen är en del av kroppen. Islam har därför brytt sig om individen som en del av gruppen, inte avskild från den, så att denna omtänksamhet leder till bevarandet av gruppen. Samtidigt har islam brytt sig om gruppen, inte såsom en helhet som saknar delar, utan som en helhet som var sammansatt av delar, där dessa delar är individerna. Denna omtänksamhet ska leda till bevarandet av dessa individer som delar. Profeten har sagt:

«مَثَلُ الْقَائِمِ عَلَى حُدُودِ اللَّهِ وَالْوَاقِعِ فِيهَا كَمَثَلِ قَوْمٍ اسْتَهَمُوا عَلَى سَفِينَةٍ، فَأَصَابَ بَعْضُهُمْ أَعْلَاهَا وَبَعْضُهُمْ أَسْفَلَهَا، فَكَانَ الَّذِينَ فِي أَسْفَلِهَا إِذَا اسْتَقَوْا مِنَ الْمَاءِ مَرُّوا عَلَى مَنْ فَوْقَهُمْ فَقَالُوا لَوْ أَنَّا خَرَقْنَا فِي نَصِيبِنَا خَرْقًا، وَلَمْ نُؤْذِ مَنْ فَوْقَنَا. فَإِنْ تَرَكُوهُمْ وَمَا أَرَادُوا هَلَكُوا جَمِيعًا، وَإِنْ أَخَذُوا عَلَى أَيْدِيهِمْ نَجَوْا وَنَجَوْا جَمِيعًا»

"Liknelsen om den som iakttar dem som bryter mot Allahs påbud är den om de människor som drog lott om sovplatser på ett skepp. En del fick sova på överdäck, en del på underdäck. När de på underdäck ville ha vatten, passerade de sina medpassagerare på överdäcket. Till slut sa de: 'Varför inte borra ett hål i vår del av skeppet så att vi inte stör våra medpassagerare?' Hindrar de på överdäcket inte sina medpassagerare, dör de allihop. Ingriper de däremot, överlever båda däckens passagerare."

Denna syn på både grupp och individ är det som ger samhället en specifik uppfattning eftersom dessa individer som utgör delar av gruppen måste ha tankar som sammanknyter dem och som de lever enligt. De ska också ha gemensamma känslor, som påverkar och motiverar dem och ett system som behandlar alla deras livsproblem. Av detta följer att samhället består av människor, tankar, känslor och system, och att människan är bunden i sitt liv till dessa tankar, känslor och system. Muslimen är därför bunden i alla angelägenheter i sitt liv till islam uteslutande, utan någ-

ra friheter överhuvudtaget. Livsåskådningen, för muslimens del, är inte absolut, utan inskränkt av islams begränsningar. Därför betraktas hans avfall som en grov förbrytelse som förtjänar att bestraffas med avrättning om han inte ångrar sig. Den personliga sidan är bunden till islams system, vilket medför att otukt är en förbrytelse som ska bestraffas utan något som helst förbarmande i kombination med offentlig uthängning:

﴿وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ النور

"Bestrafningen av dem ska bevittnas av en grupp troende."[24:2]

Likaså med alkoholförtäring, som är en förbrytelse som han ska bestraffas för; och angrepp mot andra en förbrytelse vars straff varierar beroende på angreppsslaget, t.ex. ärekränkning, mord eller liknande. Den ekonomiska sidan är bunden till islamisk rätt, de förvärvssätt den tillåter individen och det faktum att det individuella ägandet är en Lagstiftarens tillåtelse att nyttja föremål. Att överträda dessa gränser är en förbrytelse som varierar beroende på det överträdelseslag som det rör sig om: stöld, plundring eller liknande. Den stat som bevarar gruppen och individen och tillämnar systemet på samhället är därför en nödvändighet. Ideologins inverkan på sin anhängare är likaså en nödvändighet, så att bevarandet uppkommer automatiskt genom människorna själva. Det är varför det är ideologin som drar gränser och bevarar, och staten som genomför. Det är också varför suveräniteten tillhör den islamiska rätten, inte staten eller ummah (det islamiska samfundet), även om makten vilar hos ummah och manifesterar sig i staten. Staten är således metoden för systemets genomförande, även om stöttepelaren är den troende individens gudfruktighet som motiv för att omsätta islams lagar i praktik. Mot den bakgrunden, är behovet nödvändigt för såväl lagstiftning som staten genomför och vägledning för den troende individen så denna genomför islam av gudfruktighet. Av detta kan konkluderas att islam är både livsåskådning och en uppsättning system, och att

den islamiska ideologin är både en tanke och en därifrån härrörande metod. Islams system härrör från dess livsåskådning och islams kultur en specifik livsstil. Islams metod för att bära kallet är att islam tillämpas av staten och att bäras som ett intellektuellt ledarskap till hela världen; ett ledarskap som görs till grund för förståelsen och tillämpningen av islams system. Tillämpningen av islam i den grupp som styr med islams system är en spridning av det islamiska kallet, eftersom tillämpningen av islams system över icke-muslimer betraktas som en del av den praktiska metoden för kallet. Denna tillämpning hade den största effekten för att få den vitt spridda islamiska världen till stånd.

Kontentan är att det existerar idag tre ideologier i världen: kapitalism, socialism med den därifrån härrörande kommunismen och den tredje ideologin är islam. Var och en av dessa ideologier har en livsåskådning ur vilket dess system härrör, en måttstock för människans handlingar i livet, en egen syn på samhället och en metod för att genomföra sitt system.

Beträffande livsåskådningen, anser den kommunistiska ideologin att materialett alltets ursprung och att allting härrör därifrån genom materialistisk utveckling. Den kapitalistiska ideologin anser att religionen ska skiljas från livet, vilket resulterar i skiljandet av religionen från staten. Kapitalister vill alltså inte undersöka Skaparens existens utan undersöker istället Skaparens irrelevans i livet, vare sig Hans existens erkänns eller inte. Det är varför teister och ateister är jämlika i deras livsåskådning som är skiljandet av religionen från livet.

Islam anser emellertid att Allah är Skaparen av existensen, att Han sände profeter och budbärare med budskap till mänskligheten och att människan kommer att ställas till svars på Domedagen för sina handlingar. Islams livsåskådning är därför den fasta övertygelsen om Allah, änglarna, de uppenbarade böckerna, budbärarna, Domedagen och att det goda respektive onda, al-qadha' och al-qadar, kommer från Allah.

Gällande systemets härrörande från livsåskådningen, anser den kommunistiska ideologin att systemet härleds ur produktionsredskapen. I det feodala samhället exempelvis är yxan produktionsredskapet och ur det härleds feodalsystemet. När samhället utvecklas till kapitalism, blir maskinen produktionsredskapet och ur det härleds det kapitalistiska system. Så kommunismens system är härlett ur den materialistiska utvecklingen. Den kapitalistiska ideologin framhåller att det är nödvändigt att det är människan själv som ska lagstifta ett system åt sig härrörande från livet eftersom hon avskilde religionen från livet, så hon hämtade sitt system från sin verklighet på egen hand. Islam till skillnad från de två, håller åsikten att Allah har upprättat ett system åt människan att följa och har sänt vår herre Mohammad med detta genom att förmedla det till människan så att hon följaktligen ska iaktta det. Därför ska hon undersöka problemet och härleda dess lösning från Boken och Sunnah.

Angående handlingarnas måttstock i livet, anser den kommunistiska ideologin att materialism, dvs. det materialistiska systemet, är den enda måttstocken i livet; genom dess utveckling utvecklas måttstocken. Enligt den kapitalistiska ideologin är egennyttn handlingarnas måttstock; enligt denna bedöms och utförs handlingarna. Islam anser däremot att handlingarnas måttstock i livet är halal och haram, dvs. Allahs påbud och förbud: det tillåtna utförs och det förbjudna avstås från, utan någon utveckling eller förändring som helst. Det är shar' (islamisk rätt) uteslutande som ska tas till domare, inte egennyttn.

Samhällssynen i den kommunistiska ideologin är att samhället är en allmän grupp, inklusive jorden, produktionsmedlen, naturen och människan då dessa är en enda sak, nämligen materia. När naturen och allt den innefattar utvecklas, utvecklas också människan, så hela samhället utvecklas. Därför var samhället underkastat den materialistiska utvecklingen. Människans enda uppgift blir alltså att få till stånd motsatser för att påskynda utvecklingen. När samhället utvecklas, utvecklas således människan och

följer med, likt ett kugg i hjulet.

Den kapitalistiska ideologin är av den åsikten att samhället består av individer; när individens angelägenheter är ordnade, är samhällets angelägenheter också ordnade. Därför var synsättet koncentrerat till individen, eftersom staten arbetar för individens bästa. Det är varför den ideologin är individualistisk. Islam anser däremot att grunden på vilken samhället byggs är livsåskådningen med allt vad den innefattar av tankar och känslor, samt alla system som härrör från den. När de islamiska tankarna och känslorna råder och det islamiska systemet tillämpas över människorna, existerar det islamiska samhället. Samhället består därför av människor, tankar, känslor och system. Människor för sig bildar en grupp, men inget samhälle, utan de tankar de bär på, de känslor som de hyser och de system som tillämpas över dem, eftersom det som får till stånd förhållanden mellan människor emellan är intresset. Om människors tankar och känslor är desamma om ett visst intresse så att människors förnöjdhet med respektive vrede mot det blir samstämmig, i tillägg till att människor är ense om systemet som ska behandla, existerar förhållanden mellan människor emellan. Skulle tankar och känslor om ett visst intresse skilja sig, så att ingen enighet i fråga om förnöjdhet eller vrede uppnås, eller tvistar människor om systemet som ska behandla intressen dem emellan, existerar inte förhållanden, och samhället följaktligen. Samhället består därför av människor, tankar, känslor och system, eftersom det är dessa som bildar förhållanden och gör ett specifikt samhälle av gruppen.

Skulle alla människor vara muslimer, men de tankar de bär på är kapitalistisk - demokratiska, de känslor de hyser andlig - klerikala eller patriotiska och de system som tillämpas över dem kapitalistisk-demokratiskt, är samhället icke-islamiskt även om majoriteten där var muslimer.

Angående genomförandet av systemet, anser den kommunistiska ideologin att det är endast staten som ska genomföra systemet med maktens tyngd och lagens stränghet. Staten träder in i in-

dividen och gruppen och tillvaratar deras intressen samt utvecklar systemet. Kapitalismen anser att statens roll koncentrerar sig till upprätthållandet av friheterna; skulle någon kränka en annans frihet, måste staten hindra honom, eftersom dess roll är att garantera friheterna. Skulle någon däremot lyckas komma åt en annans rättigheter och utnyttja denna, utan att kränka dennas frihet, är friheten inte hotad och staten ingriper inte. Staten ska alltså se till att garantera friheterna.

Islam konstaterar däremot att systemet genomförs av den troende individen, motiverad av gudsfruktan. Staten genomför det genom dels gruppens uppfattande av dess rättvisa, dels ummahs (det islamiska samfundets) samarbete med statsöverhuvudet i att påbjuda det tillbörliga och förbjuda det otillbörliga, dels statens makt. Staten tar hand om gruppens intressen men inte individens annat än då denna inte klarar det själv. Systemet utvecklas aldrig. Staten har befogenheten att adoptera av islamiska lagar när deriveringsprocessens utkomst är flera.

Den islamiska ideologins intellektuella ledarskap stämmer överens med människonaturen, och är trots dess djup, lättfattligt. Det dröjer inte innan människan öppnar sitt förstånd och sitt hjärta åt det. Det dröjer heller inte innan hon vänder sig till det för att förstå det och fördjupa sig i förståelsen av dess detaljer med efterlängtan och beundran, detta eftersom religiositet är instinktiv i människan, och varje människa är religiös till sin natur. Ingen kraft kan beröva henne denna natur, för den är djupt rotad i henne. Människan känner naturligt sin bristfällighet och att det finns en kraft fullkomligare än hon själv. Hon känner också att denna kraft förtjänar att helighållas. Religiositet är behovet av den ordnande Skaparen, vilket uppstår till följd av den inneboende, naturliga bristfälligheten i människan. Religiositeten är likaså en bekräftad instinkt med en specifik *raj'a* (reflexivitet), nämligen helighållandet. Mänskligheten var därför religiös under alla sina tider och dyrkade något: människor, himlakroppar, stenar, djur, eld eller liknande saker. Islams ankomst hade för syfte att få

mänskligheten att överge dyrkan av skapelsen till förmån för dyrkan av Allah, alltets Skapare. När den materialistiska ideologin, som förnekar Allahs och andens existens, uppstod, kunde den inte utplåna denna naturliga religiositet, utan överförde i stället människans föreställning om en kraft större än hon själv och hennes helighållande av denna kraft; ja, den överförde all denna föreställning om den kraften till ideologin och dess bärare, och riktade allt helighållande mot ideologin och dess bärare. Detta kan liknas vid en återgång: den överförde dels människornas helighållande från att gälla dyrkan av Allah till människornas, dels människornas helighållande av Allahs uppenbarelse till helighållandet av människornas tal. Materialismen var bakåtsträvande i de två frågorna, och lyckades inte utplåna den naturliga religiositeten, utan kanaliserade den medvetet felaktigt på bakåtsträvande vis. Därför står denna ideologis intellektuella ledarskap i motsättning till människonaturen, och är också ett negativt ledarskap. Sålunda är kommunismens intellektuella ledarskap dömt till misslyckande ur ett människonaturperspektiv. För att locka till sig anhängare har det använt sig av list genom att vädja till de tomma magsäckarna; det attraherar de hungriga, de rädda och de eländiga. De som håller vid det är de intellektuellt degraderade, de misslyckade i livet som hatar det och de som lider av intellektuell perversion och vill bli kallade tänkare när de talar i stora ord om den dialektiska teorin som är den som uppenbart mest oriktiga och mest förkastliga, enligt både förståndet och sinnena. Det försöker genom våld underkasta människor sin ideologi, vilket har lett till påfrestningar och undertryck. Revolutioner, oroligheter, förstörelse och tumult kom att bli bland dess viktigaste medel.

Kapitalismens intellektuella ledarskap står också i motsättning till människonaturen, dvs. religiositetsnaturen, eftersom religiositet framträder i såväl helighållandet som människans organisation av sina livsaffärer eftersom hennes organisation kännetecknas av olikheter och motsägelsefullhet, vilket är oförmågans klimax. Därför måste uppenbarelsen organisera människans handlingar i livet. Avlägsnandet av uppenbarelsen från livet står i motsättning till

människonaturen. Uppenbarelsens inblandning i livet ska däremot inte uppfattas som en förvandling av livsaffärerna till andakts-handlingar, utan innebörden är att systemet som Allah påbjuder ska vara det system som behandlar människans problem i livet. Detta system härstammar från den livsåskådning som bekräftar allt vad människonaturen hyser; avlägsnandet av det systemet och adopterandet av ett system som härstammar från en livsåskådning som inte stämmer överens med religiositetsnaturen är i motsättning till människonaturen. Därför är det kapitalistiska intellektuella ledarskapet dömt till misslyckande ur ett människonaturperspektiv, eftersom det är ett negativt ledarskap i och med dess skiljande av religionen från livet, dess avlägsnande av religiositet från livet och reducerandet av det till en individuell fråga och dess avlägsnande av det system Allah har påbjudit för behandlingen av människans problem.

Det islamiska intellektuella ledarskapet är ett positivt ledarskap eftersom det gör förståndet till grund för den fasta övertygelsen på Allahs existens när det riktar människans blickar mot allt som finns i universum, människan och livet, vilket leder till den definitiva övertygelsen om existensen av Allah som har skapat hela skapelsen. Det pekar ut det som människan instinktivt söker: den absoluta perfektionen som inte existerar i människan, universum och livet, och vägleder hennes förstånd till den så att hon uppfattar och tror på den.

Det kommunistiska intellektuella ledarskap är byggt på materia, inte förståndet, även om det var genom förståndet som man kom fram till det. Detta eftersom det påstår att materia existerade före tanken och gör gällande att materia är alltets upphov. Det är alltså ett materialistiskt ledarskap. Det kapitalistiska intellektuella ledarskapet är byggt på en kompromiss som det kom fram till efter den flera hundra år gamla, blodiga kampen mellan prästerskapet och tänkarna, som slutade med att åtskilja religionen och staten.

Därför är de båda intellektuella ledarskapen, kommunismen och

kapitalismen, dömda till misslyckade eftersom de står i motsättning till människonaturen och inte bygger på förståndet.

Kontentan är att det islamiska intellektuella ledarskapet är enda korrekta medan alla andra är felaktiga, eftersom det islamiska intellektuella ledarskapet dels bygger på förståndet till skillnad från de andra, dels stämmer överens med människonaturen så att det vinner gehör hos denna, medan de andra intellektuella ledarskapen står i motsättning till människonaturen. Detta sedan det kommunistiska intellektuella ledarskapet bygger på materialism, och inte förståndet, eftersom det säger att materia har funnits före tanken, dvs. förståndet. När materia därför reflekteras på hjärnan uppstår tanken så att människan tänker på den materia som reflekterats på/i hjärnan. Före materiens reflektion på hjärnan fanns alltså ingen tanke; det är varför allt bygger på materia. Materialism är alltså den kommunistiska livsåskådningens, dvs. det kommunistiska intellektuella ledarskapets grund, och inte tanken.

Det föregående är felaktigt på två punkter. Den första är att inget reflektionsförhållande mellan materia och hjärnan förekommer: varken hjärnan reflekteras på materia eller vice versa, eftersom reflektion förutsätter att reflektionsförmågan finns i den sak som ska reflektera saker, som spegel exempelvis vilken behöver reflektionsförmågan. Denna saknas hos både hjärnan och den materiella verkligheten. Därför kan inget reflektionsförhållande mellan materia och hjärnan uppstå överhuvudtaget, eftersom materia varken reflekteras på hjärnan eller överför sig till hjärnan. Det är uppfattandet av materien som överförs till hjärnan genom sinnena. Att uppfattandet av materien överförs till hjärnan är inte en materiens reflektion på hjärnan eller vice versa, utan den är endast ett uppfattande av materien. I det avseendet finns ingen skillnad mellan ögat och något annat sinnesorgan: känsel, lukt, smak, hörsel och syn ger alla upphov till uppfattande på likvärdigt vis. Således är det som sinnena åstadkommer är bara förnimmande av saker, och inte reflektion på hjärnan. Människan förnimmer saker

genom sina fem sinnen; saker reflekteras inte på hennes hjärna.

Den andra punkten är att förnimmandet i sig inte ger upphov till tanken; det som sker är endast en förnimmandeprocess, dvs. ett förnimmande av verkligheten. Ett förnimmande plus ett annat förnimmande i tillägg till en miljon andra förnimmanden, oavsett förnimmandeslaget, ger upphov till uteslutande förnimmande. Ingen tanke blir alltså till av denna förnimmandeprocess överhuvudet taget. Tidigare information hos människan, med vilken hon tolkar verkligheten som hon förnimmer, måste finnas för att en tanke ska bli till. Låt oss som exempel ta dagens människa, vilken som helst, och ge henne en bok skriven på syrianska, utan att hon har någon information om det syrianska språket. Vi låter henne förnimma texten med sina sinnen, synen och känslan, och upprepa detta förnimmande en miljon gånger till. Denna person kommer likaväl inte att förstå ett enda ord, till dess hon ges information om det syrianska språket och det som rör det. Först då kan hon börja tänka på och uppfatta den. Vi kan ta som ett annat exempel ett barn hos vilket förnimmande men ingen information finns. Framför detta barn lägger vi en guld-, en koppar- och en stenbit och låter barnets alla sina sinnen delta i förnimmandet av dessa tre bitar. Barnet kommer ändå inte att kunna uppfatta dem, oavsett hur många gånger det än upprepar eller varierar förnimmandena. Ges det däremot information om och får möjlighet att använda sina sinnen på de tre bitarna, använder hon den informationen och uppfattar dem. Växer detta barn och når tjuugoårsåldern utan att få någon information som helst, befinner det sig i samma situation då det var en dag gammalt och kan med sina sinnen bara förnimma saker, men inte uppfatta dessa, hur dess hjärna än växer. Det som gör att barnet kan uppfatta är inte hjärnan, utan det är den tidigare informationen i tillägg till hjärnan tillsammans med den verklighet som det förnimmer. Detta var angående det intellektuella uppfattandet. Det känslomässiga uppfattandet uppkommer däremot som en produkt av instinkter och organiska behov, detsamma som händer hos djuret, händer hos människan: hon känner igen på grund av den upprepade kon-

takten med äpplet och stenen att ett äpple är ätbart men inte en sten, på samma sätt som åsnan känner igen att havre är ätbar men inte sand. Detta urskiljande är dock inte en tanke eller ett uppfattande, utan bottnar i instinkter och organiska behov, och finns hos såväl djur som människor. Ingen tanke kan alltså bli till om inte tidigare information finns när förnimmelse av verkligheten överförs genom ett eller flera sinnen till hjärnan.

Mot den bakgrunden är förståndet, tanken och uppfattandet att överföra förnimmelsten av verkligheten genom sinnen till hjärnan samt förekomsten av tidigare information som verkligheten tolkas med hjälp av.

Mot den bakgrunden också är det kommunistiska intellektuella ledarskapet felaktigt och oriktigt eftersom det inte bygger på förståndet samt att tankens och förståndets innebörd i det är oriktigt.

Det kapitalistiska intellektuella ledarskapet bygger på en kompromiss mellan prästerskapet och tänkarna som efter den flera århundraden långa hårda kampen som pågick mellan dem, kom fram till en kompromiss, nämligen att skilja religionen från livet, dvs. att erkänna religionen implicit och att skilja den från livet. Detta intellektuella ledarskap kan därför sägas inte bygga på förståndet, utan är en gottgörelse eller en kompromiss. Det är varför vi ser idén om kompromisser så fundamental hos dem; de närmar Sanningen och Falskheten, Tron och Otron, Ljuset och Mörkret varandra genom kompromissande, trots att kompromissande inte förekommer i sådana fall: det är antingen Sanningen eller Falskheten, Tron eller Otron, Ljuset eller Mörkret. Den kompromiss som de har byggt sin livsåskådning och sitt intellektuella ledarskap på har avlägsnat dem från Sanningen, Tron och Ljuset. Deras intellektuella ledarskap är sålunda oriktigt, eftersom det inte bygger på förståndet.

Det islamiska intellektuella ledarskapet bygger däremot på förståndet, eftersom det förpliktar muslimen att ha den fasta övertygelsen om Allahs existens, Mohammads profetskap och den heliga

Koranen på intellektuellt sätt. Det förpliktar muslimen att den fasta övertygelsen genom en väg som förståndet har bekräftat som exempelvis Koranen eller hadith mutawatir (mångfaldigt återberättad hadith). Därför är det islamiska intellektuella ledarskapet grundat på förståndet.

Detta var ur ett intellektuellt perspektiv. Ur ett människonaturperspektiv, stämmer överens det islamiska intellektuella ledarskapet med människonaturen, eftersom den tror på religion, att den måste existera i livet och att det måste levas efter Allahs påbud och förbud. Religiositet är naturlig hos människan, eftersom den är en av hennes instinkter, och har *raja*' reflexiviteten som är helighållandet, som är olik *raja*' reflexiviteten som andra instinkter har, och som är en naturlig *raja*' reflexiviteten av en viss instinkt. Tron på religion och att människans handlingar i livet måste dirigeras enligt Allahs påbud och förbud, är instinktiv och stämmer överens således med människonaturen. Harmoni råder därför mellan detta ledarskap och människan.

Det kommunistiska respektive det kapitalistiska intellektuella ledarskapet står däremot i motsättning till människonaturen, eftersom det kommunistiska intellektuella ledarskapet förnekar religion fullständigt och bekämpar allt erkännande av den, och står därför i motsättning till människonaturen. Det kapitalistiska intellektuella ledarskapet varken erkänner eller förnekar religion eller gör erkännandet eller förnekandet av den till en fråga att diskutera. Det konstaterar å andra sidan att religionen måste skiljas från livet. Det vill att livet ska levas efter egen nytta utslutande utan någon inblandning från religionen, vilket står i motsättning till människonaturen och står långt bort från den. Därför står detta ledarskap i motsättning till människonaturen.

Sålunda är det islamiska intellektuella ledarskapet det enda lämpliga i och med att det stämmer överens med människonaturen och förståndet, och alla andra ledarskap är förkastliga. Därför är det islamiska intellektuella ledarskapet det enda riktiga och det enda framgångsrika.

Nu återstår en fråga: Har muslimerna tillämpat islam? Eller omfamnade de dess livsåskådning men tillämpade andra system och lagar? Svaret är att muslimerna endast har tillämpat islam under alla tider, dvs. från den tid då Budbäraren kom till Medina fram till 1336 e. H., motsvarande 1918 e. Kr., när den senaste islamiska staten tillintetgjordes av kolonisatorerna. Tillämpningen var fullskalig och lyckades i sin tillämpning bortom alla förväntningar.

Beträffande muslimernas praktiska tillämpning av islam, är staten den som tillämpar systemet. I staten tillämpar två personer systemet: domaren som prövar tvister mellan människor och statsöverhuvudet som styr folket. Vi vet angående domaren genom mångfaldigt återgivna berättelser att domare som prövade tvister mellan människor, ända från Budbäraren tid fram till kalifatets slut i Istanbul, prövade dem enligt den ädla shari'ahs lagar i alla livsaffärer, vare sig mellan enbart muslimer eller mellan muslimer och icke-muslimer. Domstolar som prövade alla tvister såsom rättigheter, straff, familj-/personfrågor osv., prövade enbart enligt den islamiska shari'ah. Det har inte berättats att något mål någonsin har prövats enligt andra lagar än den islamiska shari'ah eller att någon domstol i den islamiska världen ska ha dömt enligt annat än islam, innan domstolar delades i shari'ah- och civildomstolar efter kolonialismens inflytande. Det närmaste beviset vi har är de islamiska domstolarnas förteckningar som finns bevarade i de gamla städer som t.ex. Jerusalem, Baghdad, Damaskus, Kairo, Istanbul med flera, vilket är ett definitivt bevis för att den islamiska shari'ah var den enda som domarna tillämpade. Även icke-muslimer studerade och författade om den islamiska shari'ah, som t.ex. al-Mijallahs kommentator Salim al-Baz och andra som författade inom den islamiska shari'ah. Lagar som kom att införas har gjort det efter utlåtanden från de lärde om att dessa inte står i motsättning till islams lagar. Så infördes den osmanska strafflagen år 1275 e. H. motsvarande 1857 e. Kr. och rättighets- och handelslagen år 1276 e. H. motsvarande 1858 e. Kr. År 1288 e. H. motsvarande 1870 e. Kr. uppdelades domstolarna i två delar: shari'ah- och civildomstolar, och förordning för dem antogs.

År 1295 e. H. motsvarande 1877 e. Kr. antogs en förordning för bildandet av civildomstolarna. Rättighets- och straffprocesslagen antogs 1296 e. H. När de lärda inte såg någon anledning till att införa civillagen i staten, antogs al-Mijallah år 1286 e. H. som lag för mellanhavandena och civillagen avskaffades. Alla dessa lagar antogs som lagar som islam godkänner och omsattes inte i praktiken innan utlåtande yttrades om tillåtelsen av denna handling och shaikh-ul-islam (stormuftin) tillät det, vilket ses i de dekret som kungjorde det. Trots att kolonisationen, sedan den ockuperade den islamiska världen 1918 e. Kr., prövar tvister rörande rättigheter och straff enligt annat än den islamiska shari'ah, styrdes till nyligen de länder som kolonisationen ockuperade inflytelsemässigt och inte militärt, med islam juridiskt som exempelvis Hijaz, Najd, Jemen och Afghanistan. Ledarna där tillämpar visserligen inte islam nu, men trots detta har islam tillämpats juridiskt och inget annat vid dess sida har tillämpats under den islamiska statens alla tider.

Beträffande statshuvudets tillämpning av islam, manifesterar den sig i fem områden: de islamrättsliga lagarna beträffande sociala förhållanden, ekonomi, utbildning, utrikespolitik och styrning. Dessa fem lagområden tillämpades av den islamiska staten. Det sociala systemet som bestämmer förhållandet mellan mannen och kvinnan och det som efterföljer ett sådant förhållande, dvs. personförhållandena, tillämpas än idag trots kolonialismens och kufrstyrets existens. Inget annat system har hittills tillämpats överhuvudtaget. Det ekonomiska systemet manifesterar sig i två aspekter: dels tillvägagångssättet för hur staten inkasserar pengar från folket för att behandla människornas problem, dels tillvägagångssättet för att spendera sina tillgångar. Beträffande statens inkasserande av pengar, inkasserade staten zakat på pengar, jordmarker och boskap, då det är en andaktshandling. Sådana pengar får endast användas till de åtta slags zakat-mottagarna som Koranen har fastslagit, och inte för förvaltningen av statsangelägenheterna. Pengar för att förvalta statens och ummahs angelägenheter inkasserades enligt islamisk shari'ah: den inkasserade

kharaj för jordmarker, jiziah av icke-muslimer, tog tull för de varor som passerade gränsen i och med att den som ska övervakar inrikes- och utrikeshandeln. Staten inkasserade inga pengar annat än enligt den islamiska shari'ah. Beträffande rikedomsfördelningen, tillämpades försörjningslagarna för de arbetsförmögna, och inskränkning av de förståndotillräckligas och slösarnas rättsliga handlingsförmåga, och utnämnde goda män åt dem. Den byggde platser i varje stad och på hajj-vägarna för att ge mat åt fattiga, obemedlade och vägfärdare. Dessa platsers rester finns än idag i de viktigaste av muslimernas städer. Allt som allt följde statens utgiftspolicy den islamiska shari'ah, och inte något annat överhuvudtaget. Bristfälligheten som bevisligen fanns i den aspekten är försumlighet och misstillämpning, inte en icke-tillämpning.

Utbildningspolitiken byggde på islam som grund: den islamiska kulturen var grunden för läroplanen. Annan kultur var man mån att inte införa om den stod i motsättning till islam. Bristfälligheten i öppnandet av skolor fanns i den osmanska statens slutskede, över allt i de islamiska länderna, på grund av den intellektuella degraderingen, som hade nått sin höjdpunkt då. Under statens tidiga perioder var de islamiska länderna, som bekant är, ensamma om att vara vetenskapsmännens och studenternas mecka. Cordobas, Baghdads, Damaskus, Alexandrias och Kairos universitet hade stor inverkan på orienteringen av utbildningen i världen.

Utrikespolitiken byggde på islamisk grund så den islamiska staten byggde sina relationer till andra stater på islam, och alla andra stater såg på den som varande en islamisk stat. Alla dess utrikesrelationer byggde på islams och muslimernas, i egenskap av muslimer, intressen. Att den islamiska statens utrikespolitik var rent islamisk politik, är ett känt faktum, vars globala erkännande ersätter bevis.

Beträffade styrelsesystemet, bygger den på åtta organ: kalifen, som är statsöverhuvudet, den delegerade assistenten, den verkställande assistenten, provinshövdingarna, domstolsväsendet, armén, statsverken och ummah-rådet. Denna struktur har alltid ex-

isterat; det har inte funnits någon tid då muslimerna inte har haft någon kalif, fram till dess att de koloniasatoriska otrogna tillintetgjorde kalifatet genom Mustafa Kemal år 1342 e. H. motsvarande 1924 e. Kr. Dessförinnan har kalifer alltid funnits: dog en kalif, efterträddes han av en annan, även i förfallets svåraste tider. Finns kalifen, finns den islamiska staten, eftersom den islamiska staten är kalifen. Hans assistenter har likaså existerat i alla tider. De var verkställande assistenter och inga ministrar. Även om de kallades under abbasiditernas era för visirer, var de endast assistenter, som definitivt inte hade de befogenheter ministerposten har i det kapitalistiska styret. De var assistenter vid styrningen genom delegering av kalifen, medan kalifen hade alla befogenheter. Provinshövdingarnas, domarnas och statsverkens existens är också bortom allt tvivel. När de koloniasatoriska otrogna ockuperade de islamiska länderna, fungerade dessa och hade provinshövdingar, domare och statsverk, något som inte behöver bevisas. Amir-ul-jihad ansvarade för arméns angelägenheter såsom den islamiska armén den var, hela världen betraktade den som oövervinnlig. Ummah-rådet försumrades efter de rättleda kalifernas tid, vilket förklaras med att rådet är ett av statens organ, och inte en av dess grundvalar; rådgivning är en av undersåtarnas rättigheter gentemot sin ledare; tillämpar han inte den, är han försumlig, men styret förblir islamiskt. Detta beror på att rådgivning är ett tillfälle för att inhämta åsikter och inte för att styra, till skillnad från de demokratiska parlamenten, vilka representerar folkets suveränitet som är den grundläggande hörnstenen i styrelsesystemet i den kapitalistiska ideologin, medan suveräniteten i islam tillhör den islamiska rätten. Således klarnar bilden av att det islamiska styrelsesystemet var tillämpat under islams tid.

Det uppstår en fråga här angående trohetseden gentemot kalifen. Det är ett definitivt faktum att kalifatet inte hade någon succession, dvs. att succession inte var en erkänd lag, enligt vilken styret, statsledningen vill säga, är vad som fallet är med monarkin. Den fastställde lagen i staten för att överta styret var trohetseden, vilken svors av muslimerna under vissa tider, av de inflytelserika

och representativa under andra och av shaikh-ul-islam i slutskedet av förfallets era. Det som följdes under alla den islamiska statens tider var att kalifen endast fick installeras genom trohetseden. Ingen kalif har någonsin installerats genom successionen och utan trohetseden. Trohetseden misstillämpades dock: kalifer tog/säkrade den, medan de levde, till en son, en bror, en kusin eller någon annan i familjen. Denna trohetsed förnyades sedan efter kalifens död, vilket är en misstillämpning av trohetseden och inte succession eller kronprinsskap. Skulle systemet för parlamentsval i det kapitalistiska systemet misstillämpas, kallas det då val, och inte utnämning, även om de personer som regeringen vill ska vinna vann. Av allt som har nämnts tidigare kan vi konkludera att det islamiska systemet har tillämpats i praktiken. Något annat system har alltså aldrig tillämpats genom den islamiska statens historia.

Detta ledarskaps framgång i praktiken var utan motstycke, i synnerhet på de två följande punkterna. För det första, har det islamiska intellektuella ledarskapet förflyttat det arabiska folkslaget i dess helhet från ett intellektuellt degraderat tillstånd, som hade vacklat i den familjetillhörighetens fanatism och okunnighetens kolsvarta mörker, till en era av intellektuell utveckling, med islams ljus, vars sol inte bara sken över araberna, utan också över hela världen. Muslimerna for över jordklotet, bar islam till världen och erövrade Persien, Irak, Sham, Egypten och Nordafrika. Var och ett av dessa folkslag hade sin etnicitet som var olik än de andra folkens respektive etnicitet, och sitt språk som var olik de andras: den persiska etniciteten i Persien var helt olik romarnas i Sham, fornegyptiernas i Egypten och berbernas i Nordafrika. De olika folkslagen hade sina olika sedvänjor, traditioner och religioner. När de väl överskuggades av det islamiska styret och förstod islam, trädde de alla in i islam och blev ett samfund (Ummah), det islamiska samfundet. Därför var det islamiska intellektuella ledarskapets framgång makalös, trots att de färdmedel som användes för att bära det var kamelen, och spridningsmedlen tungan och pennan.

Erövringen syftade till att överkomma styrka med styrkans hjälp och att bryta ned alla materiella hinder, så människor låts välja det som förståndet leder till eller det som människonaturen vägleder till. Därför inträdde människor i Allahs ideologi gruppvis. Orättmätig erövring skapar distans mellan erövrarna och de erövrade, segrarna och de besegrade. Västs kolonisering av öst för decennier, och som inte bar några frukter, är ett till hands nära liggande exempel. Beträffande återgången till islams, både den islamiska ideologin och det islamiska systemet, hade varit snabbare än ett ögonkast, om det inte vore för den vilseledande kulturens spår som kommer att försvinna, och det köpta ledarskiktets tryck som kommer att förtvina. Återigen säger vi att det islamiska intellektuelle ledarskapets framgång i sammansmältandet av de olika folkslagen saknar motstycke i historien. Dessa folkslag förblev muslimer än idag, trots kolonialismens ok, ondskefullhet och list för att förvränga doktrinerna och förpesta tankarna. Dessa folkslag kommer att förbli ett enda islamiskt samfund (ummah). Det har aldrig hänt att något av de folkslag som har antagit islam har avfallit från den.

Andalusiens muslimer har däremot utplånats genom inkvisitionen, eldhusen och bödlarnas giljotiner. Bukharas, Kaukasien och Turkestans muslimer har drabbats av den åkomma, som har drabbat de dessförinnan. Att dessa folkslag blev muslimer, sammansmälta till ett enda samfund, och dess angelägenhet om att bevara sin livsåskådning, illustrerar vidden av detta intellektuella ledarskaps framgång, och den islamiska statens framgång i tillämpningen av islams system.

Den andra punkten som tyder på detta ledarskaps framgång är att det islamiska samfundet förblev det förnämsta i både kultur, civilisation och vetenskap, och förblev den största och mäktigaste staten i hela världen under tolv århundraden: ända från 700-talet fram till mitten av 1800-talet. Den, ensam, var världens ros och den skinande solen bland alla nationer under hela denna period, vilket förstärker detta ledarskaps framgång och islams framgång i

tillämpningen av system och sin livsåskådning över människorna. När den islamiska staten och det islamiska samfundet övergav bärandet av det intellektuella ledarskapet, då dessa två försummade kallandet till islam och brast i förståelsen och tillämpningen av islam, förföll de bland nationerna.

Därför konstaterar vi att det islamiska intellektuella ledarskapet är det enda lämpliga, och det enda som ska bäras till världen. Realiseras den islamiska staten, som bär detta ledarskap, är detta ledarskaps framgång lika storartad idag som den var förut.

Vi har sagt att islam stämmer överens med människonaturen i alla de system som härrör från islam. Därför ska människan inte betraktas som en mekanisk varelse som lever efter knivskarpa regler och tillämpar systemet utan några som helst olikheter, efter geometriskt precisa beräkningar, utan ska betraktas som en social varelse som tillämpar systemet som vilka annan social varelse, med vad det medför av styrke- och egenskapsolikheter. Helt naturligt följer å ena sidan att islam överbryggat skillnader mellan människor men likställer dem inte, samtidigt som den garanterar allas trygghet. Å andra sidan, vilket är undersökningsämnet nu, är det helt naturligt sett ur denna betraktelsevinkel att individer avviker från tillämpningen av detta system och avviker från det och att andra inte lyder eller vänder bort från detta system. Därför finns oundvikligen de som begår onda handlingar, de som vältar i synden, otrogna, hycklare, avfällingar och ateister. Det viktiga är dock samhället i sin helhet såsom bestående av tankar, känslor, system och människor. Ett samhälle klassas följaktligen som islamiskt och som tillämpar islam, först då dessa element framträder islamiskt.

Beviset för det är att ingen kan tillämpa något system som Allahs budbärare, Mohammad, gjorde. Ändå fanns under hans tid otrogna, hycklare, de som begick onda handlingar, de som vältade i synden, avfällingar och ateister. Ingen kan emellertid göra något annat än att bestämt hävda att islam tillämpades fullt ut, och att samhället var islamiskt. Denna tillämpning skedde dock

över människor, som är sociala varelser, och inte mekaniska.

Islam tillämpades ensamt över den islamiska gemenskapen i sin helhet, så väl araber som icke-araber, ända sedan profeten bosatte sig i Medina fram till dess koloniserarna ockuperade muslimernas länder och ersatte islam med kapitalism.

Mot bakgrund av det, har islam tillämpats praktiskt fr.o.m. år 1 e. H. t.o.m. 1336 e. H. motsvarande 1918 e. Kr. Något annat system har det islamiska samfundet aldrig tillämpat under den perioden.

Trots att muslimerna översatte filosofi och åtskilliga främmande vetenskaper och kulturer till arabiska, har de aldrig översatt någon annan nations rätt, lag eller system, vare sig för tillämpningsändamål eller för studier. Människorna kunde dock tillämpa eller misstillämpa islam som system, beroende på statens styrka och svaghet, exakthet i förståelsen av islam och avvikelse därifrån och styrkan i eller försummelsen av bärandet av det intellektuella ledarskapet. Likaså gjorde misstillämpningen av islam under vissa perioder att det islamiska samhället förföll något, vilket inget system kan undgå, då människor svarar för tillämpningen. Misstillämpningen betyder dock inte att islam inte har tillämpats, eftersom det är ett definitivt faktum att islam har tillämpats, medan andra ideologier och system aldrig har tillämpats, eftersom det viktiga i tillämpningen är de lagar och system som staten föreskriver. Den islamiska staten har aldrig antagit något annat än islam. Allt som skedde var en misstillämpning av en del av dess system av en del ledare. Det som måste framstå såsom klart är att när vi undersöker islams tillämpning i historien, måste vi observera två saker.

Den första är att historia inte får läras av islams fiender som hatar den, utan vi ska lära oss den efter noggrann granskning av muslimerna själva, så vi inte tar den förvanskade bilden. Den andra saken är att generalisering över samhället inte får användas med utgångspunkt i individers eller en samhällsaspekts historia. Det

är alltså felaktigt att läsa umayyidisk era i Yazids historia eller att lära oss om den abbasidiska erans historia av en del berättelser om dess kalifer. Det är likaså oacceptabelt att bedöma det abbasidiska samhället av att läsa al-Aghani, som författades för att nedteckna promiskuösa, poeters och författares historier, eller av att läsa sufiska böcker och likadana för att sedan bedöma den eran som antingen syndens och promiskuitetens era eller asketismens och eremiternas era, utan vi måste ta med hela samhället. Det har dessutom aldrig författats en bok det islamiska samhället under någon period, utan det som har skrivits är regenters och en del mäktigas berättelser, och de flesta av dem som har författat dessa är inte tillförlitliga, eftersom dessa är antingen kritiker eller anhängare; så ingen av dem kan utan vidare accepteras som vittne.

När vi studerar det islamiska samhället på denna grund, dvs. studerar det utifrån alla dess aspekter, genom noggrann granskning, finner vi det vara det bästa av alla samhällen, eftersom det var så under första, andra och tredje århundradet fram till mitten av det trettonde århundradet e.H. Vi finner också att det har tillämpat islam under alla sina tider fram till slutskedet av den osmanska staten såsom varande en islamisk stat. Det som måste observeras är att historia inte får vara källa till systemet och rätten, utan systemet ska fås genom dess rättskällor, eftersom historia inte utgör dess källa. När vi vill förstå det kommunistiska systemet, gör vi inte det genom att studera Rysslands historia, utan vi måste vända oss till den kommunistiska ideologins böcker. Vill vi lära känna den engelska rätten, vänder vi inte oss till Englands historia, utan till den engelska rätten. Detta tillämpas på alla system och lagar.

Islam är en ideologi med egen livsåskådning och eget system. Vill vi lära känna och adoptera den, får vi under inga vilka omständigheter som helst göra historien till dess källa, vare sig för att lära känna islam eller för att härleda dess regler.

Källan till kunskap om islam är den islamiska rättens böcker. Käl-

lan till härledningen av dess regler är dessa reglers detaljerade bevis. Således får inte historia vara det islamiska systemets källa, varken för att lära känna eller för att bevisa genom den. Omar ibn al-Khattabs, Omar ibn Abd-ul-Aziz', Haroun ar-Rashids eller någon annans historia får inte vara referens för de islamiska reglerna, vare sig de historiska händelser som berättats om dem eller de böcker som författades under deras tid. Skulle en av Omars åsikter följas i ett fall, beror det på att den följs då den betraktas som en islamisk regel som Omar härledde och tillämpade, på samma sätt som med följandet av de regler som Abu Hanifah, ash-Sh-afi'i, Ja'far eller någon annan härledde; de följs inte med hänvisning till dessas varande historiska händelser. Historia har alltså ingen plats i adopterandet eller kännandet till systemet. I tillägg till det, ligger vetenskapen om att systemet har varit tillämpat eller inte, inte i historien, utan ska sökas i rätten, eftersom varje tidsperiod har sina problem, och de behandlades med ett system. För att lära känna det system som problemen behandlades genom, vänder vi oss inte till historiehändelserna, då dessa bara vidarebefordras. Det vi måste göra är att vända oss till det system som tillämpades, dvs. den islamiska rätten. Där ser vi att muslimerna inte anammade något system från andra, och inte heller upprättade ett åt sig själva. Systemet som muslimerna tillämpade finner vi vara alltigenom islamrättsliga regler, härleda från de islamiska bevisen uteslutande. Muslimernas iver av att utesluta ur rätten alla svaga åsikter, dvs. svaga härledning, var så intensiv att de avrådde från att följa en svag åsikt, även om den skulle vara yttrad av en absolut mujtahid (språkligt och juridiskt kapabel person till att härleda islamiska regler ur islams rättskällor).

Det finns följaktligen inte en enda lagstiftningstext utöver den islamiska rätten i hela den islamiska världen. Det enda som existerar är den islamiska rätten uteslutande. Förekomsten av ett slags juridisk text hos en nation utan någon som helst annan text tyder på att nationen i fråga inte använde för sin lagstiftning något annat än just detta slags text.

Ska hänsyn till historien tas, gäller det för att betrakta tillämpningsmetoden. Historia kan ta upp politiska händelser, så att vi ser tillämpningsmetoden i dessa. Även det får vi inte lära oss av någon annan än muslimerna utan noggrann granskning. Historia har tre källor: historiska böcker, efterlämningar och berättelser. Böcker får aldrig göras till källa överhuvudtaget, eftersom dessa har underkastats de politiska förhållandena under alla tider. De har också fyllts med lögn, antingen till fördel för dem i vilkas tid de skrivits, eller till nackdel för dem om vilka böcker skrivits under andras tider. Ett mycket till hands nära liggande exempel är den av Ali härstammande monarkfamiljen i Egypten. Den hade en smickrande bild före 1952. Därefter förändrades bilden till en dyster dito i motsättning till det som var förut. De politiska händelsernas historia både igår och idag är att annat exempel. Därför får inte historiska böcker göras till historiekälla, även om de skulle vara självbiografier.

Beträffade efterlämningar, ger dessa, om de studeras opartiskt, historiska fakta om saker och ting. Även om de inte utgör en historisk kontinuitet, tyder de ändå på vissa händelsers existens. Genom en observation av muslimernas efterlämningar i deras länder, vare sig det handlar om byggnader, verktyg eller något annat som betraktas som historiska efterlämningar, får man det definitiva beviset för att något annat än islam aldrig har existerat i den islamiska världen. Detsamma gäller islams system och regler. Muslimernas livsföring, tillvaro och beteende var uteslutande islamiska.

Den tredje källan är berättandet från autentiska källor som man kan stödja sig på, om berättandet bevisas vara autentiskt. Metoden ska vara den som är bruklig för hadith-berättelser. Den metoden ska också användas vid nedteckningen av historien. Därför finner vi att när muslimerna började författa följde de hadith-berättandets metod. Vi finner därför att äldre historieböcker såsom at-Tabaris historiebok, ibn Hishams historiebok om profetens liv och likadana böcker har författats enligt denna metod. Sålunda

får inte muslimerna lära sina barn sin historia av böcker vars källor bara är böcker. Detsamma gäller betraktandet av tillämpningen av islams system i sådan historia. Av allt föregående framträder att endast islam tillämpades över det islamiska samfundet, utan att något annat tillämpades vid sidan om det.

Situationen är annorlunda nu. Sedan det första världskrigets slut och de allierades seger och lord Allenbys förklaring när han intog Jerusalem: "Nu är korstågen till ända", har de kolonisationsiska otrogna tillämpat sitt kapitalistiska system i alla livsaffärer, för att befästa sin seger för gott. Det är varför det är oundvikligt att byta ut detta föråldrade, ruttna system, med vilken kolonisationen får fotfäste i våra länder, och som måste rotas ut med hår och hull, så att vi kan återuppta det islamiska livet.

Det är ytligt tänkt att ersätta vårt system med något annat. Det är lika grunt tänkt att tro att Ummah räddas genom att enbart tillämpa systemet utan en livsåskådning som räddar den; nej, Ummah måste först omfamna en livsåskådning först, för att sedan tillämpa det system som härrör från denna livsåskådning. Då är systemets tillämpning och livsåskådningens antagande räddande. Detta angående den nation som bildas på en ideologi som basis och bildar sin stat på denna basis. Beträffade de andra folken och nationerna, är det inte nödvändigt för dem att de ska omfamna ideologin för att denna ska tillämpas över dem, utan det är den nation som har antagit och burit ideologin som tillämpar den över vilket folk eller vilken nation som helst, även om de inte har antagit ideologin, vilket beror på att den utvecklar dem också och attraherar dem till att anta den. Antagandet av ideologin är alltså inget villkor för att vara föremål för tillämpningen av ideologin, men däremot ett grundläggande villkor för den som tillämpar den.

Det är farligt att anta nationalismen och det socialistiska systemet, då det inte kan antas avskilt från sin materialistiska tanke, eftersom den inte producerar eller inverkar då. Det kan inte heller antas kopplat till sin materialistiska tanke, eftersom den är en negativ tanke som står i motsättning till människonaturen,

och som förutsätter att det islamiska samfundet lämnar den islamiska livsåskådningen. Det är likaså förbjudet att anta socialism men behålla islams andliga sida, eftersom det innebär att vi har antagit varken islam eller socialism, något som orsakas av dels den motsägelsefullhet som förekommer mellan dem, dels bristfälligheten i det antagandet av dem. Vi får inte anta islams system men lämna dess livsåskådning ur vilket dess system härrör, för då har vi antagit ett stelt, livlöst system. Vi ska anta islam fullt ut, med både livsåskådning och system, och bära dess intellektuella ledarskap när vi bär dess kall.

Vår utvecklings väg är en enda, nämligen att återuppta det islamiska livet. Det finns ingen väg dit förutom den islamiska staten, vilket inte kan realiseras om vi inte antar islam i dess helhet: en livsåskådning som löser det stora problemet och som livssynen grundas på, och en samling system som härrör från denna livsåskådning, där Allahs bok och Hans budbärarens Sunnah är grunden, och vars kulturella skatt är den islamiska kulturen med allt den omfattar av juridik, hadith, exegetik, språk, osv. Detta i sin tur kan inte realiseras om vi inte bär det islamiska intellektuella ledarskapet fullt ut genom att kalla till islam och att realisera islam i dess helhet över allt. När bärandet av det islamiska intellektuella ledarskapet har överförts till Ummah i dess helhet och den islamiska staten, bär vi detta intellektuella ledarskap till världen.

Den enda vägen mot utvecklingen är således att bära det islamiska intellektuella ledarskapet till alla muslimer det islamiska livet för att återuppta det islamiska livet, för att därefter bära detta ledarskap till mänskligheten genom den islamiska staten.

Hur man ska bära det islamiska kallet

Muslimerna har inte hamnat på efterkälken i världen på grund av sitt fasthållande vid islam. Deras tillbakagång började när detta fasthållande började frångås och försummas, och de tillät främmande kultur att invadera deras länder och västerländska uppfattningar att ockupera deras medvetanden i och med att de övergav islams intellektuella ledarskap genom sin försummelse av att bära dess kall och sin misstillämpning av dess regler. Därför är det oundvikligt att de återupptar det islamiska livet för att kunna utvecklas. De kommer att kunna återuppta detta islamiska liv endast om de bär det islamiska kallet genom att bära islams intellektuella ledarskap och därigenom realiserar den islamiska stat som bär detta intellektuella ledarskap genom att bära det islamiska kallet.

Det måste framstå som klart att bärandet av det intellektuella ledarskapet manifesterat i bärandet av det islamiska kallet för att utveckla muslimerna, endast sker eftersom islam, allena, är det enda som är i stånd att förbättra världen, samt för att den korrekta utvecklingen inte kan uppnås genom något annat ledarskap, vare sig det rör muslimernas utveckling eller de andras. På denna grundval måste islams kall bäras.

Man ska vara mån om att bära detta kall som ett intellektuellt ledarskap för hela världen, med system härrörande därifrån. På detta intellektuella ledarskap ska alla tankar byggas, och ur dessa härrör alla uppfattningar som inverkar på livssyner, undantagslöst.

Det islamiska kallet ska bäras idag som det har burits förut, och det ska fortgå enligt Allahs budbärares föredöme utan den minsta avvikningen från den metoden, vare sig i dess generella drag eller dess detaljer. Någon hänsyn till tidsförändring får inte tas, eftersom det som förändras är tillvägagångssätten och formerna,

men väsendet och innebörden har inte förändrats och kommer inte att förändras oavsett tidsgång och folk- och landsväxlingarna.

Därför kräver bärandet av det islamiska kallet uppriktighet och mod, styrka och tanke, samt att utmana allt som strider mot tanken och metoden och ställa sig på tvären mot det för att avslöja dess falskhet, oavsett resultaten och förhållandena likaså.

Att bära det islamiska kallet förutsätter att den absolut oinskränkta suveräniteten ska tillhöra den islamiska ideologin, oavsett om majoriteten av folket är för eller emot den; om den går i linje med eller motstrider folkets sedvänjor; eller om människor accepterar eller förkastar och motarbetar den. Kallets bärare får inte vara beskäftig gentemot folket eller stryka det medhårs. Han får inte heller inställa sig hos makthavarna eller stryka dem medhårs. Ej heller ska han bry sig om människornas sedvänjor eller traditioner, eller ta hänsyn till människornas accepterande eller avfärdande av honom. Han håller sig uteslutande till ideologin, och deklarerar endast ideologin utan att ta med i beräkningen något utöver den. De andra ideologiernas anhängare ska inte få höra: "Håll er till era ideologier", utan ska kallas, utan något inslag av tvång till att anta ideologin, eftersom kallet kräver att någon annan ideologi inte får finnas, och att suveräniteten endast ska tillhöra den.

﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِأُتْمَتِهِ وَأَخْبَرَهُ أَنَّ الْإِسْلَامَ سَمِيًّا وَمَنْ يَدْعُ إِلَى الْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَىٰ حَقِّ حَيْثُ دَعَا إِلَى الْوَجْهِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ﴾ التوبة

"Det är Han som har sänt Sin Budbärare med vägledningen och [för att förkunna] den sanna tron som skall föras till seger över all [annan form av] gudstro, hur förhatligt detta än kan vara för dem som sätter medhjälpare vid Allahs sida"[9:33]

Allahs budbärare kom till världen med sitt budskap, utmanande, explicit och förvissad om Sanningen han kallar till. Han utmanade

hela världen och förklarade krig mot alla människor, utan att ta hänsyn till sedvänjor eller traditioner; religioner eller trosläror; ledare eller pöbel. Han beaktade inget förutom islams budskap; han började attackera Quraish genom att nämna och kritisera deras avgudar, och utmanade och falsifierade deras trosläror, trots att han var en ensam individ, utan hjälpmedel, stödjare eller vapen, annat än sin djupa övertygelse om Islam, som han kallade till. Han tog ingen hänsyn till arabernas sedvänjor eller traditioner; religioner eller trosläror. Under sina angrepp på allt detta, visade han araberna varken nåd eller hänsyn.

Bäraren av det islamiska kallet ska likaledes vara explicit och utmana allt: sedvänjor, traditioner, felaktiga tankar och oriktiga uppfattningar. Ja, han ska utmana t.o.m den allmänna opinionen om den är felaktig, även om detta kräver att stå emot och bekämpa den. Likaså ska han utmana trosläror och religionerna, även om han blir föremål för dessas anhängares fanatiska hängivenhet och bestörtningen av de orubbliga troende på dessas villfarelse.

Att bära det islamiska kallet kräver angelägenhet om att implementera islams lagar i dess helhet, och obevekligheten beträffande allt, även det som verkar vara bagatellartat. Kallets bärare accepterar inga uppgörelser, beveklighet, avkall på något eller uppskjutningar. Han tar sig an allt och avgör snabbt. Ej heller accepterar han förmedlingar som syftar till att sätta Sanningen ur spel. Allahs budbärare beviljade inte Thaqifs delegations önskemål om dels att låta deras avgudastaty al-Lāt stå orörd i tre år utan att förstöras, dels att ge dem dispens från bönen, mot de skulle konvertera till islam. Han accepterade inte heller att låta al-Lāt stå kvar i två år eller en månad som de begärde, utan avfärdade det förbehållslöst. Hans avfärdande var robust, utan inslag av vacklan eller bevekan, eftersom människan antigen är troende eller icke-troende, med paradiset eller helevetet som konsekvens. Han accepterade däremot att de själva inte behövde förstöra sin avgudastaty, al-Lāt, och anförtrorde Abu Sufyan och al-Mughirah ibn Shu'ba denna uppgift. Ja, han accepterade inget annat än

livsåskådningen i dess helhet och den implementering den kräver. Medlet och formen accepterade han emellertid, eftersom de inte rör väsendet av denna livsåskådning. Det islamiska kallet måste därför eftersträva att bevara tankens fullständighet och likaså fullständigheten i dess implementering, utan att ge avkall på tanken eller metoden. Kallet får använda alla till buds stående medel.

Att bära det islamiska kallet förutsätter att var och en av dess handlingar ska leda till ett visst mål, och att kallets bärare alltid ska visualisera detta mål; ständigt arbeta för att uppnå detta mål; och anstränga sig outtröttligt för att realisera det. Därför finner man inte honom vara nöjd med tankar utan arbete, utan betraktar det som bedövande, utopisk filosofi. Han nöjer sig inte heller med tankar och mållöst arbete, för han betraktar det som spiralförmad rörelse som mynnar ut i stelhet och förtvivlan. Nej, han insisterar på att kombinera tankar och arbete, och att göra bägge till ett par för att realisera och få ut i verkligheten ett visst mål. Allahs budbärare bar det intellektuella ledarskapet i Mecka. När han insåg att Meckas samhälle inte infriar tanken om islams varande som ett system för samhället ett tillämpa, förberedde han Medinas samhälle, grundade staten, tillämpade islam, bar dess budskap och förberedde ummah att bära islam vidare efter honom och försätta på den väg som han hade utstakat åt den. Sålunda måste det islamiska kallet, då det inte finns en kalif över alla muslimer, omfatta kallet till islam och återupptagandet av det islamiska livet genom att arbeta för att realisera den islamiska stat som tillämpar islam och bär dess budskap till världen. Då förflyttas kallet från att inriktas på återupptagandet av det islamiska livet i ummah till statens bärande av kallet världen över, och från ett regionalt kall i den islamiska världen till ett globalt kall.

Vid kallelsen till islam måste framträda följande: korrigeringen av trosläror, förstärkandet av relationen till Allah och klargörandet för människorna av lösningarna av deras problem, så att detta kall förblir vitalt i alla livets områden. Budbäraren läste för

människorna i Mecka:

﴿تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ﴾ المسد

"Mätte Abu Lahab förgås! Ja, måtte han [hel och hållen] förgås!"[111:1]

samtidigt som han läste:

﴿إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿۱﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا تُوْمَنُونَ﴾

الحاقة

"Förvisso är detta en ädel budbärares ord, inte ord av en poet - få är de ting ni tror på!"[69:40-41]

Han läste för dem i Mecka:

﴿وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ﴿۱﴾ الَّذِينَ إِذَا اكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ﴿۲﴾ وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ﴾ المطففين

"Olyckliga de som snålar med mått och vikt, de som vid köp kräver fullt mått, men som vållar förlust [för andra när de säljer] genom att mäta och väga upp snålt!"[83:1-3]

Och han läste för dem samtidigt

﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ هُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ﴿۱﴾ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ﴾ البروج

"De som tror och lever ett rättskaffens liv [skall stiga in i] lustgårdar, vattnade av bäckar - detta är den stora segern!"[85:11]

Han läste för dem i Medina:

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ﴾ البقرة

”Förrätta bönen och betala zakat.”[2:43]

﴿انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾

التوبة

”Gå ut till strid - [vare sig ni ser det som] en lätt uppgift eller ett tungt offer - och kämpa för Allahs sak med er egendom och med livet [som insats].”[9:41]

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَيْتُمْ بِدَيْنٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ﴾ البقرة

”Troende! När ni sinsemellan träffar avtal om lån med fastställd förfallotid, teckna då ned avtalet i skrift.”[2:282]

﴿كَي لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ﴾ الحشر

”Det får inte bli [en handelsvara], som cirkulerar mellan dem av er som lever i välstånd.”[59:7]

﴿لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ﴾ الحشر

”De som har Elden till arvedel kan inte jämföras med dem som ärver paradiset.”[59:20]

Därför måste det islamiska kallet presentera för människorna de system med vilka de löser sina livsproblem, då hemligheten bakom det islamiska kallets framgång är att det är vitalt och behandlar

människan som den människa hon är och åstadkommer i henne den grundläggande omvälvningen.

Kallets bärare kan inte axla ansvaret och genomföra plikterna, om inte de djuptrotar i sig strävan efter perfektion. De ska alltid söka efter sanningen och begrunda allt de vet, så de sovrar bort alla främmade inslag och avlägsnar allt vars närhet kan riskera dess tillblivelse till en del av det. Detta så att de tankar de bär på förblir rena och klara. Tankars renhet och klarhet är den enda garantin för framgång och framgångens beständighet.

Detta kalls bärare ska fullborda sin plikt såsom den plikt Allah ålagt dem. De ska skynda sig till den, entusiastiska och förtjusta om Allahs välbehag, utan att begära belöning för sitt arbete, förvänta sig människornas tacksamhet eller erkänna annat än sökandet efter Allahs välbehag.

Den islamiska kulturen

Kultur och civilisation skiljer sig åt. Kultur är en samling uppfattningar om livet, medan civilisation är de materiella formerna av de uppfattbara saker som används i livsföringen. Kultur är specifik, dvs. utsprungen ur en livssyn, medan civilisation kan vara antingen specifik eller allmän. De materiella former som uppkommer till följd av kultur, t.ex. statyer, är specifika, medan de materiella former som uppkommer genom vetenskap, vetenskaplig framgång, industri och dess utveckling är allmänna och inskränks inte till någon nation, utan är universella, såsom industri och vetenskap exempelvis.

Denna åtskillnad mellan kultur och civilisation måste alltid iakttagas, liksom åtskillnaden mellan de materiella former som uppkommer till följd av kulturen och de materiella former som uppkommer till följd av vetenskap och industri. Detta för att iaktta skillnaden vid anammandet av civilisation skillnaderna mellan dess olikartade former, samt skillnaden mellan den och kultur. Det finns inget som förbjuder anammandet av den västerländska civilisation som uppkommit till följd av vetenskap och industri, medan det är förbjudet att anamma den västerländska civilisation som uppkommit till följd av den västerländska kulturen, eftersom det är förbjudet att anamma den västerländska kulturen, eftersom den strider mot den islamiska kulturen; beträffande den grund den bygger på, dess föreställning om detta liv och innebörden av lyckan för människan.

Den västerländska kulturen bygger på skiljandet av religionen från livet, samt förnekelsen av att religion ska inverka på livet, vilket har alstrat idén om åtskiljandet mellan religion och stat. Ett resultat som är naturligt hos den som åtskiljer religionen och livet och förnekar religionens inverkan på livet. På denna grund har livet grundats och livssystemet upprätthållits. Föreställningen om livet är utilistisk, eftersom nyttan är handlingarnas mätt-

stock. Därför är nytta grunden för systemet och kulturen, och har kommit att bli den framträdande uppfattningen i systemet och kulturen då föreställningen om livet är utilitistisk. Detta har lett till att lyckan, som de framställer den, är att ge människan största möjliga del av kroppsliga utsvävningar och att garantera henne av dessas medel. Den västerländska kulturen är således en uteslutande utilitistisk kultur, som inte värderar eller erkänner något annat än nytta och gör den till handlingarnas måttstock. Den andliga aspekten är individuell och samhället har ingen rätt att blanda sig i den. Den är också begränsad till kyrkan och kyrkomännen. Det är varför inga moraliska, andliga eller humana värden kan återfinnas i den västerländska kulturen, utan endast de materiella och nyttobetonade. På denna grundval inskränktes alla humanitära aktioner till statsoberoende organisationer, t.ex. Röda korset och missionärerna. Alla värden, förutom den materiella som är vinsten, har avlägsnats från livet. Den västerländska kulturen kom att bestå av denna samling uppfattningar om livet.

Den islamiska kulturen bygger däremot på en grund som står i skarp motsättning till den västerländska kulturens, har en framställning av livet annorlunda än den västerländska kulturens, och har en uppfattning om lycka helt avskild från den västerländska kulturens. Den islamiska kulturen bygger på förvisningen om Allah, och att Han som har fastställt ett system för universum, människan och livet att leva efter. Den bygger också på förvisningen om att Han har sänt vår mästare Mohammad med islam som Diin (ideologi). Den islamiska kulturen bygger alltså på den islamiska livsåskådningen, nämligen förvisningen om Allah, änglarna, de uppenbarade böckerna, budbärarna, Domedagen och att det goda och det onda i Qadha´ och Qadar kommer från Allah. Livsåskådningen är således grunden för denna kultur. Den bygger alltså på en andlig grund.

Föreställningen av livet i den islamiska kulturen tar form i islams filosofi som härrör från den islamiska livsåskådning, på vilken livet och människans handlande i livet bygger. Denna filosofi, som är

att sammanväva materia och ande, dvs. att dirigera människans handlande med Allahs befallningar och förbud, är grunden för föreställningen om livet. Den mänskliga handlingen är materia och människans uppfattning om sitt förhållande till Allah när hon företar sig handlingen, dvs. huruvida handlingen är tillåten eller förbjuden, är ande. Sålunda sker sammanvävningen av ande och materia. På grundval av detta är Allahs befallningar och förbud det som dirigerar muslimens handlande. Målsättningen med att dirigera sin handling med Allahs befallningar och förbud är att uppnå Allahs gunst, och absolut inte nyttan.

Syftet med själva handlingen är däremot det värde som man avser förverkliga vid företagandet av handlingen. Värdet varierar från handling till handling. Det kan vara materiellt, såsom när man handlar i vinstsyfte. Personens i fråga handel är en materiell handling som dirigeras med hans uppfattning om sitt förhållande till Allah i enlighet med Hans befallningar och förbud, med Allahs gunst som målsättning. Det värde man avser förverkliga genom denna handling är vinst, som är ett materiellt värde. Värdet kan vara andligt, såsom bönen, zakat, fastan och vallfärden. Det kan också vara moraliskt, såsom sannigenlighet, tillförlitlighet och pålitlighet eller mänsklig som att rädda de drunknande eller hjälpa de nödställda. Dessa värden beaktar man vid handlandet för att realisera dem, men de driver inte till handlande och utgör inte heller de förnäma ideal man eftersträvar, utan är värdet bakom handlingen och varierar beroende av den.

Lycka är att uppnå Allahs gunst och inte att tillfredsställa människans lustar, eftersom tillfredställelsen av människans alla lustar, vare sig det är instinkterna eller de organiska behoven, är ett nödvändigt medel för att upprätthålla människoväsendet, utan att det för den skull leder till lycka. Detta är föreställningen av livet, samt den grund på vilken denna föreställning bygger. Detta är också grunden av den islamiska kulturen, som sannerligen står i skarp kontrast till den västerländska kulturen. Likaså står de materiella former som tillkommer ur den i skarp kontrast

till sina västerländska dito. Exempelvis är bilden en civilisatorisk form, och den västerländska kulturen betraktar bilden av naken kvinna som visar alla sina behag en civilisatorisk form som överensstämmer med dess uppfattningar om livet om kvinnan. Därför betraktar en västerlänning med stolthet en sådan bild som ett konstverk, dels som en civilisatorisk form och dels ett konstnärligt stycke om den uppfyller konstens villkor. Denna form strider mot den islamiska kulturen och avviker från dess uppfattning om kvinnan, som är en heder som måste skyddas, och därför förbjuder en sådan fotografering, då den provocerar artsinstinkten och leder till moraliskt kaos. Ett annat exempel är när en muslim vill bygga ett hus, som är en civilisatorisk form, så tar han då hänsyn till att kvinnorna inuti inte kan ses utifrån hemmet när de har lättat på sin klädsel, så han omgärdar huset med staket, till skillnad från västerlänningen som inte tar samma hänsyn pga. sin kultur. Detsamma gäller alla civilisatoriska former som tillkommer genom den västerländska kulturen, som statyer o.d. Även kläder omfattas här, då dessa är förbjudna för en muslim att använda om de är specifika för de otrogna just som otrogna, då dessa kläder uttrycker en viss livssyn. Vore dessa kläder specifika för de otrogna, dock utifrån en helt annan grundval, t.ex. behov eller prydnad, än otro, är de en del av de allmänna civilisatoriska formerna och sålunda är tillåtna att använda.

De civilisatoriska former som tillkommit genom vetenskapens och industrins försorg, som t.ex. laborationsinstrument, medicinsk utrustning och industrimaskiner, möbler, mattor och orientaliska kuddar o.d. är universella civilisatoriska former, som helt obehindrat övertas, eftersom dessa inte är en produkt av någon kultur och inte är beroende av det.

Vid ett snabbt ögonkast över den västerländska kulturen, som dominerar världen idag, visar att den inte kan garantera mänskligheten tryggheten; nej, tvärtom, den orsakar det elände över vars taggar världen vältrar och genom vars inferno världen lider. Den kultur som har som grund att avskilja religionen från livet,

helt i motsättning till människonaturen; som inte sätter något som helst värde vid den andliga aspekten i det offentliga livet; föreställer livet enbart som intressen; och gör intresse till grunden för all relation människor emellan, kan inte leda till något annat än ständig misär och ångest. Så länge intresset är grunden, är fejder och likaså kamp därom helt normal, och bruk av våld blir således normalt. Kolonialism är således fullt naturligt hos denna kulturs anhängare, och moralen blir instabil, eftersom endast intresset kommer att förbli livets grund. Hög moral kommer således att förvisas från livet, såsom har skett med de andliga värderingarna. Livet kommer alltså att konkurrens, kamp aggression och kolonialism, som grund. De andliga kriser, den ständiga ångest och den överväldigande ondska som vi ser idag hos människorna, är bland de bästa bevisen för denna västerländska kulturs frukter, eftersom det är den som styr i världen, och det är också den som har lett till dessa farliga och vådliga effekter på mänskligheten.

En blick på den islamiska kulturen, som dominerade världen from 600-talet tom slutet av 1700-talet visar oss att den inte var kolonialistisk eller hade kolonialistisk natur, för den inte skilde på muslimerna och icke muslimerna och garanterade rättvisa åt alla de folk som den styrde, eftersom det är en kultur som grundar sig på den andliga grund som förverkligade alla värderingar, materiella, andliga, moraliska och mänskliga. Den sätter hela vikten på livsåskådningen i livet, och framställer livet som dirigerat genom Allahs befallningar och förbud, samt ger lyckan innebörden att uppnå Allahs välbehag. När denna islamiska kultur dominerar, som den gjort förr, kommer den att se till att garantera behandlingen av alla världens kriser och säkerställa välstånd åt hela mänskligheten.

Islams system

Islam är den ideologi (din) Allah har nedsänt till vår mästare Mo-
hammad (fvmh) för att organisera människans förhållande till sin
skapare, sig själv och sina medmänniskor. Människans förhållan-
de till sin skapare innefattar trossatser och andaktshandlingar.
Hennes förhållande till sig själv omfattar moral, allt förtärbart
och kläder. Hennes förhållande till sina medmänniskor inkluderar
mellanhavanden och straff. Islam är alltså en ideologi för alla livs-
frågor och inte en klerikal religion, och har absolut inget att göra
med prästerskap. Islam söker utrota religiös autokrati (religiöst
envælde); det finns således ingen grupp inom Islam som beteck-
nas som prästerskap och en annan som betecknas som världsmän,
utan alla som antar Islam är muslimer, och alla de är lika inför
ideologin (din). Åtskillnaden mellan prästerskap och världsmän
existerar sålunda inte i Islam. Den andliga aspekten i Islam är
att alla saker är skapade och iordningställda av Skaparen. Detta
då en djup blick på universum, människan och livet, allt run-
tom dessa och allt knutet till dessa, samt användningen av dessa
som bevis, gör människan uppmärksam på bristfälligheten, oför-
mågan och behovet som man sinnesuppfattar i alla dessa saker.
Detta tyder, på ett definitivt sätt, på att de är skapade och iord-
ningställda av en skapare, samt att människan måste ha, under
livsföringen, ett system som organiserar hennes instinkter och or-
ganiska behov. Ett sådant system kan inte komma från människan
pga. hennes oförmåga och bristfällighet samt att hennes förståelse
av denna organisation kan variera, förändras och bli motsägelse-
full, vilket resulterar i ett motsägelsefullt system som ställer till
med elände för människan. Sålunda måste systemet oundvikligen
komma från Allah. Likaså måste människan oundvikligen dirigera
sina handlingar med ett system från Allah. Det ska dock påpekas
att om dirigeringen enligt detta system sker på grundval av den
nyttan systemet genererar, och inte på grundval av att det härrör
från Allah, saknar det då den andliga aspekten. Nej, människans

dirigering av sina handlingar i livet måste ske enligt Allahs befallningar och förbud, och måste grunda sig på hennes uppfattning av sitt förhållande till Allah, så anden kan återfinnas i handlingarna. Människan måste alltså uppfatta sitt förhållande till Allah, för att sedan dirigera sina handlingar enligt Allahs påbud och förbud, så anden kan återfinnas när hon företar sig handlingen, eftersom anden är människans uppfattning av sitt förhållande till Allah. Innebörden av att sammanväva anden och materia är närvaron av uppfattningen av förhållandet till Allah vid handlandet, så att hon handlar enligt Allahs befallningar och förbud med utgångspunkt i hennes uppfattning av detta förhållande till Allah. Handlingen är materia och uppfattningen av förhållandet till Allah vid företagandet av den är anden. Att dirigera sina handlingar med Allahs påbud och förbud med utgångspunkt i uppfattningen av förhållandet till Allah utgör sammanvävningen av anden och materia. Därför är icke-muslimens dirigering av sina handlingar med de islamiska reglerna, som deriverats från Koranen och Sunnah, inte dirigering enligt anden. Den förverkligar inte heller sammanvävningen av materia och anden, eftersom han inte har Islam som övertygelse och således inte uppfattat förhållandet till Allah, utan endast har eftertagit de islamiska reglerna, som ett system som har tilltalat honom, och organiserar därför sina handlingar genom det. Till skillnad från muslimen, vars handlande sker med Allahs befallningar och förbud, utifrån hans uppfattning om sin relation till Allah, och vars målsättning med dirigeringen med Allahs befallningar och förbud är att uppnå Allahs gunst, och inte enbart dra fördel av systemet. Den andliga aspekten måste således finnas i saker och ting, och anden vid handlandet. Det framstår tydligt för alla att den andliga aspekten innebär att alla saker är skapade av skaparen, dvs. aspekten är skapelsens relation till skaparen, och anden är att uppfatta denna relation, dvs. människans uppfattande av sin relation till Allah. Detta är den andliga aspekten, och detta är anden. Endast denna uppfattning är den enda korrekta och alla andra uppfattningar är definitivt felaktiga. En upplyst, djupt blick på universum, livet och män-

niskan är det som har lett till korrekta resultat, och det som har lett till denna korrekta uppfattning.

En del religioner har kommit att anse att universum har både en förnimbar och en fördold aspekt; att människan har andlig förnämhetssträvan och kroppsliga begär; att livet omfattar både det materiella och det andliga; att det förnimbara står i kontrast till det fördolda; att andlig förnämhet och kroppsliga begär inte kan förenas; och att materia och det andliga är åtskilda. De två aspekterna är således åtskilda pga. den inneboende motsättningen i deras natur. De två kan inte harmonieras: prioriteringen av den ena innebär en nedprioritering av den andra. Den som söker det tillkommande livet ska därför prioritera den andliga aspekten. Två maktsfärer uppstod sålunda i kristendomen: en andlig och en världslig ("Giv kejsaren vad kejsaren tillhör och Gud vad Gud tillhör"). Den andliga makten låg i händerna på kyrkomännen och munkarna, som också försökte att överta den världsliga makten för att den andliga makten ska ha övertaget i livet. Således uppstod kampen mellan den andliga och den världsliga makten. Slutligen tilläts kyrkomännen att självständigt inneha andliga makten, utan att ha rätten att blanda sig i den världsliga makten. Religionen avskildes från livet, eftersom den enbart ska vara andlig. Detta åtskiljande mellan religionen och livet är den kapitalistiska ideologins livsåskådning och den västerländska kulturens grund. Detta är också det intellektuella ledarskap som den västerländska kolonialismen bär till mänskligheten, kallar till och gör till en hörnsten i sin kultur. Med sekularism som grund arbetar den för att rubba muslimernas tro på Islam. Allt detta eftersom den generaliserar och drar en parallell mellan Islam och kristendomen. Så alla som bär detta kall (åtskiljande mellan religionen och livet) är en följare och en person styrd genom främmande intellektuellt ledarskap, och även en agent, vare sig med god avsikt eller ej, bland kolonialismens agenter, samt är antingen okunnig om eller fientlig till Islam.

Islam anser att alla saker som sinnena kan uppfatta är materiella,

att den andliga aspekten är att dessa är skapade av Skaparen och att det andliga är människans uppfattning om sitt förhållande till Allah. Därför finns ingen andlig aspekt avskild från den materiella aspekten. Ej heller existerar i människan andlig längtan och kroppsliga böjelser, utan människan har instinkter och organiska behov som måste tillfredsställas. Bland instinkterna återfinns religiositetsinstinkten som är behovet av den ordnande Skaparen, vilket uppkommer som resultat till den naturliga oförmågan i människans uppbyggnad. Att tillfredsställa dessa instinkter kallas inte för andlig eller materiell aspekt, utan är tillfredsställande, kort och gott. Skulle dessa instinkter och organiska behov tillfredsställas genom ett system från Allah, med uppfattningen av förhållandet till Allah som grund, är de dirigerade genom det andliga. Tillfredsställs de utan något system eller genom ett system från någon annan än Allah, är tillfredsställandet däremot rent materiellt och leder till människans elände. Om artsinstinkten skulle tillfredsställas utan något system eller genom ett system från någon annan än Allah, orsakar det elände. Skulle den däremot tillfredsställas genom det äktenskapssystem som Skaparen har uppenbarat, enligt Islams regler, leder då detta äktenskap till sinneslugn. Om religiositetsinstinkten tillfredsställs utan något system eller genom ett system från någon annan än Allah, t.ex. avguda- eller människodyrkan, är det polyteism och otro. Skulle den däremot tillfredsställas genom Islams regler, är det dyrkan. Därför måste hänsyn visas den andliga aspekten i alla saker, och alla handlingar ska dirigeras med Allahs befallningar och förbud, med människans uppfattning av sitt förhållande till Allah, dvs. dessa ska dirigeras med det andliga. I en och samma handling finns således inte två saker, utan det finns bara en enda sak, nämligen handlingen själv. Beskrivningen av den som uteslutande materiell eller dirigerad genom det andliga, kommer inte från själva handlingen, utan från dirigeringen eller icke-dirigeringen av den genom Islams regler. Muslimens dödande av sin fiende i kriget är jihad, som han belönas för, för det är en handling dirigerad genom Islams regler. Skulle han däremot orättnätigt döda

en oskyldig människa, muslim eller icke-muslim, är det ett brott, som han bestraffas för, då det är en handling som strider mot Allahs befallningar och förbud. Båda handlingarna är samma sak, nämligen dödande, och utförs av människan. Dödandet är alltså en andaktshandling när det dirigeras genom det andliga och ett brott när det inte dirigeras genom det andliga. Därför är det obligatoriskt för en muslim att dirigera sina handlingar genom det andliga, och sammanvävningen av materia och det andliga, är inte bara möjligt, utan en plikt. Det är förbjudet att åtskilja materia från det andliga, dvs. att det är förbjudet att åtskilja mellan en handling och dess dirigering med Allahs befallningar och förbud, med uppfattningen av förhållandet till Allah som grund. Därför måste allt som representerar en andlig aspekt åtskild från den materiella, utplånas. Islam har inga kyrkomän i klerikal-andlig betydelse, eller världslig makt avskild från religionen. Islam är däremot en komplett uppenbarelse med en inifrån härrörande stat som är en samling islamiska regler som bönereglerna och som är metoden för att implementera Islams regler och att bära detta kall. Allt som ger intryck av begränsningen av religionen till den andliga innebörden och dess avskiljande från politiken och styret måste utplånas: de institutioner som har hand om de andliga frågorna ska läggas ner och moskéförvaltningen ska återbördas till kunskapsförvaltningen, och religiösa och civila domstolar ska läggas ner så att ett enda domstolsväsen ska istället finnas för att döma enligt Islam, då Islams auktoritet är odelbar.

Islam är livsåskådning och system. Livsåskådningen är tron på Allah, Hans änglar, Hans böcker, Hans budbärare, Domedagen och att det goda och det onda i Qadha´ och Qadar kommer från Allah. Islam har grundat livsåskådningen på förståndet i den del förståndet kan uppfatta, som t.ex. tron på Allah, Mohammads profetskap och den heliga Koranen. I den del som berör det fördolda, dvs. det som förståndet inte kan uppfatta, som t.ex. Domedagen, änglarna, Paradiset och Helvetet, bygger Islam livsåskådningen på acceptansen, förutsatt att dess källa är intellektuellt bevisad, nämligen Koranen och hadith mutawatir (mångfalt be-

rättad hadith). Islam har gjort förståndet till en förutsättning för tillräkneligheten.

Systemen är de islamiska reglerna, som organiserar människornas angelägenheter. Islams system har tagit upp alla dessa angelägenheter, dock på ett allmänt sätt och med allmänna texter, och har överlåtit detaljeringen härledas från dessa allmänt formulerade texter när tillämpningar ska omsättas i praktik. Den heliga Koranen och den ädla Sunnah har kommit att inkludera huvuddrag, dvs. allmänna texter, för att behandla människans angelägenheter som den människa hon är, och har överlåtit åt mujtahidoun (språkligt och juridiskt kapabla personer till härledning av regler) att härleda av dessa allmänna texter partiella regler för alla de problem som uppstår, oavsett tid eller rum.

Islam har en enda metod för att behandla problem: den manar mujtahid till att studera dels det uppkomna problemet för att förstå det, dels de islamisk-juridiska texter som är relevanta för detta problem, för att sedan härleda lösningen för detta problem från texterna, dvs. härleda den islamiska regeln för denna fråga från de islamisk-juridiska bevisen. Någon annan metod finns överhuvudtaget inte! När mujtahid studerar detta problem, ska han uteslutande studera det som ett mänskligt problem, och inte som ett ekonomiskt, socialt, styrelsemässigt e.d. problem. Det ska endast studeras som ett problem som behöver en islamisk-juridisk regel, så att man vet Allahs regel om det.

Islamisk-juridisk regel

Den definieras som lagstiftarens tilltal beträffande tjänarnas handlingar. Den kan vara definitivt autentisk som exempelvis Koranen och hadith mutawatir (flerfaldigt berättad hadith) eller sannolikt autentisk som all annan hadith (fåtaligt berättad hadith). Är den definitivt autentisk, kan den vara innebördsmässigt definitiv och då är den regel som härleds definitiv som t.ex. de obligatoriska böernas sessionsantal, som har fastställts i hadith mutawatir. Likaså ränteförbudet, avhuggningen av tjuvens hand och piskningen av den otuktsskyldiga. Alla dessa är definitiva regler, och korrektheten av dem är klargjord: Där finns helt enkelt en enda åsikt som är den definitiva för respektive fall.

Är Lagstiftarens tilltal definitivt autentiskt och innebördsmässigt sannolikt, är den regel den innefattar sannolik, som versen om jiziah, som är definitivt autentisk men är innebördsmässigt sannolik beträffande detaljerna: hanafiter sätter som villkor att den kallas jiziah och att förödmjukelse ska vara uppenbar på den jiziah-betalande vid betalningen, medan shafiiter inte sätter som villkor att den ska kallas jiziah, utan den får drivas in under benämningen ”dubbel zakat”, och att förödmjukelse inte behöver vara uppenbar, utan underordningen gentemot Islams regler är tillräcklig.

Om Lagstiftarens tilltal är sannolikt autentiskt som hadith ahad, är den regel den innefattar sannolik, vare sig det är innebördsmässigt definitivt som fastan av sex dagar av shawwal, vilket bevisats genom Sunnah, eller sannolikt innebördsmässigt som förbudet mot markuthyrning, som har bevisats genom Sunnah.

Islamisk-juridisk regel kan härledas ur Lagstiftarens tilltal genom korrekt ijthad. Därför är mujtahidouns ijthad det som visar den islamska regeln. Sålunda är Allahs regel för den enskilde mujtahids del det hans ijthad leder till och vad som verkar mest

sannolikt.

När den tillräkneliga har en fullständig ijtihad-förmåga i någon fråga eller alla frågor, anstränger sig till det yttersta för att härleda en regel och kommer fram till en regel, är det överenskommet mellan alla mujtahidoun om att det är förbjudet för personen ifråga att härma en annan mujtahid i det som motsäger den åsikt han har funnit mer sannolik. Han får inte överge sin sannolika åsikt annat än vid fyra tillfällen:

1. När han kommer fram till att bevisningen han stödde sig på för sin ijtihad är svag och att en annan mujtahids bevisning är starkare. I detta fall måste han lämna den islamiska regeln som hans ijtihad har lett honom till och ta regeln med starkare bevis.
2. Om han kommer fram till att en annan mujtahid har en starkare sammankopplingsförmåga; är bättre bevandrad i verkligheten och har en starkare förståelse av bevisen; eller har en större bekantskap med uppenbarelsebevisen, är det tillåtet då för mujtahid att överge den regel som han har härlett och härma den andra mujtahid, vars ijtihad han litar på mer än vad han litar på sin egen.
3. Att det finns en åsikt som man vill förena muslimerna kring, för muslimernas bästa. Då är det tillåtet för mujtahid att överge den regel som han har härlett och istället adoptera den regel som man vill förena alla muslimer kring, såsom har hänt med Othaman i samband med hans bai'ah.
4. När kalifen adopterar en islamisk regel som står i strid med den regel som han har härlett. Då måste han överge tillämpningen av vad han har kommit fram till och istället tillämpa den regel som kalifen adopterar, eftersom sahabah är enhälliga om att ”imamens befallning upphäver dispyter” och att hans befallningar är obligatoriska för alla muslimer.

Skulle den ijtihad-kapable inte utföra ijtihad, är det tillåtet för

honom att efterhärma någon annan mujtahid, eftersom sahabahs enhällighet råder om att det är tillåtet för mujtahid att efterhärma någon annan mujtahid.

Den som saknar ijthad-förmågan är efterhärmare (muqallid) och kan delas in i: följande och allmän. Den följande efterhärmaren är den som har en del kunskaper som är relevanta för ijthad, och som efterhärmar mujtahid efter att ha fått ta del av hans bevisning. Då är Allahs regel för hans del den åsikt den mujtahid, som han följer, kommer fram till. Den allmänna efterhärmaren är däremot den som saknar en del av dessa kunskaper som är relevanta för ijthad, och som efterhärmar mujtahid utan att ta del av hans bevisning. Denna allmänna efterhärmare måste efterhärma mujtahidouns åsikter och efterta de regler som de härleder. Den islamiska regeln för den allmänna efterhärmarens del är den som den mujtahid han följer, har härlett. Mot bakgrund av det är den islamiska regeln den regel som en mujtahid, som har ijthad-förmågan, härleder. För hans del är den Allahs regel som han inte får under några omständigheter som helst avvika från för att följa någon annan. Detsamma gäller för den som efterhärmar honom: den är Allahs regel som han inte heller får avvika från.

När efterhärmaren efterhärmar en mujtahid i en regel för en viss händelse och tillämpar hans åsikt, får han inte överge denna regel för att tillämpa en annan. Att efterhärma en annan mujtahid i en annan regel, är däremot tillåtet, eftersom sahabahs enhällighet råder om att det är tillåtet för efterhärmaren att fråga vilken lärd som helst i vilken fråga som helst. Skulle efterhärmaren bestämma åt sig själv en rättsskola, t.ex. ash-Shafi'is rättsskola, och deklarerar sin tillhörighet till och sitt efterhärmande av den, är ett visst åtskiljande att ta hänsyn till. I varje praktiserad fråga av den rättsskola han efterhärmar, är det förbjudet för honom att efterhärma någon annan rättsskola i den. Har han inte praktiserat frågan, är det tillåtet för honom att övergå till någon annan rättsskola i den.

De islamiska reglernas slag

De islamiska reglerna är plikten, förbudet, rekommendationen, det avrådda och det tillåtna. Den islamiska regeln kan vara antingen en uppmaning till handlande eller en uppmaning till underlåtenhet. En uppmaning till handlande kan vara bestämd, och är då fardh eller wajib, med samma innebörd båda två (plikt). Är uppmaningen till handlande däremot obestämd, är den då mandoub (rekommendation). Uppmaningen till underlåtenhet kan vara antingen bestämd, och då är haram eller mahdhour, båda med samma innebörd (otillåten), eller obestämd, för att då vara makrouh (avrådd). Sålunda är fardh och wajib det där utföraren beröms och den underlåtande klandras, eller det där den underlåtande förtjänar straff för sin underlåtenhet. Haram är det där utföraren klandras och den underlåtande beröms, eller det där utföraren förtjänar straff för sitt handlande. Mandoub är det där utförare beröms och den underlåtande inte klandras, eller det där man belönas för handlandet och inte bestraffas för underlåtenheten. Makrouh är det där den underlåtande beröms, eller det där underlåtenhet är prioriterad framför handlande. Mubah är innebörden i islamisk-juridiska bevis om att Lagstiftarens tilltal jämställer mellan utförande och underlåtenhet av vissa handlingar.

Sunnah

Språkligt betyder Sunnah väg. Islamiskt kan det betyda de rekommenderade (nafilah) bönerna som Profeten har rapporterats utföra, som sunan-bönerna. Dessa kallas sunnah, dvs. motsatsen till plikt. Dessa kallas inte sunnah för att Profeten har stiftat dem, medan plikter är stiftade av Allah. Både sunnah och plikt kommer från Allah. Budbäraren är endast en förmedlare, eftersom han inte talar på eget bevåg, utan endast förmedlar uppenbarelser. Dessa är sunnah, vidareförmedlad från Profetens dagar, men vidareförmedlad som nafilah och därför kallas sunnah. Liksom plikt är vidareförmedlad som plikt och därför kallas plikt. De två fajr-sessionerna har vidareförmedlats mutawatir-mässigt

från Profetens dagar såsom plikt. De två sunnah-sessionerna under fajr-tiden har också vidareförmedlats mutawatir-mässigt från Profetens dagar såsom rekommendation. Båda två kommer från Allah och inte från Budbäraren. Befallningar kan antingen vara plikter eller rekommendationer (nafilah) när det gäller andakts-handlingar, samt plikt, rekommendation eller tillåtelse i de andra fallen. Nafilah är alltså detsamma som mandoub, och har också kallats sunnah.

Sunnah kan också användas om de islamisk-juridiska bevisen med Budbäraren som ursprung, förutom Koranen. Det inkluderar hans uttalanden, handlingar och godkännanden.

Att imitera Budbärarens handlingar (at-ta'assi)

De handlingar som Profeten (frid vare med honom och hans familj) har företagit delas in i två delar: handlingar av naturen och andra handlingar. Det råder ingen dispyt om att handlingarna av naturen (al-af'al al-jibilliyah), t.ex. att stå, sitta, äta, dricka, sitta, osv., tillhör mubah-kategorin både för honom och för hans ummah. Därför ingår de inte i mandoub-kategorin.

De handlingar som inte är av naturen är bevisade vara antingen specifika endast för honom eller inte specifika. De handlingar som bevisas vara specifika för honom, t.ex. att fortsätta fasta (in) på natten, att gifta sig med fler än fyra hustrur, osv. av alla dessa specifika (handlingar), är vi inte tillåtna att företa, eftersom det råder enhällighet om att de är specifika för honom. Därför är det inte tillåtet att imitera honom i dem.

De handlingar som han har företagit och som är förklaring för oss, är däremot tveklöst islamiska bevis. Beviset kan vara explicit uttryckt, t.ex. då han sade: "Be såsom ni ser mig be" och "ta era vallfärdsregler från mi". Det är bevis för att hans handlingar är förklaring för oss så vi följer det. Beviset kan också vara sammanhangsindicer, t.ex. då han lät hugga av tjuvens hand vid vristen som förklaring av Allahs befallning: "hugg av deras händer." Den förklaring som hans handlingar innefattar, vare sig explicit eller

genom sammanhangsindicier, följer det förklarade i dess klassificering som plikt, rekommendation eller tillåtelse enligt bevisets innebörd.

De handlingar som inte har bevisats vara förklaring, vare sig bejakande eller nekande, syftar antingen klart till att närma sig Allah eller inte. Gör de det, tillhör de mandoub-kategorin, där man belönas för handlandet och inte bestraffas för underlåtenheten, t.ex. sunnat adh-dhuha. Gör de det inte, tillhör de mubah-kategorin.

Adoptering av de islamiska lagarna

Muslimerna, under Sahabas tid, härledde själva de islamiska reglerna ur Koranen och Sunnah. När domare skulle avkunna domar i tvistefrågor mellan människor, härledde de själva den islamiska regeln i varje enskilt fall som presenterades för dem. De styrande, från de troendes furste, kalifen, till provinshövdingar och andra styrande, härledde själva de islamiska reglerna för att lösa varje problem som de ställdes inför medan de styrde. Abu Mousa al-Ash´ari och Shuraih var två domare som härledde regler och dömde enligt sin respektive ijtihad. Mu´adh ibn Jabal var en provinshövding under Budbärarens tid, och härledde reglerna själv och tillämpade sin ijtihad i sin provins. Abu Bakr och Umar härledde själva de islamiska reglerna under sin respektive ämbets-tid som kalif, och var och en av dem styrde människorna med det som han har härlett. Mu´awiyah och Amr ibn al-´as var provinshövdingar, och var och en av dem härledde reglerna själv och styrde människorna i den egna provinsen med det som han har härlett genom sin ijtihad. I tillägg till förekomsten av ijtihad hos både provinshövdingarna och domarna, adopterade kalifen specifika islamiska regler som han beordrade människorna att tillämpa. De efterlevde dem och övergav för deras skull tillämpningen av sina åsikter och sin ijtihad, eftersom den islamiska regeln är att statsöverhuvudets befallning ska tillämpas offentligt och privat. Exempel på detta är när Abu Bakr adopterade att tre på varandra följande skilsmäsoformler skulle betraktas som en skilsmässa och att pengar skulle fördelas mellan muslimerna utan hänsyn till hur länge de hade varit muslimer eller dylikt. Muslimerna följde honom i dessa åsikter, och likaså domarna och provinshövdingarna. När Umar tillträdde som kalif, adopterade han i dessa två fall andra åsikter än Abu Bakrs, och befallde att tre på varandra följande skilsmäsoformler skulle betraktas som tre skilsmässor och att pengar skulle fördelas med hänsyn till hur länge man hade varit muslim och ens behov, dvs. efter företräde, inte likabe-

handling. Muslimerna följde honom i dessa åsikter, och domarna och provinshövdingarna dömde därefter. Vidare adopterade Umar att den mark som erövrades i krig ska betraktas som krigsbyte som tillfaller statskassan men ska stanna kvar hos sina förra ägare istället för att den skulle delas mellan soldaterna eller bland muslimerna. Provinshövdingarna och domarna lydde honom och tillämpade den regel som han adopterade. Enhällighet (sahabas enhällighet) råder om dels att kalifen är behörig att adoptera en del regler och beordra att de ska tillämpas, dels att muslimerna måste lyda dem även om reglerna skulle strida mot deras ijtihad. De kända shar'i-mässiga grundreglerna är:

لِلسُّلْطَانِ أَنْ يُحْدِثَ مِنَ الْأَقْضِيَّةِ بِقَدْرِ مَا يُحْدِثُ مِنْ مُشْكَلَاتٍ

"Sultanen får adoptera regler i takt med de problem som uppstår"

أَمْرُ الْإِمَامِ يَرْفَعُ الْخِلَافَ

"Ledarens befallning upphäver meningsskiljaktighet"

och

أَمْرُ الْإِمَامِ نَافِذٌ ظَاهِرًا وَبَاطِنًا

"Ledarens befallning ska tillämpas offentligt och privat"

Därför kom kaliferna efteråt att adoptera specifika regler; Haroun ar-Rashid adopterade t.ex. boken al-Kharaj inom det ekonomiska området och förpliktade människorna att följa de regler som den innehöll.

Grundlag och lag

Kanon (lag) är en icke-arabisk term, som betyder hos dem den befallning som statsöverhuvudet utfärdar för människorna att tillämpa. Lag har definierats som samlingen regler som statsöverhuvudet förpliktar människorna att följa i sina relationer". Den grundläggande lagen för varje regering har kallats grundlag, medan den lag som härrör från det system som grundlagen fastställer kallas lag. Grundlag har definierats som den lag som bestämmer statsformen och styrelsesystemet där och redogör dess alla myndigheters avgränsningar och befogenheter"eller den lag som organiserar den offentliga makten, dvs. regeringen, bestämmer dess förhållande till individerna och redogör dess rättigheter och skyldigheter gentemot dem och deras rättigheter och skyldigheter gentemot den". Grundlagar har olika ursprung; en del utkom i form av en lag; en annan del tillkom genom sedvänjor och traditioner, t.ex. den engelska grundlagen; medan andra utarbetades genom en kommitté i en nationell församling som då hade makten i nationen, och som stiftade grundlagen och klargjorde hur den kunde revideras. Sedan upplöstes den kommittén och ersattes av de myndigheter som grundlagen ger upphov till, som fallet var i Frankrike och USA. Grundlagen och lagarna härleds från olika källor. Källorna delas in i två delar: den första är den källa som grundlagen och lagarna direkt härleds från; t.ex. sedvänjor, religion, juristers åsikter, domar och rättvisans principer. Denna källa kallas lagstiftningskällan. Dit hör en del västerländska staters grundlagar, exempelvis England och USA. Den andra är den källa som grundlagen eller lagarna härleds eller övertas från, exempelvis grundlagarna i Frankrike och en del marionettstater i den islamiska världen, exempelvis Turkiet, Egypten, Irak och Syrien. Denna källa kallas den historiska källan.

Detta är kontentan av vad termerna grundlag och lag betyder, nämligen att staten i korthet härleder en del lagar från varierande

källor, vare sig det rör sig om lagstiftningskälla eller historisk källa, och som den adopterar och befäller att dessa ska följas. Efter det att de lagarna adopteras av staten, blir de då grundlag, om det rör sig om allmänna lagar, eller lagar, om det rör sig om detaljerade lagar.

Den fråga muslimerna står inför idag är: Är det tillåtet att använda sådana termer eller inte? Svaret är att främmande ord med begreppsliga innebörder inte får användas om de skulle strida mot muslimernas begrepp, t.ex. social rättvisa, som innebär ett specifikt system som sammanfattas i garanterandet av utbildning och läkarvård för fattiga, samt arbetarnas och de anställdas rättigheter. Detta begrepp strider mot muslimernas begrepp, eftersom rättvisa hos muslimerna står i motsättning till orättvisa. Utbildning och läkarvård är däremot till för alla människor, rika som fattiga. Att garantera de behövandes och de svagas rättigheter gäller alla som har det islamiska medborgarskapet, vare sig de är anställda eller inte; och oavsett om de är arbetare, jordbrukare eller andra. Skulle ordet däremot ha en innebörd, som redan finns hos muslimerna, är det tillåtet att använda, t.ex. ordet skatt, som betecknar de pengar staten driver in från människor för att kunna förvalta staten. Hos muslimerna finns också idén om pengar som staten driver in för att förvalta muslimernas angelägenheter. Det är sålunda riktigt att använda ordet skatter. Detsamma gäller orden grundlag och lag, som innebär att staten adopterar vissa lagar som den meddelar människorna, förpliktar dem att efterleva lagarna och styr muslimerna enligt dessa lagar. Denna innebörd finns hos muslimerna. Därför ser vi inget som hindrar tillåtelsen av användningen av orden grundlag och lag. Med dessa menas alltså de lagar kalifen adopterar bland de islamiska reglerna. Det finns däremot en skillnad mellan den islamiska grundlagen och de islamiska lagarna å ena sidan och alla andra grundlagar och lagar å andra sidan, nämligen att alla andra grundlagar och lagar har som källa sedvänjor, domar osv. och har som uppkomstsätt en konstituerande församling som lagstiftar grundlagen, och folkvalda råd som stiftar lagarna, eftersom folket är hos dem mak-

tens källa, och suveräniteten tillhör folket. Medan den islamiska grundlagen och de islamiska lagarna har endast Koranen och Sunnah som källa och har som uppkomstsätt mujtahidouns ijtihad. Kalifen adopterar ur denna ijtihad vissa regler som han befäller till och förpliktar människorna att efterleva dem. Suveräniteten tillhör shariah. Ijtihad för att härleda islamiska regler är alla muslimers rätt samt en kollektiv plikt ålagd dem alla, medan endast kalifen har rätt att adoptera islamiska regler.

Detta beträffande tillåtelsen av användningen av orden grundlag och lag. Vad gäller nödvändigheten av förekomsten av adoptering av lagar, är muslimernas långvariga tradition från Abu Bakrs tid fram till den sista muslimska kalifen, den att det är nödvändigt att adoptera vissa lagar som muslimerna beordras till tillämpningen av. Denna adoptering omfattade dock specifika regler, inte alla regler som staten styrde med. Staten adopterade inte på ett allmänt sätt förutom under vissa perioder; ayyubiderna adopterade den shafi'itiska rättskolan och den osmanska staten adopterade den hanafitiska.

Frågan som dyker upp är: ligger det i muslimernas intresse att få en heltäckande grundlag och allmänna lagar för dem eller inte? Svaret är att förekomsten av en heltäckande grundlag och allmänna lagar för alla regler inte främjar kreativitet och ijtihad. Detta var därför som muslimerna under de första tidsperioderna; Sahabas, efterföljarnas och efterföljarnas följares tid, undvek adopteringen av alla lagar från kalifens sida och adopterade specifika lagar nödvändiga för bevarandet av styrets, lagstiftningens och förvaltningens enhet. Mot bakgrund av det är det bättre för att skapa kreativitet och ijtihad att staten inte har en heltäckande grundlag för alla regler, utan har en grundlag som omfattar de allmänna lagar som bestämmer statsformen och garanterar dess fortsatta enhet. Man överlåter åt provinshövdingarna och domarna ijtihad och härledning. Detta gäller dock när ijtihad är tillgänglig och människor är mujtahidoun såsom fallet var under Sahabas, följarnas och efterföljarnas följares tid. Men när alla

människor annars är moqallidoun (imitatörer), och som, förutom vid sällsynta fall, saknar mujtahidoun, måste staten oundvikligen adoptera de lagar som den styr folket med, vare sig det gäller kalifen, provinshövdingarna eller domarna. Detta eftersom det är svårt för provinshövdingarna och domarna att styra med det som Allah har uppenbarat eftersom de inte kan företa sig ijthihad och istället imiterar på ett mycket inkonsekvent och motsägelsefullt sätt. Adoptering ska däremot ske efter att man har undersökt och lärt känna händelsen och bevisen. Därutöver, leder låtandet av provinshövdingar och domare döma enligt det som de vet, till inkonsekventa och motsägelsefulla regler i en och samma stat, nej, till och med i en och samma stad. Det kanske också leder till att man tillämpar annat än vad Allah har uppenbarat. Därför är det nödvändigt för den islamiska staten, så situationen av den rådande okunnigheten om Islam är som den är idag, att adoptera specifika regler. Denna adoptering ska gälla mellanhavanden och straff, inte i trossatser eller andaktshandlingar. Denna adoptering ska också vara allmän och omfatta alla regler, så att statsangelägenheterna ska vara konsekventa, och så att muslimernas angelägenheter sköts enligt Allahs regler. Dock ska staten när den adopterar lagar och utarbetar grundlagen och lagarna, endast efterleva de islamiska reglerna och förkasta andra; den ska inte ens undersöka några andra överhuvudtaget. Inga icke-islamiska regler får alltså tas, vare sig dessa står i överensstämmelse med eller strid mot Islam! Så den adopterar exempelvis inte förstatligandet, men fastställer regler om allmänt ägande. Staten måste därför efterleva de islamiska reglerna beträffande allt som rör tanken och metoden. De lagar och system som rör annat än tanken och metoden, och som inte uttrycker en viss livssyn, t. ex administrativa lagar, verksamdelning o.d., betraktas som medel och tillvägagångssätt, och övertas i likhet med vetenskaper, industrier och konster av staten och ordnar sina angelägenheter med hjälp av dem, som Umar gjorde när han införde registren, något som han övertog från perserna. Dessa administrativa och tekniska saker ingår inte i grundlagen eller de islamiska lagarna, och inkluderas därför inte

i grundlagen. När staten adopterar vilken regel som helst måste den adopteras utifrån styrkan i den islamiska bevisföringen, tillsammans med den korrekta förståelsen av det befintliga problemet. Staten måste följaktligen studera problemet först för att förstå det, eftersom förståelsen av problemet är mycket nödvändig, sedan förstå den islamiska regel som är tillämplig på detta problem, sedan följer att undersöka beviset för den islamiska regeln och adopterar därpå denna regel utifrån styrkan i beviset. Dessa islamiska regler ska tas antingen från en mujtahids åsikt efter att ha tagit del av bevisföringen och man hyser tillit till styrkan i den, eller från Koranen och Sunnah, enhällighet eller analogi, men genom en islamisk ijtihad, även om det är en partiell ijtihad, nämligen ”fråge-ijtihad” (ijtihad mas’ala). Om staten vill adoptera förbudet mot gods försäkring exempelvis, måste den först studera vad gods försäkring är för att veta den, och sedan undersöka tillvägagångssätten för ägandet. Därefter tillämpar den Allahs regel om ägande på försäkring och adopterar den islamiska regeln där. Grundlagen och lagarna likaså måste därför ha en inledning som klargör den rättsskola ur vilken varje paragraf är hämtad och dess bevis, eller förklarar det bevis ur vilket paragrafen är härledd, om härledningen har skett genom korrekt ijtihad, så att muslimerna vet att de lagar som staten har adopterat, i både grundlagen och lagarna, är islamiska regler, härledda genom korrekt ijtihad. Eftersom muslimerna inte kan förpliktas lyda staten beträffande det som den styr med, om det inte är islamisk regel som staten har adopterat. På denna grundval adopterar staten islamiska regler som blir till grundlag och lagar, för att med dessa styra de människor som har dess medborgarskap.

Som exempel presenterar vi för muslimerna ett utkast till grundlagen för den islamiska staten i den islamiska världen, så att muslimerna undersöker det när de arbetar för att etablera den islamiska staten så att den bär det islamiska kallet till världen. Det ska observeras att denna grundlag inte är begränsad till ett specifikt land, utan är till för den islamiska staten i den islamiska världen, utan att begränsas till något territorium eller land över-

huvudtaget.

Utkast till grundlagen

Allmänna lagar

1. Den islamiska livsåskådningen är statens grund, så att inget i dess struktur, dess apparat, tillvarsställandet av den eller annat som är relaterat till den, förekomma utan att ha den islamiska livsåskådningen som grund. Den islamiska livsåskådningen är likaså grundlagens och de islamrättsliga lagarnas grund, på så sätt att man inte tillåter förekomsten av något relaterat till dessa om det inte härrör från den islamiska livsåskådningen.
2. Dar-ul-Islam (Islams boning) är de landområden där Islams lagar tillämpas och vars säkerhet annat än Islam ansvarar för. Dar-ul-Kufr (Kufrs boning) är de landområden som tillämpar kufr-system eller vars säkerhet ansvarar annat än Islam för.
3. Kalifen adopterar vissa islamrättsliga lagar, och dessa blir således grundlag och lagar. När han adopterar en islamrättslig regel, är denna regel den enda, obligatoriskt tillämpliga regeln. Den träder på så vis i kraft och måste efterlevas av varje medborgare, både offentligt och privat.
4. Kalifen adopterar ingen specifik islamrättslig regel i andaktsfrågorna, förutom zakat och jihad. Han adopterar inte heller någon tanke angående den islamiska livsåskådningen.
5. Alla som har det islamiska medborgarskapet åtnjuter sina islamrättsliga rättigheter och skyldigheter.
6. Staten får inte diskriminera sina medborgare i styrningen, rättsväsendet, tillvaratagandet av angelägenheter eller liknande, utan ska behandla alla på samma sätt oavsett ras, religion, hudfärg, osv.
7. Staten implementerar islamisk lag över alla som har det islamiska medborgarskapet, såväl muslimer som icke-muslimer, på följande sätt:

- (a) Alla Islams lagar implementeras över muslimerna undantagslöst.
 - (b) Icke-muslimerna tillåts utöva sin tro och sin dyrkan inom det allmänna systemet.
 - (c) Apostasistraffet ska utföras på de som har avfallit från Islam om det var de själva som avföll. Är de däremot barn till avfällingar och har fötts som icke-muslimer, behandlas de efter sin grupp, antingen som polyteister eller Bokens folk.
 - (d) Icke-muslimer behandlas angående mat och kläder enligt deras religioner inom ramen för vad islamrättsliga lagar tillåter.
 - (e) Äktenskaps- och skilsmäsofrågor avgörs, icke muslimer sinsemellan, enligt dessas respektive tro, och mellan icke- muslimerna och muslimerna enligt Islams lagar.
 - (f) Staten implementerar resten av de islamrättsliga reglerna och resten av den islamiska rätten såsom mellanhavanden, straff, bevisning och de olika systemen av styrning, ekonomi osv. över alla. Implementeringen ska omfatta såväl muslimer som icke-muslimer, samt alla fördragsanslutna individer, asylsökande och alla som lever under Islams auktoritet, på samma sätt som alla medborgare. Ambassadörer, konsulter och liknande är undantagna, för dessa åtnjuter diplomatisk immunitet.
8. Endast det arabiska språket är Islams språk och det enda officiella språket som används av staten.
 9. Ijtihad är en kollektiv plikt, och varje muslim har rätt till ijtihad om alla krav är uppfyllda.
 10. Alla muslimer bär ansvaret för Islam; det finns alltså inget prästerskap i Islam. Staten ska förbjuda allt som ger intryck av det fenomenet bland muslimerna.
 11. Att bära det islamiska kallet är statens primära uppgift.
 12. Enbart Koranen, Sunnah, sahabas enhällighet och analogi-

bildning är de legitima bevisen för de islamrättsliga reglerna.

13. Utgångspunkten är att man är oskyldig. Ingen straffas annat än efter en dom avkunnad av en domstol. Ingen får överhuvudtaget torteras, och den som befins skyldig till det ska straffas.
14. Utgångspunkten beträffande handlingar är att man ska binda sig till den islamrättsliga regeln; ingen handling får företas innan man har kommit till kännedom om dess islamrättsliga regel. Utgångspunkten beträffande materiella saker är att dessa är tillåtna så länge bevis om förbud inte har framlagts.
15. Medel till det förbjudna är förbjudna, om det hålls för sannolikt att de leder till det förbjudna. Om de däremot befaras leda till det förbjudna, är de inte förbjudna.

Styrelsesystemet

16. Styrelsesystemet är ett enhetstyre, inte federalt styre.
17. Styret är centraliserat och administrationen är decentraliserad.
18. Styresämbetena är fyra: kalifen, den delegerade assistenten, provinshövdingen, delprovinshövdingen och likvärdigt ämbete. Andra tjänster betraktas inte som styresämbeten, utan anställningar.
19. För att få inneha ett styresämbete eller ett ämbete betraktat som styresämbete måste innehavaren vara man, fri, myndig, förstärkt, rättskaffens, kompetent och kapabel. Denna måste vara muslim.
20. Att ställa de styrande till svars av muslimerna är en av muslimernas såväl rättigheter som kollektiva plikter. Icke-muslimska medborgare har rätt att framföra klagomål mot orättvis maktutövning mot dem eller misstillämpning av Islams lagar över dem.
21. Muslimerna har rätt att bilda politiska partier för att ställa de styrande till svars eller för att komma till makten genom

ummah, förutsatt att dessa partiers grund är den islamiska livsåskådningen och att de lagar de adopterar är islamrättsliga. Att bilda parti kräver inget tillstånd. Det är däremot förbjudet att bilda parti på annan grund än Islam.

22. Styrelsesystemet bygger på fyra grunder:
- (a) Suveräniteten tillhör den islamiska juridiken, inte folket.
 - (b) Makten tillhör ummah.
 - (c) Att installera en kalif är muslimernas skyldighet.
 - (d) Endast kalifen har rätt att adoptera islamrättsliga regler. Det är han som därigenom antar grundlagen och de andra lagarna.
23. Staten bygger på 13 institutioner:
- (a) Kalifen (statsöverhuvudet)
 - (b) Assistenterna (de delegerade vezirerna)
 - (c) De verkställande vezirerna
 - (d) Provinshövdingarna
 - (e) Jihads ledare
 - (f) Inre säkerhet
 - (g) Utrikes(frågorna)
 - (h) Industri
 - (i) Domarväsendet
 - (j) Statsverken (den administrativa strukturen)
 - (k) Statskassan
 - (l) Massmedia
 - (m) Ummah-rådet (rådgivning och tillsvarsställande)

Kalifen

24. Kalifen är den som representerar ummah beträffande maktutövandet och implementeringen av shari'ah.
25. Kalifatet är ett avtal grundat på ömsesidigt samtycke och valfrihet. Ingen får tvingas till att acceptera det, och ingen får heller tvingas till att välja den som övertar det.
26. Varje myndig, förståndsrustad muslim, man eller kvinna, har rätt att välja och svära trohetsed mot statsöverhuvudet.

- Ingen icke-muslim har rätt till det.
27. När avtalet om kalifatet är ingånget till en persons förmån genom att trohetseden har svurits av de vars trohetsed är förpliktande, är de resterandes trohetsed en lydningens trohetsed, inte en förpliktande trohetsed. Alla som uppvisar tecken på (vilja till) uppror och söndring av muslimernas led ska tvingas till det.
 28. Ingen kan bli kalif om muslimerna inte utnämner honom. Ingen kan heller ha kalifens befogenheter om inte det har avtalats till denna på ett islamiskt godkänt sätt, i likhet med alla andra avtal i Islam.
 29. Makten, i den region eller det landområde som svär kalifen den förpliktande trohetseden, måste vara självständig och uteslutande ligga i muslimernas händer, helt oberoende av vilken icke-islamisk stat som helst. Samtidigt ska muslimernas interna och externa säkerhet där, vara Islams och inte kufrens säkerhet. Enbart lydningens trohetsed från de andra landområdena förutsätter inte detsamma.
 30. Den som ska sväras trohetsed behöver endast uppfylla valbarhetsvillkoren, även om han inte uppfyller de meriterande villkoren, eftersom det väsentliga är valbarhetsvillkoren.
 31. För att en blivande kalif ska tillsättas måste denne vara man, muslim, fri, myndig, förståndsrustad, rättskaffens, kompetent och kapabel.
 32. Skulle kalifatposten stå vakant efter kalifens död, avgång eller avsättandet av honom, måste en kalif installeras inom loppet av tre dagar och tre nätter från vakansens datum.
 33. En tillfällig ledare utnämns för att ta hand om muslimernas angelägenheter och genomföra processen för installationen av den nye kalifen efter vakansen på följande sätt:
 - (a) Den tidigare kalifen har rätt att, när han känner att hans tid är inne eller om han har bestämt sig för att avgå, utnämna en tillfällig ledare.
 - (b) Om kalifen dör eller avgår innan en tillfällig ledare har utnämnts, eller om kalifatet blir vakant av annan an-

ledning än döden eller avgången, utnämns den äldsta assistenten som tillfällig ledare. Vill han kandidera för posten, ska den näst äldsta assistenten utnämnas som tillfällig ledare.

- (c) Vill alla assistenterna kandidera, ska den äldsta verkställande veziren utnämnas som tillfällig ledare. Vill han kandidera ska den näst äldsta utnämnas som tillfällig ledare.
 - (d) Vill alla verkställande vezirer kandidera, ska uteslutande den yngsta verkställande veziren utnämnas som tillfällig ledare.
 - (e) Den tillfälliga ledaren ska göra sitt yttersta för att slutföra processen för installationen av den nye kalifen inom tre dagar. Dessa får inte förlängas annan än vid extraordinär anledning som godkänns av Statsdomstolen.
34. Metoden för att installera kalifen är trohetseden. Den konkreta processen för att installera och svära honom trohetseden är däremot:
- (a) Statsdomstolen tillkännager att kalifatposten är vakant.
 - (b) Den tillfällige ledaren tar över sina uppgifter och öppnar omedelbart för kandidatur.
 - (c) Statsdomstolen godkänner ansökningarna av de kandidater som uppfyller valbarhetsvillkoren och avslår de andra ansökningarna.
 - (d) De kandidater vars ansökningar har godkänts av Statsdomstolen, ska gallras av Majlis al-ummah i två omgångar genom röstmajoritet; sex kandidater ska väljas i den första omgången, och två i den andra.
 - (e) De två kandidaterna offentliggörs för muslimerna att välja bland.
 - (f) Valresultatet offentliggörs så muslimerna vet vem som har fått flest röster.
 - (g) Muslimerna skyndar sig till att svära trohetseden gemente

- mot den som har fått flest röster och blivit kalif om att tillämpa Koranen och Sunnah.
- (h) När man har svurit honom trohetseden omnämns offentligt den person som har blivit kalif så att hela ummah nås av den nyheten. Hans namn och att han uppfyller de nödvändiga krav som kvalificerar honom som kalif ska också nämnas.
 - (i) När den nye kalifen har installerats, upphör den tillfällige ledarens mandat.
35. Ummah är den som intallerar kalifen men den har inte rätten att avsätta honom när han har svurits trohetsed på islamiskt sätt.
36. Kalifen innehar följande befogenheter:
- (a) Han adopterar de islamrättsliga regler som är nödvändiga för att ta hand om ummahs angelägenheter, genom korrekt härledning från Koranen och Sunnah. De reglerna blir då lagar som måste lydats och inte får avvika från.
 - (b) Han ansvarar för statens både inrikes- och utrikespolitik. Han för befälet över armén, och har rätt att förklara krig samt ingå fred, vapenvila och alla andra fördrag.
 - (c) Han har rätt att godkänna eller avslå utländska ambassadörer, och att tillsätta och avsätta muslimska ambassadörer.
 - (d) Han utnämner och avsätter assistenter och provinshövdingar. Alla de är ansvariga inför honom, samtidigt som de är ansvariga inför Ummah-rådet.
 - (e) Han utnämner och avsätter överdomaren och andra domare, förutom statsdomaren när han prövar ett mål som rör kalifen, hans assistenter eller överdomaren. Kalifen är den som utnämner och avsätter verksdirektörer och arméns befälhavare och brigadchefer. Alla de är ansvariga inför honom, inte inför Ummah-rådet.
 - (f) Han adopterar de islamrättsliga regler som ligger till

grund för beräkningen av statsbudgeten. Han bestämmer budgetens olika delar och de belopp som varje post ska få, vare sig det rör inkomster eller utgifter.

37. Kalifen är bunden i sin adoptering till de islamrättsliga reglerna, och är därmed förbjuden att adoptera en regel som inte har härletts ur de islamrättsliga bevisen på ett korrekt sätt. Han är likaså bunden till de lagar som han har adopterat samt det härledningssätt som han har adopterat. Han får därmed inte adoptera en lag härledd på ett sätt som avviker från det som han har adopterat eller beordra till något som står i strid med de lagar som han har adopterat.
38. Kalifen har oinskränkta befogenheter angående att, enligt sin mening och ijtihad, ta hand om medborgarnas angelägenheter. Han får adoptera det tillåtna det som han behöver för att förvalta statsangelägenheterna och ta hand om medborgarnas angelägenheter, men får inte avvika från någon islamrättslig regel pga. intresse; han får t.ex. inte förbjuda familjer att skaffa sig flera barn med hänvisning till matbrist; prissätta varor och tjänster för att förhindra utnyttjande; utnämna en otrogen eller en kvinna till styresman med hänvisning till att ta hand om angelägenheterna eller intresse eller annat som strider emot de islamrättsliga reglerna. Han får sålunda inte förbjuda det tillåtna eller tillåta det förbjudna.
39. Kalifämbetet saknar tidsbegränsning. Så länge kalifen upprätthåller den islamiska juridiken och tillämpar dess regler samt kan uppfylla sitt statsuppdrag, förblir han kalif, så länge hans situation inte förändras i sådan grad att han inte längre kan vara som kalif. Skulle hans situation förändras i sådan grad, måste han avsättas med omedelbar verkan.
40. Det som förändrar en kalifs situation så denne frånträder kalifatet är tre saker:
 - (a) När något av kalifatets valbarhetsvillkor upphör, t.ex. att kalifen avfaller från Islam, begår förbjudna handlingar offentligt, mister sitt förstånd eller liknande. An-

ledningen är att dessa villkor är nödvändiga för tillträdet och kontinuiteten.

- (b) Kalifen förmår inte längre, av vilken anledning som helst, fullgöra sitt statsuppdrag.
 - (c) Maktlöshet som drabbar kalifen till den graden att denne inte förmår tillvarata muslimernas intressen enligt sin mening i ljuset av den islamiska juridiken. Hamnar han under någons makt till den graden att han inte kan tillvarata medborgarnas intressen på egen hand enligt den islamiska juridikens regler, betraktas han därmed som potentiellt oförmögen att fullfölja sitt statsuppdrag. Därmed är han inte längre kalif. Detta är tänkbart i två situationer:
 - i. Det första fallet: kalifen hamnar i våldet av någon eller några av sina närmaste så dessa lyckas tillskansa sig ett enväldigt maktutövande. Finns hopp om att han lösgör sig från detta våld, ges han en tidsfrist. Går tidsfristen ut utan att situationen har förändrats, avsätts han. Finns inget hopp om att han lösgör sig från detta våld, avsätts han med omedelbar verkan.
 - ii. Det andra fallet: kalifen tillfångatas av en övermäktig fiende, genom att han antingen tillfångatas eller hamnar i sin fiendes våld. I detta fall ska man undersöka om hans frihet är möjlig inom en snar framtid, ges han tidsfrist till dess allt hopp är utslocknat. När allt hopp är ute avsätts han. Är hans frihet osannolik, avsätts han med omedelbar verkan.
41. Endast statsdomstolen avgör om kalifens tillstånd har förändrats till den graden att han har frånträtt kalifatet eller inte. Enbart den har befogenheten att avsätta eller varna honom.

Assistenterna

42. Kalifen utnämner en eller flera delegerade assistenter som axlar styrets ansvar. Denne bemyndigas av kalifen att förvalta angelägenheter enligt sin mening och att genomföra dessa enligt sin ijtihad. När kalifen avlider upphör assistenternas mandat och fortsätter endast under den tillfällige ledarens ledning.
43. En delegerad assistent måste uppfylla de krav som kalifen måste uppfylla; assistenten måste nämligen vara man, fri, muslim, myndig, förståndsrustad, rättskaffens, kompetent och kapabel att utföra de uppgifter som åläggs honom.
44. Det fordras för delegerade assistenten att hans utnämning ska kännetecknas av generalitet och ställföreträderskap. Därför måste kalifen säga: "Jag har utnämnt dig till min ställföreträdare i de frågor som har ålagts mig", eller andra likvärdiga meningar som omfattar generalitet och ställföreträderskap. Denna utnämning hjälper kalifen att skicka assistenterna till vissa platser eller förflytta dem till andra platser och uppgifter, på det sätt som förutsätts för att hjälpa kalifen och utan att behöva utnämna dem på nytt. Deras ursprungliga utnämning omfattar allt detta.
45. Den delegerade assistenten måste delge kalifen om den förvaltning som han har utfört och det maktutövande och den utnämning som han har genomfört, så han inte blir i sina befogenheter en ny kalif. Mot bakgrund av det ska han rapportera till kalifen och genomföra det som han beordras genomföra.
46. Kalifen måste ta del av sin delegerade assistents arbete och förvaltning av angelägenheterna för att godkänna det riktiga och korrigera det oriktiga, eftersom förvaltningen av ummahs angelägenheter är kalifens ansvar och ska följa hans ijtihad.
47. Om den delegerade assistenten utarbetar något och får kalifens godkännande, ska han genomföra det såsom det har godkänts av kalifen, varken mer eller mindre. Skulle kalifen

i efterhand motsätta sig vad assistenten har utfört, kan det röra sig om ett beslut genomfört på det sätt det ska eller pengar använda till rätt ändamål, och då är assistentens åsikt den giltiga, eftersom hans åsikt ursprungligen är kalifens och kalifen har inte rätt att ångra de beslut som han har genomfört eller de pengar som han har använt. Fallet kan å andra sidan handla om något annat. Om assistenten har t.ex. utnämnt provinshövding eller skickat iväg armé, har kalifen då rätt att motsätta sig assistenten, och kalifens åsikt ska genomföras, medan assistentens upphävs. Detta för att kalifen har rätt att i efterhand ändra sådana handlingar som han själv har utfört och följaktligen ändra de som är utförda av hans assistent.

48. Den delegerade assistentens arbetsfält begränsas inte till ett enskilt verk inom det administrativa organet. Hans översyn ska däremot vara generell, eftersom de som arbetar med administrativa arbetsuppgifter är anställda och inte styresmän. Den delegerade assistenten är styresman och ska inte ha en specifik utnämning då hans mandat är generellt.

Den verkställande assistenten (veziren)

49. Kalifen utnämner en assistent för verkställning. Hans arbete är administrativt, och inte styresmässigt. Hans verk är ett organ för att verkställa kalifens befallningar till inrikes- och utrikesmyndigheterna och för att underrätta honom om vad dessa rapporterar. Verket är alltså en förmedlare mellan kalifen och alla andra, samt rapporterar åt och till honom det följande:
- (a) Relationer med medborgarna.
 - (b) Internationella relationer.
 - (c) Armén eller soldaterna.
 - (d) Andra verk inom staten än armén.
50. Den verkställande assistenten ska vara en muslimsk man, eftersom han tillhör kalifens närmaste krets.
51. Den verkställande assistenten ska i likhet med den delegerade

rade assistenten vara i direkt kontakt med kalifen. Han är en assistent i förvaltningen, inte i styrningen.

Provinshövdingarna

52. De landområden som staten styr delas in i enheter; var och en kallas provins. Varje provins delas in i mindre enheter, (där) var och en kallas delprovins. Den styrande över en provins kallas provinshövding (wali eller amir), medan delprovinsens styrande kallas delprovinshövding ('amil eller hakim).
53. Statshövdingar utnämns av kalifen. Delprovinshövdingar utnämns av kalifen och provinshövdingarna om dessa får denna befogenhet. Provinshövdingar och delprovinshövdingar måste uppfylla samma villkor som assistenterna; de ska vara män, fria, muslimer, myndiga, förstärkta och rättsskaffens, samt kompetenta och kapabla att utföra de uppgifter som anförtros dem. De ska väljas bland de gudsmäktiga och starka.
54. Provinshövdingens mandat ger honom, på kalifens vägnar, befogenheten att styra och att utöva tillsyn över de olika verkens arbete i sin provins. Hans mandat omfattar alla befogenheterna förutom finanserna, domstolsväsendet och armén. Han styr således invånarna i sin provins och handlägger i allt som hör till den. Polisen står, verkställighetsmässigt och inte organisatoriskt, under hans ledning.
55. Provinshövdingen är inte skyldig att rapportera till kalifen vad han har utfört under sitt mandats ansvar, annat än om han så vill. Skulle något nytt och oförutsett uppkomma, avvaktar han till dess kalifen har underrättats. Därefter ska han utföra vad han beordras till. Fruktar han att skada uppkommer till följd av dröjsmålet, genomför han åtgärden och underrättar, obligatoriskt, kalifen om åtgärden samt varför han inte hade rapporterat innan han genomförde åtgärden.
56. Invånarna i varje provins ska välja ett råd med provinshövdingen som ordförande. Detta råd ska ha befogenheten att

ytra sig i administrativa angelägenheter och inte i styrningsangelägenheter. Detta i två syften:

- (a) Att presentera nödvändig information till provinshövdingen om provinsens och dess behov, samt ytra sig om det.
- (b) Att uttrycka uppskattning av eller missnöje med provinshövdingens styrning av dem.

Rådets åsikt är inte förpliktande på den första punkten. Dess åsikt är däremot förpliktande på den andra punkten och provinshövdingen ska avsättas om rådet uttrycker missnöje med honom.

- 57. En provinshövdingens mandat bör inte bli alltför långt. Han ska befrias från sitt mandat när hans inflytande i provinsen blir alltför stort eller människornas tycke för honom börjar ta överdrivna proportioner.
- 58. En provinshövding flyttas inte från provins till provins, eftersom hans ämbete är geografiskt avgränsat. Han befrias från sitt ämbete för att kunna installeras som provinshövding någon annanstans.
- 59. Provinshövdingen avsätts när kalifen finner det lämpligt, om Ummah-rådet visar sitt missnöje med honom, eller om rådet i hans provins uttrycker sitt missnöje med honom. Han avsätts av kalifen.
- 60. Kalifen ska hålla sig underrättad om provinshövdingarnas arbete och utöva sträng tillsyn över dem. Han ska också utnämna åt sig representanter för att granska deras förehavanden och inspektera dem. Då och då ska han kalla dem alla eller delar av dem, samt vara lyhörd för medborgarnas klagomål mot dem.

Amir-ul-jihad: Militärverket – armén

- 61. Militärverket har hand om alla angelägenheter relaterade till de militära styrkorna, såsom armén, poliskåren, utrustning, uppdrag, ammunition, osv., samt militärhögskolor, militära delegationer, all nödvändig islamisk kultur, allmän

- armékultur och allt som rör krig och förberedelserna för det. Chefen för detta verk benämns Amir-ul-jihad.
62. Jihad är varje muslims plikt och värnplikten är obligatorisk. Varje muslimsk man som har fyllt femton år är förpliktad att göra värnplikt i förberedelse på jihad. Anslutningen till armén är däremot en kollektiv plikt.
 63. Soldaterna i armén är antingen reservisterna, som är alla vapenföra muslimer, eller de permanenta styrkorna, som får sina löneanslag fastställda i statsbudgeten i likhet med andra anställda.
 64. Armén ska ha arméflagga (liwa') och brigadflagga (rayah). Kalifen är den som ger arméflagga till den som han utser som arméchef, medan brigadflagga kan ges av brigadgeneralerna.
 65. Kalifen är arméns överbefälhavare, den som utnämner arméstabschefen och den som utnämner brigadgeneralerna och regementscheferna. Innehavare av resten av arméns gradbeteckningar utses av regementscheferna och brigadgeneralerna. Att utnämna en person till arméstaben ska ske enligt dennas militära bildning. Utnämningen sker av arméstabschefen.
 66. Hela armén är en enda armé och placeras i bestämda förläggningar. En del ska placeras i olika provinser, en annan del i strategiska områden, medan andra ska vara permanent mobila förband och ska fungera som insatsstyrkor. Dessa förläggningars organisation ska bestå av flera regementen, där varje regemente ska benämnas armé och numreras, t.ex. den första eller tredje armén, eller uppkallas efter en av provinserna eller delprovinserna.
 67. Armén måste garanteras hög militärutbildning av högsta rang, och dess intellektuella nivå ska höjas i möjligaste mån. Varje person i armén ska kultiveras med islamisk kultur i mån som gör medvetenhet om Islam tillgänglig för honom, om än i generella drag.

68. I varje regemente måste ett tillräckligt antal av stabsmedlemmar som har mycket hög militär kunskap och erfarenhet av planering och styrning av slag finnas. Deras antal ska generellt sett ökas i armén i görligaste mån.
69. Armén måste förfoga över de vapen, de utrustningar, det materiel, de tillbehör och de uppdrag som möjliggör dess fullföljande av sin uppgift som en islamisk armé.

Inre säkerhet

70. Verket för inre säkerhet handlägger allt som rör säkerhet, förhindrar allt som hotar inrikes säkerhet, upprätthåller säkerhet i landet genom polisen. Det vänder sig inte till armén annat än på kalifens order. Chefen för detta verk benämns Direktören för inre säkerhet. Verket har kontor i provinserna som benämns Avdelningarna för inre säkerhet. Varje chef i de olika provinserna benämns Polischefen.
71. Polisen består av två delar: armépolisen, som sorterar under Amir-ul-Jihad, dvs. Militärverket, och polisen som är styresmännen till handa för att upprätthålla säkerheten och sorterar under Verket för inre säkerhet. De två delarna ska utbildas särskilt med speciell kultur som möjliggör att de fullföljer sina uppgifter väl.
72. De största hoten mot inrikes säkerheten, som Verket för inre säkerhet ansvarar för, är apostasi, uppror mot staten (baghi), röveri (hirabah), att med vapen komma över människors egendomar, att begå brott mot människors liv eller heder, och att handskas med de tvivelaktiga som befaras spionera för faktiskt stridande otrognas räkning.

Verket för yttre angelägenheter

73. Verket för yttre angelägenheter har hand om alla utrikesangelägenheter rörande statens relation till främmande stater, oavsett karaktären av dessa angelägenheter är politisk, ekonomisk, industriell, jordbruksmässig eller handelsmässig; eller post, telekommunikation, osv.

Industriverket

74. Industriverket är det verk som ansvarar för alla angelägenheter relaterade till industri, vare sig tung industri som motor-, maskin-, fordonskaross-, ämnes- och elektronikindustri, eller lätt. Det gäller oavsett fabriker klassas som allmänt ägda eller sådana som ingår i det individuella ägandet, men är relevanta för militärindustrin. Alla fabriker oavsett slag ska ha den militära politiken som grund.

Domstolsväsendet

75. Att avkunna en dom är att meddela en regel på ett bindande sätt, och är något som avgör tvistefrågor mellan människor, förhindrar skada på det allmännas rätt eller upphäver tvister mellan människor och någon i styrningsapparaten, oavsett om det är styresmän eller statsanställda, kalifen eller någon under honom.
76. Kalifen utnämner en domare över domarna (den högste domaren) av de myndiga, fria, muslimska, förståndsrustade och rättskaffens männen bland juristerna. Får han av kalifen befogenheten att utnämna och avsätta statsdomaren, och således befogenheten att pröva mål i statsdomstolen, måste han vara mujtahid. Hans befogenheter omfattar att utnämna, tillrättavisa och avsätta domare inom ramarna för förvaltningsregelverken. Resten av domstolsanställda är däremot knutna till direktören för det verk som har hand om domstolsangelägenheterna.
77. Det finns tre sorters domare: domaren som avkunnar domar i tvistefrågor mellan människor i förehavanden och straff, muhtasib som dömer i överträdelse som rör det allmännas rätt, och statsdomaren som avgör tvister mellan människor-na och staten.
78. Domaren måste vara muslim, fri, myndig, förståndsrustad, rättskaffens, juridiskt kunnig och väl bevandrad i tillämpningen av lagarna på verkligheten. För statsdomaren krävs dessutom att vara av manligt kön och mujtahid.

79. Domaren, muhtasib och statsdomaren får ha en generell utnämning för att döma i alla slags tvister över hela staten, eller en avgränsad utnämning till ett visst område eller vissa sorters mål.
80. Domstolen får inte bestå av fler än en domare med befogenhet att avkunna domar. Det är emellertid tillåtet att han assisteras av en eller flera andra domare, men inte för att avkunna domar, utan endast för rådgivning. Deras åsikt är inte bindande för domaren.
81. Domaren får inte döma annat än vid en rättegångsförhandling. Bevisning och ed är inte giltiga om de framförs utanför den.
82. Det är tillåtet att domstolens rättskipningsområde varierar med hänsyn till måltypen, så en del domare tilldelas vissa mål till en viss grad, medan andra mål tilldelas andra domstolar.
83. Hovrätt och appellationsdomstolar får inte förekomma, då domavkunnandet, som ett avgörande i ett mål, är av en enda grad. När domaren väl avkunnat domen träder den i kraft, och kan inte ogiltigförklaras genom en annan domares domslut, annat än då det visar sig att den förra domaren har tillämpat annat än Islam, har avvikit från en definitiv text i Koranen, Sunnah eller Sahabas enhällighet eller har avkunnat en dom som gäller för ett annat mål.
84. Muhtasib är den domare som prövar alla mål som faller under det allmännas rätt och som saknar målsägare, förutsatt att målet inte faller under hudud och brott.
85. Muhtasib har rätt att avkunna dom beträffande överträdelserna så fort det kommer till hans kännedom, utan rättegångsförhandling. Han ska ha till sitt förfogande ett antal poliser som utför hans order och omedelbart verkställer hans dom.
86. Muhtasib har rätt att välja ställföreträdare som uppfyller kraven för muhtasib-tjänsten, och som skickas ut till olika områden. De har befogenheten att utföra muhtasib-arbetsuppgifterna inom de måltyper som har anförtratts

- dem i den region eller det område som har valts åt dem.
87. Statsdomaren är den domare som utses för att upphäva orättvisor begångna av staten mot varje person som lever under dess auktoritet, vare sig personen är en av dess medborgare eller inte, och oavsett om denna orättvisa är begången av kalifen eller någon under honom bland styresmännen eller statsanställda.
 88. Statsdomare utses av kalifen eller av den högste domaren. Kalifen och den högste domaren, om kalifen bemyndigar honom till det, ansvarar för tillsvarsställandet, tillrättavisningen och avsättningen av honom. Statsdomaren får dock inte avsättas under pågående mål mot kalifen, den delegerade assistenten eller den ovannämnde högste domaren. Statsdomstolen har rätt att avsätta honom i sådana fall.
 89. Statsdomarposten är inte begränsad till en eller flera personer, utan statsöverhuvudet får utse så många statsdomare som det behövs för att undanröja orättvisor. Vid prövningen av mål har endast en domare befogenheten att avkunna domen. Han får emellertid assisteras av ett antal statsdomare vid prövningen. Dessas befogenhet sträcker sig enbart till rådgivning, och den är inte bindande för honom.
 90. Statsdomstolen har rätt att avsätta vilken styresman eller statsanställd som helst samt avsätta kalifen, om undanröjandet av orättvisan förutsätter det.
 91. Statsdomstolen har befogenheten att pröva vilken orättvisa som helst, vare sig den rör personer i statens institutioner; kalifens avvikelser från den islamiska rättens regler; innebörden av en lagtext i grundlagen, lagarna eller resten av de islamrättsliga reglerna inom statsöverhuvudets adopteringar; eller införandet av skatt eller dylikt.
 92. För statsdomstolen krävs inte rättegångsförhandling, den tilltalades talan eller målsägande, utan har rätt att pröva orättvisan även om ingen lämnar in stämningsansökan om den.
 93. Varje människa har rätt att ge åt vem han så önskar full-

makt i både stämning och försvar: muslim eller icke-muslim, man eller kvinna. Ingen skillnad råder här mellan fullmaktstagaren och fullmaktsgivaren. Fullmaktstagaren får ta emot arvode för sin tjänst, och ska då få sitt arvode av fullmaktsgivaren enligt den ömsesidiga överenskommelsen.

94. Den person som har befogenheter i vilket arbete som helst, vare sig det är privat, t.ex. god man och vårdnadshavare, eller offentligt arbete, t.ex. kalif, styresmän, statsanställda, statsdomare och muhtasib, får inom sina befogenheter anlita en fullmaktstagare som företräder honom i stämning och försvar, såsom god man, vårdnadshavare, statsöverhuvud, styresman, statsanställd, statsdomare eller muhtasib. Detta gäller oavsett om denna är målsägande eller tilltalad.
95. Avtal, förhävanden och domar som slutgiltigt har fullföljts före kalifatets återupprättelse, upphävs inte genom kalifatets domstolsväsen, och prövas inte på nytt om inte det:
 - (a) har en fortsatt verkan som strider emot Islam; det ska i så fall prövas på nytt,
 - (b) rör skada som de förra makthavarna och deras anhängare har vållat Islam och muslimerna; det får kalifen låta pröva på nytt.

Den administrativa apparaten

96. Förvaltningen av statsangelägenheterna och människornas intressen ska utföras av verk, departement och avdelningar, som bygger på att ta sig an statsangelägenheterna och fullborda människornas intressen.
97. Verkens, departementens och avdelningarnas policy grundas på enkelhet i organisationen, skyndsamhet i utförandet av arbetsuppgifterna och kompetens i personalen som har hand om förvaltningen.
98. Alla som är medborgare och uppfyller kompetenskraven, vare sig man eller kvinna, muslim eller icke-muslim, har rätt att utses som direktör för vilket verk, departement eller avdelning som helst, och att anställas där.

99. För varje verk ska en generaldirektör utses och för varje departement och avdelning ska en direktör utses för att styra och vara den direkt ansvariga för det. Dessa direktörer är ansvariga inför den som har hand om den högsta myndigheten över deras verk, departement eller avdelning, angående deras arbete, samt är ansvariga inför provinshövdingarna och delprovinshövdingarna angående efterlevnaden av de islamrättsliga reglerna och de offentliga ordningarna.
100. Direktörerna i de olika verken, departementen och avdelningarna avsätts enbart av anledning angiven i de administrativa ordningarna. De får dock förflyttas från sin tjänst till en annan och får suspenderas från tjänsten. Högsta ledningen på verken, departementen eller avdelningarna ansvarar för utnämningen, förflyttningen, suspenderingen, tillrättavisningen och avskedandet av dem.
101. Anställda som inte är direktörer utses, förflyttas, suspenderas, tillrättavisas och avskedas av de som ansvarar för den högsta ledningen för deras verk, departement eller avdelningar.

Statskassan

102. Statskassan är ett departement som har hand om intäkterna och utgifterna enligt de islamiska reglerna genom indrivning, förvaring och spendering. Chefen för statskassan benämns Statskassechef (khazin bait-ul-mal). Under departementet sorterar avdelningar i de olika provinserna. Varje departementschef benämns Statskasseansvarig (sahib bait-ul-mal).

Massmedia

103. Massmedieinstitutionen är ett departement som utarbetar och verkställer massmediepolicyn för staten i syfte att tjäna och tillvarata Islams och muslimernas intressen; inrikes: genom att bilda ett sammansvetsat och starkt islamiskt samhälle, där det onda utrensas och det goda finslipas; utrikes:

genom att presentera Islam i både freds- och krigstid på ett sätt som illustrerar dess storslagenhet, rättvisa och dess anhängares styrka, samt framhäver de människokonstruerade systemens korrupktion, orättvisa och dess anhängares svaghet.

104. Massmedier som ägs av kalifatets medborgare behöver inte tillstånd, utan endast en anmälan (ilm wa khabar) som skickas in till Massmedieverket, för att meddela det om massmediet som har grundats. Ägaren till och redaktörerna på massmediet är ansvariga för varje journalistiskt material som de publicerar. De ställs till svars för varje brott mot de islamrättsliga reglerna som alla andra medborgare.

Ummah-rådet

105. De personer som representerar muslimernas åsikter och som kalifen vänder sig till utgör Ummah-rådet. De personer som representerar provinsernas befolkning utgör provinsråden. Icke-muslimer får vara ledamöter i Ummah-rådet för att framföra klagomål mot de styrandes orättvisor och miss-tillämpning av Islams regler över dem.
106. Provinsrådets ledamöter väljs genom direkta val i respektive provins. Varje provins får ett specifikt antal platser i proportion till antalet invånare där. Ummah-rådets ledamöter väljs av provinsråden genom direkta val. Ummah-rådets mandat börjar och slutar samtidigt som provinsrådets.
107. Varje person som är medborgare, myndig och förståndsrustad har rätt att vara ledamot i Ummah-rådet, vare sig man eller kvinna, muslim eller icke-muslim. Icke-muslimens ledamotskap är dock begränsat till att framföra klagomål mot de styrandes orättvisor och misstillämpning av Islam.
108. Shura och mashura är att få åsikt i allmänhet. Det är inte bindande i lagstiftning, definiering och intellektuella frågor såsom avslöjande av fakta, samt tekniska och vetenskapliga frågor. Det är bindande när kalifen rådfrågar om praktiska frågor samt handlingar som inte kräver undersökning och

ytterligare begrundan.

109. Shura är en rättighet reserverad uteslutande för muslimer-na. Icke-muslimer har ingen rätt till det. Att uttrycka sin åsikt är en rättighet som åtnjuts likväl av alla medborgare, muslimer som icke-muslimer.
110. I frågor där rådgivningen är bindande gäller majoritetens åsikt, oavsett om den är rätt eller fel. I andra frågor där rådgivningen inte är bindande ska endast rätt åsikter antas, utan hänsyn till majoritet eller minoritet.
111. Ummah-rådet har fem befogenheter:
 - (a)
 - i. Kalifen rådfrågar det och det överlämnar sina råd om handlingar och praktiska frågor relaterade till att sköta medborgarnas inrikespolitiska angelägenheter som inte kräver djup, intellektuell undersökning och ytterligare begrundan, som t.ex. styrnings-, utbildnings-, hälso-, ekonomi-, handels-, industri-, jordbruksfrågor. Rådets åsikt är då bindande.
 - ii. Kalifen får vända sig till och rådfråga Ummah-rådet för att veta dess mening i de intellektuella frågor som kräver djup undersökning och ytterligare begrundan; frågor som kräver erfarenhet och expertis; tekniska och vetenskapliga frågor; samt finans, armé och utrikespolitik. Ummah-rådets åsikt är då inte bindande.
 - (b) Kalifen har rätt att remittera till rådet de regler och lagar som han vill adoptera. De muslimska ledamöterna har då rätt att diskutera och klargöra det rätta eller felaktiga i dem. Är de oense med kalifen om ad-opteringsmetoden följer de islamrättsliga grunder som staten har adopterat, ska tvisten avgöras av statsdomstolen. Dess utslag är bindande.
 - (c) Ummah-rådet har rätt att ställa kalifen till svars för alla arbetsuppgifter som genomförs i staten, vare sig det rör t.ex. inrikes-, utrikes-, finans- eller arméfrågor. Rådets åsikt är bindande i de frågor där majoritetens

åsikt är bindande, och inte bindande i de frågor där majoritetens åsikt är inte bindande.

Är rådet oense med kalifen om legitimiteten av en arbetsuppgift som redan har genomförts, ska legitimiteten avgöras av statsdomstolen. Dess utslag är bindande.

- (d) Ummah-rådet har rätt att uttrycka sitt missnöje med assistenterna, provinshövdingarna och delprovinshövdingarna. Dess åsikt är bindande, och kalifen ska omedelbart avsätta de missnöjesförklarade. Är rådet oense med rådet för den berörda provinsen om nöjdheten eller missnöjet gentemot provinshövdingarna och delprovinshövdingarna, ska provinrådet åsikt prioriteras.
- (e) De muslimska ledamöterna i Ummah-rådet har rätt att avgränsa de kalifikandidater som statsdomstolen betraktar ha uppfyllt valbarhetsvillkoren. Majoritetsåsikten är då bindande, och valet begränsas till de som har avgränsats av rådet.

Det sociala systemet

- 112. Huvudregeln beträffande kvinnan är att hon är mor, hemmafru och en heder att bevara.
- 113. Huvudregeln är att män och kvinnor skiljs åt och inte blandar sig samman annat än för ett behov som islamisk rätt godkänner, och därför godkänner sammanblandningen för, t.ex. valfärd och försäljning.
- 114. Kvinnorna får de rättigheter som männen får, och har de skyldigheter som männen har, med undantag för de specialregler som Islam har gett dem eller männen, bevisade genom shariah-mässiga bevis. Hon har alltså rätt att bedriva handel, jordbruk och industri; ingå avtal och sköta förehavanden; och äga alla sorters egendomar. Hon får vidare förvalta sina pengar, antingen på egen hand eller genom andra, och att ta sig an alla livets angelägenheter på egen

hand.

115. Kvinnor får anställas för statstjänster och domartjänster med undantag för statsdomartjänsten; välja Ummah-rådets ledamöter och vara ledamot i det; och delta när kalifen ska väljas och trohetseden ska sväras mot honom.
116. Kvinnor får inte inneha styrningstjänster. Hon får alltså inte bli kalif, assistent, provinshövding, delprovinshövding eller annan tjänst betraktad som styrningstjänst. Hon får inte heller vara den högste domaren, domare vid statsdomstolen eller arméledare (Amir-ul-jihad).
117. Kvinnor får inte inneha styrningstjänster. Hon får alltså inte bli kalif, assistent, provinshövding, delprovinshövding eller annan tjänst betraktad som styrningstjänst. Hon får inte heller vara den högste domaren, domare vid statsdomstolen eller arméledare (Amir-ul-jihad).
118. Kvinnor får inte vistas ensamma med män utan närvaron av män som de inte får gifta sig med. Kraftigt sminkande och synliggörande av de obligatoriskt täckta kroppsdelarna inför främmande är förbjudet.
119. Män och kvinnor får inte ha arbete som äventyrar moralen eller sprider fördärv i samhället.
120. Äktenskapslivet är ett sinnesrons liv, och det äkta parets samlevnad är en kamratskapets samlevnad. Mannens föreståndarskap över sin hustru är ett omhändertagandets och inte ett styrningens föreståndarskap. Hon är förpliktad att lyda; han att försörja henne enligt det vedertagna för kvinnor i hennes ställning.
121. Mannen och hustrun ska samarbeta i hushållningsuppgifterna till fullo. Mannen ska fullgöra alla arbetsuppgifter som ska avklaras utomhus; hustrun de hushållssysslor som ska avklaras inomhus efter förmåga. Mannen ska skaffa åt sin hustru hembiträden i den utsträckning som krävs för att utföra de sysslor som hon inte klarar av.
122. Vårdnad av minderåriga är kvinnans plikt och rättighet, vare sig hon är muslim eller icke-muslim, så länge de unga

behöver det. När de inte längre behöver vårdnad, uppstår en av två situationer. Är både vårdnadshavaren och den andliga vårdnadshavaren muslimer, får den unga välja med vem den vill bo; mannen eller kvinnan, och oaktat om barnet är pojke eller flicka. Är däremot vårdnadstagaren eller den andliga vårdnadshavaren icke-muslim, har inte barnet valmöjligheten och placeras hos muslimen av dem.

Det ekonomiska systemet

123. Den ekonomiska politiken är att beakta hur ett samhälle ska vara när man blickar mot tillfredsställelsen av behoven. Hur samhället ska vara ska alltså ligga till grund för tillfredsställelsen av behoven.
124. Det ekonomiska problemet fördelningen av tillgångar och nyttigheter bland alla medborgare och att möjliggöra för dem att utnyttja dessa, genom att äga och sträva efter dem.
125. Det fullständiga tillfredsställelsen av alla grundläggande behov hos var och en av medborgarna måste garanteras. Likaså ska varje individ garanteras möjligheten att tillfredsställa sina sekundära behov på högsta möjliga nivå.
126. Tillgångarna tillhör endast Allah, som har låtit människosläktet förvalta dem. Människosläktet har genom detta generella bemyndigande fått äganderätten till dem. Det är Allah som har tillåtit individen att skaffa sig tillgångar, så han har genom denna specifika tillåtelse fått äga dem.
127. Ägandetyperna är tre: privat, allmän och statlig.
128. Privat ägande är en islamrättslig regel kopplad till ett föremåls väsen eller nyttighet och som innebär att den person till vilken regeln refererar till bemyndigas att utnyttja och få ersättning för saken.
129. Allmänt ägande är Lagstiftarens tillåtelse för gemenskapen att tillsammans utnyttja ett föremåls väsen.
130. Pengar vars mottagarhåll bestäms av kalifen på egen hand och genom egen ijtihad är statlig egendom; t.ex. skattepengar, kharaj och jiziah.

131. Privat ägande i form av lösöre och fast egendom är begränsat till de fem legitima sätten:
- (a) arbete,
 - (b) arv,
 - (c) behov av tillgångar för att leva,
 - (d) att staten skänker en del av sina tillgångar till medborgarna, och
 - (e) tillgångar som individer får utan motprestation i form av pengar eller ansträngning
132. Disponerandet av egendomen är villkorat av Lagstiftarens tillåtelse, vare sig det rör sig om spendering eller ökning av egendom. Förbjuden spendering, förbjuden lyx och underlåtenhet att försörja dem som man är försörjningsskyldig, skall förhindras. Likaså aktiebolag, kooperativa föreningar och alla mellanhavanden som strider mot islamisk rätt, exempelvis ränta, oskäligen överpris, monopol, hasardspel och dylikt.
133. Ardh ushriyyah (tioprocentigt beskattade jordbruksmarker) är de marker vars ägare har blivit muslimer samt den arabiska halvön. Ardh kharajyyah (obligatoriskt beskattade jordbruksmarker) är de som har erövrats eller annekterats genom fredsavtal med undantag för den arabiska halvön. Ardh ushriyyahs väsen och nytta ägs av individerna, till skillnad från kharajyyahs väsen som ägs av staten, medan dess nytta ägs av individerna. Alla individer får sinsemellan utbyta ardh ushriyyah och ardh kharajyyahs nytta genom legitima avtal. Dessa marker får även ärvas av deras efterkommande, som alla andra tillgångar.
134. Obrukad ödemark ägs genom brukning eller inhägning. Annan mark kan endast ägas genom de legitima, islamrättsliga sätten, exempelvis arv, köp och förläning.
135. Uthyrning av mark för jordbrukssyfte är förbjudet, vare sig det är kharaj- eller ushriyyah-mark. Arrendering av icke-fruktbärande jordbruksmarker förbjuds. Arrendering av fruktbärande jordbruksmarker är däremot tillåtet under alla om-

ständigheter.

136. Alla markägare ska nyttja sina marker, och de som behöver medel för att möjliggöra detta nyttjande ska också få det. Alla som försummar sin mark för en period längre än tre år och inte nyttjar den, fräntas marken och den överläts på någon annan.
137. Allmän egendom gestaltas i tre saker:
 - (a) Allt som allmännyttigheter inkluderar, t.ex. stadstorg.
 - (b) Outsinliga källor, som oljekällorna exempelvis.
 - (c) Saker vars natur hindrar privatpersoners ägande av dem, exempelvis floder.
138. Fabriker som sådana kategoriseras som privat egendom. Fabriker får dock samma islamiska regel som den produkt den producerar. Är produkten kategoriserad som privat egendom, gäller detsamma för fabriken, t.ex. textilfabriker. Är produkten däremot kategoriserad som allmän egendom, är fabriken också allmänt ägd, t.ex. fabriker för brytning av järnmalm.
139. Staten får inte omvandla privat egendom till allmän, eftersom beteckningen allmän egendom härrör från tillgångens natur och karaktär, inte från statens tycke.
140. Alla medlemmar i ummah får nyttja det som inkluderas i allmän egendom. Staten får inte tillåta någon och hindra andra från att förvärva eller utnyttja allmän egendom.
141. Staten får reservera delar av ödemarkerna och den allmänna egendomen med hänvisning till vilket som helst av medborgarnas intressen.
142. Syfteslöst sparande är förbjudet, även om zakat på det betalas.
143. Staten driver in zakat från muslimerna. Zakat beräknas endast på de tillgångar som islamisk rätt specifikt har bestämt som zakatgrundande, t.ex. pengar, handelsvaror, boscapy och sädesslag. Inget utöver det som islamisk rätt har nämnt ska beräknas zakat för. Zakat drivs in från alla ägare, vare sig tillräkneliga, t.ex. myndiga, förstärkade per-

soner eller icke-tillräkneliga, t.ex. unga och sinnessjuka. Indriven zakat skall registreras under en separat post i statskassan, och får endast betalas ut till de målgrupper som den heliga Koranen har specificerat.

144. Jiziah drivs in från dhimmis. Myndiga män är skyldiga att betala det i den mån de har råd. Kvinnor och barn betalar inte det.
145. Kharaj på kharajiyah-mark beräknas utifrån dess potentiella skörd, medan zakat på ardh ushriyyah ska grundas på faktisk skörd.
146. Skatt som islamisk rätt har tillåtit staten att driva in för att täcka statskassans utgifter ska drivas in från muslimerna, förutsatt att den drivs in på tillgångar som överstiger de vedertagna behov som måste tillgodoses hos ägaren. Hänsyn ska tas till att skatten står i proportion till statens behov.
147. Alla uppgifter som islamisk rätt föreskriver för ummah att utföra, och statskassan saknar pengar för att täcka det, överflyttas plikten till ummah. Staten har då rätt att indriva dem från ummah genom beskattning. Det som ummah inte är förpliktad enligt islamisk shariah, är staten förbjuden att beskatta för. Den får således inte ta ut avgifter för domstolar, verk eller uträttande av något ärende.
148. Statsbudgeten har permanenta källor fastställda av de islamrättsliga reglerna. Budgetens poster, de belopp som inkluderas i varje post och det som dessa belopp avsätts för under varje post ska kalifen avgöra efter egen mening och ijtihad.
149. Statskassans permanenta inkomster är allt krigsbyte, jiziah, kharaj, en femtedel av rikaz (metaller i liten mängd och nedgrävda skatter) och zakat. Dessa inkomster drivs alltid in oavsett behov.
150. Räcker inte statskassans permanenta inkomster för statsutgifterna, är det tillåtet för staten att beskatta muslimerna. Staten är skyldig att driva in skatter enligt följande:
 - (a) Att täcka de obligatoriska utgifterna för statskassan gentemot de otillräckligt bemedlade, de obemedlade,

de nödställda resande och för fullgörandet av jihad-plikten.

- (b) Att täcka de obligatoriska utgifterna för statskassan i form av ersättningar, t.ex. de anställdas och soldaternas löner och styresmännens ersättningar.
- (c) Att täcka de obligatoriska utgifterna för statskassan för att tillvarata intressen eller uppföra kostnadsfria allmännyttigheter, t.ex. vägbyggen, vattenförsörjning, och byggande av moskéer, skolor och sjukhus.
- (d) Att täcka de obligatoriska utgifterna för statskassan i nödfall, som oförutsedda katastrofer som drabbar medborgarna, t.ex. hungersnöd, översvämning eller jordbävning.

151. Pengar som drivs in vid de tullkontor som är utposterade vid jihad-städerna över landet räknas till statskassans inkomster; i likhet med tillgångar förvärvade genom allmänna eller statliga egendomar, de arvingeslösa avlidnas och apostaternas tillgångar.

152. Statskassans utgifter delas in i sex poster:

- (a) De åtta målgrupper angivna som mottagare av zakattillgångar, får pengar från zakat-posten.
- (b) Otillräckligt bemedlade, obemedlade, nödställda resande, jihad-anslutna och skuldsatta får tillgångar från statskassans permanenta inkomstkällor om zakat-posten inte räcker till. Finns inga inkomster, får skuldsatta inget. Otillräckligt bemedlades, obemedlades, nödställda resandes och jihad-anslutnas utgifter täcks dock genom beskattning. Lån tas vid risk för försämring av tillståndet.
- (c) Personer som tjänstgör i staten, t.ex. anställda, soldater och styresmän får sin inkomst från statskassan. Saknar statskassan tillräckliga medel, drivs in skatter för att täcka dessa utgifter. Lån tas vid risk för försämring av tillståndet.
- (d) Utgifterna för de grundläggande verken och allmän-

nyttigheterna, t.ex. vägar, moskéer, sjukhus och skolor, täcker statskassan. Saknar statskassan tillräckliga medel, drivs i sådant fall skatter in för att täcka de utgifterna.

(e) Utgifterna för de sekundära verken och allmännyttigheterna täcker statskassan. Saknar statskassan tillräckliga medel, täcks inte de utgifterna och skjuts istället upp.

(f) Utgifter för oförutsedda katastrofer som jordbävningar och översvämningar täcker statskassan. Saknar statskassan tillräckliga medel, lånar staten omedelbart pengar, och återbetalar dem genom beskattning.

153. Staten garanterar arbetstillfällena för alla medborgare.

154. Anställda hos såväl privatpersoner som företag jämställs med statsanställda i alla rättigheter och skyldigheter. Alla som arbetar mot lön är anställda, oavsett arbets- eller arbetarlaget. Uppstår tvist mellan arbetstagaren och arbetsgivaren om lönen, tillämpas lön för likvärdigt arbete. Uppstår tvist om annat, avgörs fallet med hjälp av anställningsavtalet i ljuset av den islamiska shariahs regler.

155. Lön får grundas på arbetets eller arbetarens nytta, men får inte grundas på dennas kunskap eller akademiska diplom. Det finns inget befordringssystem för de anställda, utan de avlönas med all den lön de har rätt till, vare sig den är arbets- eller arbetargrundad.

156. Staten garanterar försörjningen av den som saknar medel, arbete och förpliktad försörjare, samt de äldre och de funktionshindrade.

157. Staten främjar cirkulationen av tillgångar mellan medborgarna, och motarbetar snedvriden cirkulation till en enskild grupps fördel.

158. Staten underlättar för medborgarna att tillgodose sina sekundära behov, och skapar balans i samhället i proportion till sina tillgångar, efter följande modell:

(a) Den skänker lös eller fast egendom från sina egna till-

- gångar i statskassan, krigsbyte eller dylikt.
- (b) Den förlänar från sina bebyggda eller obebyggda marker dem som inte har tillräckligt med mark. Markägare som inte använder sin mark skänks inte någon. Jordbrukare som saknar medel att bruka sin jord ska få medel för att kunna bedriva jordbruk.
 - (c) Staten återbetalar från zakat, krigsbyten eller dylikt skulder åt de som inte kan betala tillbaka lån.
159. Staten utövar tillsyn över jordbruksfrågor och skördarna enligt kraven i jordbrukspolitiken som förverkligar utnyttjandet av markerna på högsta produktionsnivå.
160. Staten utövar tillsyn över alla industrifrågor undantagslöst, och tar sig direkt an de industrier som är relaterade till det som omfattas av allmän egendom.
161. Utrikeshandel bedöms utifrån handelsmannens medborgarskap, inte varans ursprungsland. Handelsmän som är harbi (dvs. medborgare i krigförande stat) förbjuds bedriva handel hos oss utan särskilt tillstånd för handelsmannen eller varan. Handelsmän som är medborgare i fördragsländer behandlas enligt gällande fördrag mellan oss och dem. Handelsmän som är medborgare i staten förbjuds föra ut ur landet varor som landet behöver eller de varor som kan stärka fienden militärt, industriellt eller ekonomiskt. De förbjuds dock inte föra in vilka tillgångar som de än äger. Undantaget från dessa regler är de stater där faktiskt krig pågår mellan oss och dem, t.ex. "Israel". Sådana stater behandlas enligt de regler som gäller faktiskt stridande stater i alla former av relationer, handelsmässiga eller andra.
162. Alla medborgare har rätt att upprätta vetenskapliga laboratorier rörande alla livets angelägenheter. Staten ska också upprätta sådana laboratorier.
163. Individer förbjuds äga laboratorier som producerar material som individernas ägande av dessa leder till skada för ummah eller staten.
164. Staten tillhandahåller alla sjukvårdstjänster åt alla kost-

- nadsfritt, men hindrar inte anlitan­de av läkare eller försäljning av läkemedel.
165. Utnyttjande och investering av utländskt kapital i statens territorier förbjuds. Tilldelning av privilegier åt utlänningar förbjuds likaså.
 166. Staten ger ut egen valuta som måste vara självständig och inte bunden till annan, utländsk valuta.
 167. Statens valuta är guld och silver, myntade eller inte. Staten får inte ha annan myntfot. Staten får dock ge ut annat än guld och silver, förutsatt att statskassan innehåller motsvarande värde i guld och silver. Den får alltså ge ut pengar i koppar, brons eller som sedlar osv. och förklara det som sin valuta om den har ett exakt motsvarande värde i guld och silver.
 168. Valutaväxling mellan statens och andra staters valutor är tillåten, i likhet med tillåtelsen att växla mellan den egna valutans olika valörer. Valutakursen får variera om valutorna är olika, på villkoret att växlingen sker direkt. Betalningen får alltså inte ske i efterskott. Valutakursen får variera så länge som valutorna är olika. Varje medborgare i staten får köpa den valuta som han vill, såväl i staten som utomlands. Han får också köpa med den utan att behöva söka ett valutatillstånd eller dylikt.
 169. Banker får överhuvudtaget inte öppnas. Endast Centralbanken får finnas. Den får inte befatta sig med ränta, och ska vara ett av Statskassans verk. Den lånar ut pengar enligt den islamiska rättens regler och underlättar finansiella och ekonomiska mellanhanden.

Utbildningspolitiken

170. Den grund som läroplanen bygger på är den islamiska livs­åskådningen. Utbildningsämnen och undervisningsmetoder fastställs på sådant sätt som inte leder till att undervisningen avviker från den grunden.
171. Utbildningspolitiken är att forma islamisk mentalitet och

islamiskt psyke. Denna politik ligger till grund för fastställandet av alla utbildningsämnen.

172. Målsättningen med utbildningen är att skapa den islamiska personligheten samt att rusta människor med vetenskaper och kunskaper relevanta för livets olika aspekter. Undervisningsmetoderna utformas alltså på så sätt att målsättningen förverkligas. Andra metoder som leder till annan målsättning förbjuds.
173. Lektioner i de islamiska kunskaperna och det arabiska språkets kunskaper ska hållas varje vecka i samma utsträckning som resten av vetenskaperna, till både antal och längd.
174. Man måste skilja mellan å ena sidan empiriska vetenskaper och allt som räknas till dem, t.ex. matematik, och kulturspecifika kunskaper å andra sidan. Empiriska vetenskaper och allt som räknas till dem lärs ut efter behov, och begränsas inte till något studiestadie. Kulturspecifika vetenskaper lärs emellertid ut i de första årskurserna innan eleverna når de avancerade stadierna enligt en specifik politik som inte står i motsättning till Islams tankar och regler. I det akademiska stadiet lärs sådana vetenskaper ut som andra vetenskaper, förutsatt att detta inte leder till någon avvikelse från utbildningspolitiken och dess målsättning.
175. Islamisk kultur lärs ut i alla studiestadierna. I det akademiska stadiet sätts grenar upp för de olika islamiska kunskaperna i likhet med grenarna för medicin, geometri, naturvetenskap och dylikt.
176. Konst och industrier kan å ena sidan räknas till vetenskap, t.ex. kommersiella konst, sjöfart och jordbruk, och får då läras ut obehindrat och villkorslöst. De kan å andra sidan räknas till det kulturspecifika när de påverkas av en specifik livssyn, t.ex. bildkonst och skulptur, och får då inte läras ut om de står i motsättning till Islams livssyn.
177. Läroplanen är enhetlig. Ingen annan kurslitteratur än statens tillåts. Privatskolor förbjuds inte så länge dessa använder statens kurslitteratur, bygger på läroplanens grund och

förverkligar utbildningspolitiken och dess målsättning. Förutsättningen är att könssegregeringen genomsyrar utbildningen bland både studenterna och lärarna, samt att dessa skolor inte begränsas till en sekt, en religion, en rättskola, en ras eller en hudfärg.

178. Staten är skyldig att erbjuda utbildning av människor, både män och kvinnor, i vad som behövs i livet, på både grundskole- och gymnasienivå. Den ska således erbjuda kostnadsfri utbildning åt alla. Kostnadsfri akademisk utbildning hålls tillgänglig för alla på högsta möjliga resursnivå.
179. Staten uppför bibliotek, laboratorier och alla kunskapsinhämtande medel utanför skolor och universitet för att hjälpa dem som önskar att bedriva forskning inom de olika kunskapsfälten, t.ex. juridik, rättsprinciper, hadith, exegetik, tanke, medicin, ingenjörsutbildning och kemi samt uppfinningar, upptäckter osv., så en stor skara av islamiska jurister, innovatörer och uppfinnare åstadkoms i ummah.
180. Utnyttjande av författarskap i utbildningssyfte i alla stadier förbjuds. Ingen, vare sig författare eller inte, har upphovsrätt för en bok som har tryckts och getts ut. Skulle någon däremot ha en del otryckta eller outgivna tankar, får han lära ut dessa till människor mot betalning, i likhet med att få betalning för undervisning.

Utrikespolitiken

181. Politik är att ta hand om ummahs angelägenheter, både inom landet och utomlands, och utövas av både staten och ummah. Staten genomför detta omhändertagande i praktiken och ummah ställer staten till svars genom det.
182. Individuer, partier, sammanslutningar och grupper får under inga omständigheter ha någon som helst förbindelse med främmande stat. Alla förbindelser med andra stater är förbehållna staten uteslutande, eftersom endast den har rätt till omhändertagandet av ummahs angelägenheter i praktiken. Ummah och samtliga sammanslutningar ställer staten

- till svars för denna utrikesförbindelse.
183. Ändamål helgar inte medlen, eftersom metoden är av tankens slag; det obligatoriska eller det tillåtna uppnås inte genom förbjudna medel. Det politiska medlet får inte vara i strid med politikens metod.
 184. Politiska manövrer är en nödvändighet i utrikespolitiken. Styrkan där ligger i uppenbarandet av handlingarna, men döljandet av målen.
 185. Till de viktigaste politiska medlen hör mod att avslöja staters brott; klargöra faran med falsk politik; avslöja lömska sammansvärjningar; och kompromettera vilseledande personligheter.
 186. Att illustrera de islamiska tankarnas överlägsenhet vid omhändertagandet av individers, nationers och staters angelägenheter är bland de största politiska metoderna.
 187. Den politiska saken för ummah är Islam manifesterad i sin stats starka gestaltning, den korrekta tillämpningen av reglerna och ihärdigheten med att bära dess kall till omvärlden.
 188. Att bära det islamiska kallet är den axel som hela utrikespolitiken roterar kring, och den grund som statens förhållande till andra stater bygger på.
 189. Statens förhållande till övriga stater världen över bygger på följande fyra betraktelsegrunder:
 - (a) Stater i den islamiska världen betraktas som delar av en stat, och underordnas därför inte utrikespolitiken. Förhållanden till sådana stater betraktas inte som utrikespolitiska och arbetet måste fortgå för att förena dem alla i en stat.
 - (b) Stater som ekonomiska, handelsmässiga, goda grannskapsmässiga eller kulturella fördrag är slutna mellan oss och dem, behandlas enligt fördragets innehåll. Deras medborgare har rätt att resa till staten med idhandlingar och inte nödvändigtvis pass, om fördraget fastslår det, förutsatt att statens medborgare behandlas likadant. Ekonomiska och handelsmässiga förhål-

landen med dessa stater avgränsas till vissa saker och vissa egenskaper, på det villkoret att de är nödvändiga och att dessa förhållanden inte stärker motparten.

- (c) Stater som inga fördrag är slutna mellan oss och dem, och stater som är faktiskt imperialistiska, t.ex. Storbritannien, USA, Frankrike och stater med intressen i våra länder som Ryssland exempelvis betraktas som potentiellt stridande stater. Alla försiktighetsåtgärder vidtas mot dessa, och inga diplomatiska förhållanden med dem upprättas. Dessa staters medborgare får resa till våra territorier med pass och ett särskilt inresetillstånd för varje person och inresetillfälle, om inte dessa stater blir faktiskt stridande.
 - (d) Faktiskt stridande stater, t.ex. "Israel", behandlas med krigstillståndet som grund för alla handlingar, och dessa stater behandlas som om krig faktiskt har brutit ut mellan oss och dem, vare sig ett vapenstillstånd är överenskommet eller inte. Deras medborgare får inte resa in till våra territorier.
190. Militära och andra fördrag av samma karaktär och allt som är relaterat till dem, t.ex. politiska fördrag och avtal om uthyrning av baser och flygplatser är strikt förbjudna. Där emot tillåts fördrag om gott grannskap, ekonomiska, handelsmässiga, finansiella, kulturella fördrag och vapenstillståndsavtal.
191. Organisationer som har grundats på annat än Islam eller tillämpar andra regler än Islams, får inte staten ansluta sig till, vare sig det är internationella organisationer, t.ex. FN, Internationella domstolen, Valutafonden och Världsbanken, eller regionala organisationer, t.ex. Arabförbundet.

Moral i islam

Islam definieras som den ideologi som Allah nedsände till vår mästare Muhammad för att organisera människans förhållande till sin Skapare, sig själv och sina medmänniskor. Människans förhållande till Skaparen omfattar trossatser och andaktshandlingar. Hennes förhållande till sig själv inkluderar moral, allt förtärbart och klädsel. I hennes förhållande till sina medmänniskor ingår mellanhavanden och bestraffningar.

Islam behandlar människans alla problem och betraktar människan som en odelbar helhet, och behandlar därför hennes problem genom en enda metod. Islam har grundat sitt system på en andlig grund, nämligen livsåskådningen. Den andliga aspekten har på så sätt kommit att utgöra grunden för Islams kultur, stat och rätt.

Trots att den islamiska shari'ah har detaljerat systemen på ett precist sätt, t.ex. andakts-, mellanhavande- och bestraffningssystemen, har den inte ägnat ett detaljerat system åt moral. Shari'ah behandlar moralreglerna istället i deras egenskap som befallningar och förbud från Allah, utan hänsyn till att dessa är moral som förtjänar till skillnad från allt annat särskild uppmärksamhet. Dessutom är de, med hänsyn till detaljeringen, mindre detaljerade än andra regler, och har inte fått eget kapitel i fiqh. Vi kan inte hitta i fiqh-böckerna något kapitel som har rubriken "Moral". Juristerna och mujtahidoun har inte bemödat sig att undersöka och härleda moralreglerna.

Moral har ingen inverkan på samhällets uppkomst överhuvudtaget, eftersom samhället grundas på livssystemen, och påverkas av känslor och tankar. Moral har dock ingen påverkan på samhällets uppkomst eller dess uppgång eller degradering. Det som däremot påverkar är den vedertagna praxis som uppstår som resultat av uppfattningarna om livet. Det som styr samhället är inte moralen, utan de system som tillämpas där, och de tankar och känslor

som människor bär på. Moralen själv härstammar från tankarna och känslorna, och är ett resultat av tillämpningen av systemet.

Mot bakgrund av det, får kallelsen till moral inte bäras i samhället, eftersom moral är ett resultat av Allahs befallningar, dvs. den härrör från kallelsen till livsåskådningen och tillämpningen av Islam i allmänhet. Att kalla till moral innebär en omkastning av de islamiska uppfattningarna om livet; ett fjärmande av människorna från förståelsen av samhällets natur och byggstenar; och en bedövning av dem genom individuella förnäma karaktärsdrag. Allt detta leder till att man överser de sanna medlen för livets upphöjande.

Således är det farligt att det islamiska kallet görs till ett kall till moral, eftersom det låter påskina att det islamiska kallet är ett moraliskt kall, utsuddar islams intellektuella bild, hindrar människorna från att förstå den och avleder dem från den enda metod som leder till tillämpningen av Islam: grundandet av den islamiska staten. När den islamiska rätten behandlar människans förhållande till sig själv genom de islamisk-juridiska reglerna för karaktärsegenskaperna, sammanlänkar den inte dessa till ett system, liksom andaktshandlingarna och mellanhavandena. Den har genom de reglerna istället tagit hänsyn till förverkligandet av specifika värden som Allah har beordrat till, t.ex. sanningsenlighet, pålitlighet och att avstå från lurendrejeri och avundsjuka. Dessa karaktärsegenskaper uppstår till följd av en enda sak, nämligen Allahs befallning om det moraliska värdet, såsom förnäma karaktärsdrag och dygder. Pålitlighet är en karaktärsegenskap som Allah har beordrat till, och dess moraliska värde måste man ta hänsyn till när man iakttar pålitlighet. Därigenom uppnås det moraliska värdet, som kallas moral. Dessa egenskapers uppkomst som resultat av handlingarna, t.ex. dygden som uppstår genom bönen, eller uppkomst pga. det obligatoriska beaktandet av dem när man ägnar sig mellanhavanden, t.ex. sanningsenhetlighet vid försäljning förverkligar inte något moraliskt värde, eftersom värdet inte var syftet med handlingen. Dessa egenskaper som har

uppkommit som resultat av handlingar eller genom det obligatoriska beaktandet är moraliska egenskaper för den troende när han dyrkar Allah eller ägnar sig åt mellanhavanden. Den troende uppnår genom det första syftet det andliga värdet av bönen, och genom det andra syftet det materiella värdet med handeln, samtidigt som han har kännetecknats av de moraliska egenskaperna.

Islamisk rätt har fastställt de egenskaper som betecknar god moral och de som betecknar dålig moral, och uppmanat till de goda och avrått från de dåliga bland dem. Islam har uppmanat till sanningsenlighet, pålitlighet, vänlighet, blyghet, hedrandet av föräldrarna, gott och permanent förhållande till nära släktingar, att lindra andras svårigheter och att önska sin bror vad man önskar sig själv. Islam har betraktat allt detta och liknande som uppmaning till att följa Allahs befallningar. Islam har också avrått från motsatserna såsom lögnaktighet, svek, avundsjuka, sedeslöshet och liknande, och betraktat dessa och liknande som avrådande från vad Allah har förbjudit.

Moral är en del av den islamiska rätten och en del av Allahs befallningar och förbud, och måste realiseras hos muslimen så hans tillämpning av Islam fullbordas och hans efterlevnad av Allahs befallningar. Att nå den punkten i hela samhället sker genom att bilda de islamiska känslorna och tankarna. Att förverkliga dessa i gemenskapen leder till att de oundvikligen förverkligas hos individerna. Det är självklart att vägen dit inte går genom kallet till moral, utan genom det tidigarenämnda om bildandet av känslor och tankar. Början kräver dock förberedelsen av en sammanslutning med hela Islam, där individerna är som delar i en helhet, inte som från individer som är oberoende från varandra. Dessa ska bära det islamiska kallet i sin helhet i samhället, och bildar på så sätt de islamiska känslorna och tankarna, så människor strömmar gruppvis till moralen, till följd av att de gruppvis strömmar till Islam. Det måste framgå med tydlighet att vad vi tar upp här binder moralen på ett ouplösligt sätt till Allahs befallningar och tillämpningen av Islam, samt betonar nödvändigheten av att

muslimen kännetecknas av de goda karaktärsegenskaperna.

Allah har klartgjort i många suror av den heliga Koranen de egenskaper som måste känneteckna människan och som hon måste sträva efter. Dessa egenskaper är trossatser, andaktshandlingar, mellanhavanden och moral. De fyra egenskaperna måste framträda tillsammans. Allah säger i surat Luqman:

وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ
(13) وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَى وَهْنٍ وَفِصَالَهُ فِي عَامَيْنِ أَنْ
اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَيَّ الْمَصِيرُ (14) وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَى أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ
لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ
ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ (15) يَا بُنَيَّ إِنَّهَا إِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ
مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَاوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ
لَطِيفٌ خَبِيرٌ (16) يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ
عَلَى مَا أَصَابَكَ إِنْ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ (17) وَلَا تَصْعَقْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا
تَمَسَّ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ (18) وَاقْصِدْ فِي مَشْيِكَ
وَاعْظُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنْ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ (19)

"Och Luqman talade till sin son och förmanade honom: 'Käre son! Sätt inte medhjälpare vid Allahs sida; att sätta medhjälpare vid Hans sida är att begå en svår orätt! Allah har anbefallt människan [att visa] godhet mot sina föräldrar; [hon bör tänka på att] modern har burit sitt barn genom det ena svaghetstillståndet efter det andra, [fött det] och ammat det under två år. Tacka Mig och dina föräldrar [och minns att] Jag är målet för er färd! Men om de vill förmå dig att sätta vid Min sida något som du står främmande för, skall du inte lyda dem. Omge

dem i detta liv som sig bör [med dina ömma omsorger], och följ samma väg som de som vänder tillbaka till Mig i ånger [över sina synder]. Till Mig skall ni föras åter och Jag skall låta er veta vad era handlingar [var värda]. Käre son! Även om det [som du har gjort] väger så litet som ett senapskorn och [ligger dolt] i en klippa eller i himlarna eller i jorden, skall Allah låta det komma i dagen. Allahs [vägar] är outgrundliga; Han genomskådar allt och är underrättad om allt. Käre son! Förrätta bönen och anbefall det som är rätt och förbjud det som är orätt. Och bär med jämnmod det [onda] som drabbar dig! Och stå fast vid dina föresatser! Uppträd aldrig med överlägsenhet mot [andra] och trampa inte denna jord med inbilsk högfärd! Allah är inte vän till de överlägsna, de som vill vara förmer än andra. Var måttfull i ditt beteende och dämpa din röst! Finns det något fulare än åsnans skriande?’ ”[Luqman:13-19]

Allah säger också i Surah Furqan:

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا
 سَلَامًا (63) وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا (64) وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا
 اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا (65) إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا
 وَمُقَامًا (66) وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا
 (67) وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ
 إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا (68) يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ
 الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا (69) إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ
 يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا (70) وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ
 صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا (71) وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا
 بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا (72) وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يُخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا
 وَعُمْيَانًا (73) وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ
 وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا (74) أُولَئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا
 نَحِيَّةً وَسَلَامًا (75) خَالِدِينَ فِيهَا حَسَنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا (76)

”Den Näderikes [sanna] tjänare går lugnt och värdigt [och utan later] på jorden, och när av Gudadyrkarna vill inleda ett samtal med dem, svarar de med fredshälsningen. Och under natten vakar de i bön - ömsom faller de ned inför sin Herre, ömsom står de upp. Och de ber: ”Skona oss, Herre, från helvetet, straffet som är ett lidande utan slut! [Det är] en usel boning och en usel rastplats!” Och när de ger åt andra, visar de sig varken slösaktiga eller snåla; däremellan finns en medelväg. Och de anropar aldrig en Allahom vid sidan av Allah och de berövar aldrig en människa livet - som Allah har förklarat heligt - annat än i rättfärdigt syfte, och de avhåller sig från äktenskapsbrott.

Den som begår dessa svåra synder skall få sona dem med en exemplarisk bestraffning [och] på Uppståndelsens dag skall hans straff fördubblas och han skall gå bort med skammen för att lida detta straff i evighet. De skall inte straffas som visar ånger och blir troende och lever ett rättskaffens liv. I stället för deras dåliga handlingar skall Allah sätta goda handlingar, därför att Allah är ständigt förlåtande, barmhärtig; och den som ångrar sig och [därefter] lever rättskaffens, har vänt tillbaka till Allah i sann och uppriktig ånger. [Den Näderikes sanna tjänare är] också de som inte vittnar falskt och som, när de träffar på [människor inbegripna i] lättsinnigt tal, går vidare med värdighet och som, när de erinras om sin Herres tecken, inte störtar ned, blinda och döva [som av Gudadyrkarna inför sina Gudabilder]; och de som ber: "Herre! Låt våra hustrur och barn skänka oss glädje och gör oss till föredöme för de Gudfruktiga!" För sitt tålmod [i livets alla skiften] skall sådana [människor] belönas med de högsta boningarna [i paradiset] och de skall hälsas välkomna med fredshälsningen. Där skall de förbli till evig tid; där är det gott att ha sin boning och gott att vara!"[al-Furqan: 63-76]

وَقَصَى رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبُلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ
 أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَفٌّ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا (23)
 وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا (24)
 رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِنْ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا (25)
 وَآتِ ذَا الْقُرْبَى حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تَبْذُرْ تَبْذِيرًا (26) إِنْ الْمُبْذُرِينَ
 كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا (27) وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمْ
 ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِنْ رَبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا مَيْسُورًا (28) وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ
 مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَحْسُورًا (29) إِنْ رَبَّكَ
 يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا (30) وَلَا تَقْتُلُوا
 أَوْلَادَكُمْ خَشِيَةَ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِنْ قَتَلْتُمْ كَانَ حِطْئًا كَبِيرًا (31)
 وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنَا إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا (32) وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ
 اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ
 إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا (33) وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ
 أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنْ الْعَهْدُ كَانَ مَسْئُولًا (34) وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ وَزَنُوتُمْ
 بِالْقَيْسَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا (35) وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ
 بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا (36) وَلَا تَمْسِسْ
 فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا (37) كُلُّ ذَلِكَ
 كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا (38)

”Er Herre har befallt, att ni inte skall dyrka någon annan än Honom. Och [Han har anbefallt er] att visa godhet mot [era] föräldrar. Om en av dem eller båda uppnår hög ålder i din vård, var då inte otålig eller sträng mot dem, tillrättvisa dem inte, och tala alltid hövligt och vänligt till dem. Och sänk ödmjukt [ömhetens] vinge över dem och be:

”Herre! När jag var liten vårdade och fostrade de mig [med kärlek]; förbarma Dig [nu] i Din nåd över dem!”. Er Herre vet vad ni bär inom er. Om ni strävar efter att leva ett rättskaffens liv [skall Han överse med era fel och brister] och Han är alltid beredd att förlåta dem som, när de har begått ett fel, återvänder till Honom med ånger i sinnet. Och ge den nära anförvanten vad han med rätta väntar och [ge till] den behövande och vandringsmannen, men slösa inte över all måtta. Slösarna är demonernas bröder och Djävulen visade stor otacksamhet mot sin Herre. Och om du vänder dig ifrån de [behövande, därför att] du själv hoppas på din Herres barmhärtighet, ge dem då [åtminstone] ett vänligt ord. Bind inte handen vid din hals, men sträck inte heller ut den så långt, att du får förebråelser [för slösaktighet] eller [till sist själv] råkar i nöd. Din Herre ger den Han vill riklig och [den Han vill] knappare utkomst; Han är underrättad om Sina tjänares [behov] och förlorar dem inte ur sikte. Döda inte era barn av rädsla för fattigdom; Vi sörjer för dem och för er. Att döda [dem] är en svår synd. Håll er borta från [alla frestelser till] otuktiga handlingar! Sådant är skamlöshet och en ond väg. Tag inte en annans liv - Allah har förklarat det heligt - annat än i rättfärdigt syfte. Om någon dödas med orätt, ger Vi den som för hans talan bemyndigande [att kräva rättvis vedergällning]; men denne skall inte gå för långt vad vedergällningen beträffar. [Den döde] har redan fått [Allahs] hjälp. Rör inte den faderlöses egendom - annat än för att föröka den - innan han nått myndig ålder. Och håll vad ni lovar; ni kommer att ställas till svars för [era] löften. Och mät med fullt mått när ni mäter, och väg med rättvis våg. Det är ett gott [i sig] och det främjar [er eviga välfärd]. Befatta dig inte med det som du inte riktigt vet; ditt öra och ditt öga och ditt hjärta skall [alla en Dag] tillfrågas om detta. Och trampa inte jorden med dryga översittarfasoner; du kan aldrig borra dig igenom dess [innandömen] och inte heller kan du nå högre än bergens krön.

Allt det onda [som har nämnts] är djupt förhatligt för din Herre.

”[al-Furqan: 63-76]

Dessa verser ur de tre surorna utgör, var grupp för sig, en komplett enhet som illustrerar de olika egenskaperna, samt klargör bilden av muslimen och demonstrerar den islamiska personligheten i dess unika väsen, som är skilt från allt annat. I dessa verser lägger man märke till att de innehåller befallningar och förbud från Allah, där en del regler rör doktrinen, en del andra rör andaktshandlingarna, medan en tredje del rör mellanhavandena och andra som rör moralen. Dessa verser har inte bara tagit upp de moraliska egenskaperna, utan har omfattat doktrinen, andaktshandlingarna, mellanhavandena i tillägg till moralen. Dessa egenskaper är de som bildar den islamiska personligheten; endast moral bildar inte en hel person eller den islamiska personligheten. För att moral ska förverkliga målsättningen med den, måste den grundas på den andliga grunden, nämligen den islamiska livsåskådningen, samt att kännetecknandet av moralen grundar sig på denna livsåskådning. Mot bakgrund av det, kännetecknas inte muslimen av sanningsenlighet för sanningsenlighetens skull, utan kännetecknas av den för att Allah har befallt om den, även om han tar hänsyn till förverkligandet av det moraliska värdet när han talar sanning. Moral kännetecknas man inte av för dess egen skull, utan för Allah har befallt om den.

Därför måste muslimen kännetecknas av moralegenskaperna och lydnasfullt och underkastande tillämpa dessa, eftersom dessa är relaterade till Allahs medvetenhet, och för att dessa uppstår som resultat av dyrkan:

إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ

”Bönen avhåller [den bedjande] från skamlösa handlingar och synder”[Al-Ankabout 45]

Vad som måste visas hänsyn vid mellanhavandena är att religi-

onen grundar sig på god behandling"i tillägg till att de i sig är specifika befallningar och förbud. Detta befäster dem hos muslimen och gör dem till en oskiljbar egenskap i honom. Sålunda är integreringen av moralen i livssystemen, samtidigt som moral är självständiga egenskapen, en garant för att forma muslimen på ett bra sätt, inte minst då kännetecknande av moral är ett hörsammande av Allahs befallningar och ett undvikande av Hans förbud, inte för att moralen gagnar eller skadar i livet. Detta gör kännetecknandet av god moral till ett bestående och stabilt inslag så länge muslimen håller sig till tillämpningen av Islam, och inte följer egennyttan. Nyttan får då inte visas hänsyn och ska avlägsnas därifrån, eftersom syftet med moralhandlingarna är enbart det moraliska värdet, inte det materiella, mänskliga eller andliga. Dessa värden får inte låtas smyga sig då in, så ingen förvirring uppstår vid förverkligandet eller kännetecknande av moralen. Det måste uppmärksammas att det materiella värdet måste avlägsnas från moralen, och likaså måste eventuella intressen och fördelar avlägsnas då, eftersom båda två är farliga för moralen.

Kontentan är att moral inte är en av samhällets beståndsdelar, utan en av individens. Därför förbättras inte samhället genom moral, utan genom islamiska tankar, islamiska känslor och tillämpningen av de islamiska systemen. Moral är en av individens beståndsdelar, inte den enda, och får inte vara den enda. Den måste följas av trossatser, andaktshandlingar och mellanhavanden. Därför visas inte hänsyn till den goda moralen hos den som har icke-islamisk livsåskådning, eftersom han då är icke-muslim. Ett brott som sänker sin skugga över allt annat. Likaså är den person som har god moral, men inte fullgör sina andaktsplikter eller tillämpar de islamisk-juridiska reglerna i sina mellanhavanden. Således är det obligatoriskt att hänsyn visas trossatserna, andaktshandlingarna, mellanhavandena och moralen när individen ska förbättras. Det är förbjudet att bara visa moral hänsyn och åsidosätta resten av egenskaperna. Nej, det är förbjudet att visa någon hänsyn innan livsåskådningen är säkerställd. Det huvudsakliga i moralen är att den grundas på den islamiska livsåskådningen, och att

muslimen kännetecknas av den som befallningar och förbud från Allah.

